

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A III- A CIVILĂ

DOSAR NR. 20396/299/2018

DECIZIA CIVILA NR. 2777 A
SEDINTA PUBLICA DIN: 12.11.2020
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN :
PREȘEDINTE: ROXANA MARIA CĂLIN
JUDECĂTOR: CRISTINA VÎLCELEANU
GREFIER: RALUCA ELENA COMĂNOIU

Pe rol soluționarea apelurilor formulate de apelanta intervenientă FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTE VIZUALE "CONTRAPUNCT" și de apelantele petente UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMANIA PRIN PREȘEDINTE NICOLAE MANOLESCU APOLZAN și UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMANIA PRIN VICEPRESEDINTE VARUJAN VOSGANIAN, împotriva încheierii din 28.11.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr20396/299/2018, în contradictoriu cu petenții CIPARIU MIRCEA DAN și UNIUNEA ARTIȘTILOR PLASTICI, având ca obiect modificări acte constitutive persoane juridice.

Dezbaterile în fond și susținerile orale ale părților au fost consemnate în încheierea din ședința din data de 15.10.2020, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie civilă, când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise a amânat pronunțarea la data de 29.10.2020, apoi la 12.11.2020 când a decis următoarele:

T R I B U N A L U L

Deliberând asupra apelurilor, a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București sub nr. 20396/299/2018 petenta UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMÂNIA prin Varujan Vosgianian a solicitat înscrierea în registrul asociațiilor și fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 a mențiunilor privind persoana care ocupă funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018-2023, respectiv Varujan Vosgianian, așa cum rezultă din procesul-verbal al Consiliului USB din 05.05.2018.

În motivare, în esență, petenta invocă art. 1 din Legea nr. 21/1924, art. 44 pct. 2 și art. 38 din Constituția din 1948 și arată că Prezidiul Marii Adunări Naționale a decis înființarea și recunoașterea ca persoană juridică de drept public a Uniunii Scriitorilor din România. Invocă Decretul 267/1949 și arată că acesta nu este abrogat. Arată că USB s-a înregistrat în Registrul special ca urmare a cererii nr. 390/06.09.1994. anterior intrării în vigoare a OG 26/2000, iar cererea fost admisă prin încheierea din 19.09.1994 pronunțată în dosarul nr. 158/PJ/1994 prin care s-a luat act de modificările intervenite în statut conform procesului-verbal din 19.04.1990. Invocă art. 4 din Decretul-Lege nr. 27/1990 și art. 85 din OG 26/2000. Mai arată că nu îi sunt aplicabile prevederile OG 26/2000 cu privire la asociații și fundații –persoane juridice de drept privat.

Mai arată că în perioada 11.04.2018-05.05.2018 s-au desfășurat, conform statutului, adunări generale în fiecare filială a USB pentru alegerea președintelui. La data de 05.05.2018 la sediul USB după deschiderea urnelor din toate filialele, domnul Nicolae Manolescu a întrunit cel mai mare număr de voturi. Punctul 2 pe ordinea de zi a vizat alegerea unui prim-vicepreședinte iar domnul Varujan Vosgianian a fost ales în unanimitate.

Prin încheierea din data de 27.11.2019 instanța a constatat că în cauză au calitatea de participanți următorii: CIPARIU MIRCEA DAN, UNIUNIEA ARTIȘTILOR PLASTICI și FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTE VIZUALE „CONTRAPUNCT”.

Prin încheierea din data de 28.11.2019 Judecătoria Sectorului 1 București a respins, cererea formulată de petenta UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMANIA, și privind pe participanții CIPARIU MIRCEA DAN, UNIUNIEA ARTIȘTILOR PLASTICI, și FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTE VIZUALE „CONTRAPUNCT”, ca neîntemeiată, a dispus restituirea taxei judiciare de timbru de 100 lei plătită cu chitanța 14329/09.08.2019 către Cipariu Mircea Dan, la data rămânerii definitive a prezentei încheieri.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanța a reținut următoarele:

În mod necesar și prealabil analizării fondului, instanța a arătat că nu se va pronunța distinct pe cererile formulate de participanții CIPARIU MIRCEA DAN, UNIUNIEA ARTIȘTILOR PLASTICI și FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTE VIZUALE „CONTRAPUNCT” în sensul admiterii sau respingerii acestora, având în vedere că aceștia nu reclamă un drept propriu și că instanța a reținut că va analiza aceste cereri și înscrieri odată cu fondul cauzei. Când intervin alte persoane în procedura necontencioasă, se pot avea în vedere și obiecțiile ridicate de persoanele care intervin. Tocmai de aceea, având în vedere că instanța nu a reținut existența unor cereri de intervenție conform art. 61 NCPC, va dispune restituirea taxei judiciare de timbru de 100 lei plătită cu chitanța 14329/09.08.2019 către Cipariu Mircea Dan, la data rămânerii definitive a prezentei încheieri.

Instanța a subliniat caracterul necontencios al procedurii de înregistrare în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, indiferent de atitudinea procesuală a petentei sau a celorlalți participanți. Prin formularea repetată a unor cereri denumite „de intervenție”, prin formularea de cereri de suspendare a judecării, participanții la procedura necontencioasă nu o pot transforma, contrar legii, într-o procedură contencioasă, supusă judecării în ședință publică cu dezbateri contradictorii. Instanța a observat că între petentă și participanți există numeroase litigii, în care acestea își contestă reciproc calitatea de reprezentant al Uniunii Scriitorilor din România, majoritatea fiind de competența completelor specializate în materia persoanelor juridice, în care cei implicați au folosit aceleași căi procesuale (intervenții, cereri de suspendare), în funcție de poziția procesuală, reușind blocarea reciprocă a judecării cauzelor în materia persoanelor juridice. Instanța a subliniat că sunt aplicabile prevederile OG 26/2000 coroborate cu prevederile cărții a III-a NCPC-Procedura necontencioasă.

Așadar, participarea altor persoane la soluționarea cererii necontencioase nu atrage aplicabilitatea regulilor din procedura contencioasă. Indiferent de denumirea terțului, anume aceea de participant, intervenient sau martor, dacă intervenției din materie necontencioasă i s-ar aplica integral și necondiționat regulile procedurii contencioase (art. 61-77 NCPC) ar însemna respingerea automată a cererii principale de înregistrare ca efect direct al aplicării art.531 NCPC, or o astfel de interpretare nu poate fi primită.

Ca o comparație, instanța a arătat că dacă în cadrul soluționării cererii de încuviințare a executării silite debitorul sau altă persoană formulează cereri de intervenție, cererea principală nu poate fi respinsă în temeiul art. 531 NCPC. În plus, caracterul special, derogatoriu al procedurii necontencioase, coroborat cu normele speciale din materia încuviințării executării sau a procedurii de înregistrare la persoanele juridice, impun în principiu soluționarea, și nu suspendarea judecării, chiar dacă pe rolul instanțelor ar exista litigii de fond. De exemplu, ar fi vădit incompatibilă cu procedura încuviințării executării silite o suspendare a judecării până la soluționarea vreunei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești executorii în primă instanță. Procedura necontencioasă își urmează cursul firesc, având în vedere că încheierile în materie necontencioasă nu au autoritatea lucrului judecat și având în vedere că, în măsura în care într-o procedură contencioasă se pronunță o hotărâre judecătorească cu putere de lucru

judecat, atunci persoana interesată va putea solicita radierea mențiunilor din registrul asociațiilor și fundațiilor, similar procedurii rectificării cărții funciare (art. 907 ncc).

Instanța a apreciat că temporizarea efectelor hotărârilor unei persoane juridice nu se poate face decât pe calea ordonanței președințiale, conform art. 217 ncc, motiv pentru care instanța nu se poate deroba de obligația analizării aspectelor deduse judecății, chiar dacă este vorba de o cerere necontencioasă și chiar dacă împrejurările sunt aduse la cunoștința instanței pe calea unor „obiecții”. Pentru aceste considerente, instanța a analizat pe fond cererea de înregistrare cu verificarea obiecțiilor formulate de terții participanți la procedură.

Pe fond, pentru ușurința verificării raționamentului, instanța a atașat la dosar legislația relevantă: Decretul 267/1949, Decretul-Lege nr. 27/1990, Legea 21/1924, OG 26/2000.

În esență, petenta susține că alegerea prim-vicepreședintelui la data de 05.05.2018 s-a realizat în conformitate cu propriul statut, că este de utilitate publică, nefiind supusă reglementărilor speciale OG 26/2000 cu privire la asociații și fundații –persoane juridice de drept privat.

Instanța reținut contrariul, anume că URȘ nu are statut de utilitate publică și că orice modificări trebuie să respecte toate prevederile speciale ale OG 26/2000 coroborate cu unele derogări cu Decretul-Lege nr. 27/1990, de unde rezultă netemeinicia cererii de față.

Pentru a ajunge la această concluzie instanța a avut în vedere 2 argumente principale: petenta nu are statut de utilitate publică și nu a făcut dovada îndeplinirii condițiilor OG 26/2000.

Astfel, conform art. 85 din OG 26/2000 persoanele juridice de utilitate publică - asociații, fundații sau alte organizații de acest fel - înființate prin legi, ordonanțe, decrete-lege, hotărâri ale Guvernului sau prin orice alte acte de drept public nu intră sub incidența prevederilor prezentei ordonanțe, ci rămân supuse reglementărilor speciale care stau la baza înființării și funcționării lor.

Așadar, legea exceptează de la aplicarea regulilor OG 26/2000 doar persoanele juridice de utilitate publică, aceasta fiind premisa pe care petenta nu o îndeplinește.

UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMÂNIA a fost înființată în temeiul Decretului 267/1949 pentru recunoașterea Uniunii Scriitorilor din Republica Populară Română, ca persoană juridică de utilitate publică, adoptat de PREZIDIUL MARII ADUNĂRI NAȚIONALE A REPUBLICII POPULARE ROMÂNE.

Art. 1 alin.1 prevede că Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română este persoană juridică de utilitate publică cu sediul în București.

Petenta a afirmă că acest act normativ nu a fost abrogat și că este în continuare persoană juridică de utilitate publică.

Instanța nu a putut reține un astfel de argument, pentru următoarele considerente:

În primul rând, utilizând raționamentul petentei în sensul că actul nu a fost abrogat, ar trebui acceptat în tot Decretul 267/1949 și nu doar articolul 1 alineatul 1 pe care partea îl consideră favorabil. Or, important de reținut este și alineatul 2 care prevede că „Ea este organizația unică a scriitorilor din Republica Populară Română fără deosebire de naționalitate sau de limbă.” dar și art. 2 care arată că Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română, funcționează în conformitate cu statutul adoptat la data de 25-27 Martie 1949, de Conferința Scriitorilor din Republica Populară Română. Acest statut poate fi modificat la propunerea Uniunii, cu aprobarea Ministerului Artelor.

Așadar, alin.2 cuprinde o interdicție absolută și ar trebui acceptat că nici o altă formă de asociere, în afară de URȘ, a unor persoane ce au calitatea de scriitori nu este permisă de lege. Această ideologie de interzicere a formelor de liberă asociere a scriitorilor era specifică perioadei 1945-1989 când nu se putea concepe acordarea unor astfel de drepturi/libertăți pentru categorii socio-profesionale considerate apte a vulnerabiliza regimul politic și derivă din „unicitatea” partidului comunist. Așadar, filosofia potrivit căreia un singur partid politic

este suficient s-a extins asupra multor forme de asociere. În măsura în care în unele domenii s-a permis totuși funcționarea unor astfel de asocieri, cum este și UR, modificarea statutului era supusă aprobării/controlului de stat prin Ministerului Artelor.

Tocmai de aceea UR a primit la data respectivă statutul de persoană juridică de utilitate publică, în considerarea „unicității” sale, or, în lipsa acestui fundament rămâne golit de conținut statutul acordat în anul 1949. Instanța a subliniat că modalitatea de formulare și de ordonare a dispozițiilor din decret, conduce la concluzia că alin.2 nu reprezintă altceva decât fundamentul alin.1, cele două alineate fiind indisolubil legate între ele.

În al doilea rând și în continuarea raționamentului anterior, instanța a reținut, contrar argumentelor petentei, că Decretul 267/1949 este abrogat începând cu data de 15.01.1990 data intrării în vigoare a Decretul-Lege nr. 27/1990 privind organizarea și funcționarea în condiții de autonomie economică a organizațiilor de scriitori, artiști plastici și compozitori, creatori de film și de teatru.

Având în vedere schimbarea regimului politic, legiuitorul de la nivelul anului 1990 a decis adoptarea unor acte normative în vederea reparării inechităților din perioada regimului comunist.

Astfel, contrar art. 1 alin.2 din Decretul 267/1949 care afirma „unicitatea” organizației de scriitori, art. 1 din Decretul-Lege nr. 27/1990 prevede dreptul la liberă asociere a categoriilor vizate anterior: „Scriitorii, artiștii plastici, compozitorii, creatorii de film și de teatru se pot asocia, potrivit specificului lor de creație, în organizații profesionale cu personalitate juridică, potrivit prevederilor legale în vigoare.” Iar art. 9 prevede „Pe data prezentului decret se abrogă orice dispoziții contrare”. Reținând că art. 1 din Decretul 267/1949 este vădit contrar Decretului-Lege nr. 27/1990 instanța reține abrogarea celui dintâi. Întrucât alineatele 1 și 2 din art. 1 din Decretul 267/1949 nu se pot disocia, alineatul 2 reprezentând cauza/fundamentul acordării statutului special singurei organizații de scriitori acceptate, instanța a constatat că începând cu data de 15.01.1990 –data acordării dreptului de liberă asociere și pentru scriitori, petenta nu mai deține statutul de utilitate publică.

Pe cale de consecință, de la data de referință 15.01.1990 UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMÂNIA devenea persoană juridică de drept privat supusă prevederilor legale în vigoare, ca orice altă formă de asociere, așa cum prevede neechivoc teza finală art. 1 din Decretul-Lege nr. 27/1990 și avea obligația de a-și actualiza statutul prin raportare la normele de drept comun, iar în măsura în care dorea să obțină, din nou, un statut special, acela de utilitate publică, trebuia să uzeze de prevederile legale în vigoare.

La data respectivă era în vigoare Legea nr. 21/1924 pentru persoanele juridice (Asociații și Fundații) în vigoare de la 06 februarie 1924 până la 29 aprilie 2000, fiind abrogat și înlocuit prin Ordonanță 26/2000.

Art. 8 din Legea nr. 21/1924 prevedea că Fără distincție între persoanele juridice de drept privat existente și acele ce se va forma în viitor, de la data promulgării legii de față, nici o modificare de statute sau transformare a caracterului asociației sau asezământului, nici o modificare a organelor de control și administrație, nici o încetare sau dizolvare, operațiunile de lichidare și de atribuire de bunuri, nu se va putea face decât conform acestei legi. Aceste persoane sunt obligate a se supune tuturor dispozițiilor declarate de ordine publică în legea de față. Modificările statutelor sau actelor constitutive sunt supuse verificării și aprobării puterii judecătorești în condițiile art.1.

Referitor la argumentele petentei în sensul că art. 1 alin.2 din Decretului-Lege nr. 27/1990 prevede că Fiecare organizație de creatori funcționează în temeiul statutului propriu și are dreptul să-și aleagă forma și structura organizatorică pe care le consideră cele mai potrivite specificului activității sale. sau că art. 4 prevede că Organizațiile de creatori se bucură de o deplină autonomie structurală, funcțională și economică, instanța reține că nu conduc la concluzia existenței statutului de utilitate publică decât dacă se prevedea expres în

lege acordarea acestuia. Art. 1 alin.2 și art. 4 nu reprezintă decât afirmarea unor principii generale, ca o continuare a ideii că asociațiile nu mai sunt sub controlul aparatului de stat, nemaifiind supuse controlului Ministerului Artelor, așa cum era cazul în perioada în care era în vigoare Decretul 267/1949.

În plus, instanța a mai reținut și faptul că existența unor norme speciale, pentru anumite domenii nu „crează” și statutul de utilitate publică care nu poate fi dedus implicit, deoarece sub imperiul Legii 21/1994 persoanele juridice de drept public dobândeau acest statut numai prin lege (art.1) iar sub imperiul OG 26/2000 statutul se dobândește prin hotărâre de Guvern (art.38-45).

Așadar, în primul rând petenta nu are statut de utilitate publică, iar în al doilea rând petenta nu îndeplinește condițiile prevăzute de OG 26/2000.

Faptul că Decretul-Lege nr. 27/1990 prevede că fiecare organizație de creatori funcționează în temeiul statutului propriu și are dreptul să-și aleagă forma și structura organizatorică pe care le consideră cele mai potrivite, nu înseamnă că asociația poate să ignore legislația aplicabilă. Statutul propriu adoptat ca fiind cel mai potrivit trebuie să respecte legea în vigoare, tocmai de aceea art.1 alin.1 din acest decret face vorbire de prevederile legale în vigoare, nefiind permis ca o asociație să funcționeze nelegal.

Instanța a subliniat că Decretul-Lege nr. 27/1990 prevede doar dreptul de liberă asociere fără să impună o anumită formă, fiind necesară, în prealabil, alegerea formei juridice (asociație, sindicat, societate comercială etc), însă după alegerea acestei forme de organizare, trebuie să se supună prevederilor legale aplicabile, conform art. 1 alin.1, deoarece intenția legiuitorului nu a fost de exceptare a organizațiilor de creatori de la normele aplicabile, ci de subliniere atât a dreptului la asociere, cât și a faptului că acestea nu se mai supun controlului vreunui minister, așa cum prevedea decretul din 1949. În nici un caz, legiuitorul nu a intenționat ca organizațiile de creatori să funcționeze fără respectarea normelor de drept, în funcție de forma juridică de funcționare aleasă. De asemenea, referitor la prevederile art. 7 din Decretul-Lege nr. 27/1990 nu pot fi interpretate în sensul că organizațiile de creatori au o libertate neîngrădită sau că nu sunt ținute de vreo normă de drept sau de vreo verificare din partea instanțelor. Art. 7 evidențiază o anumită libertate de alegere a aparatului funcțional, însă aceasta nu este neapărat derogatorie de la dreptul comun, deoarece fiecare asociație are dreptul de a a-și dimensiona atât structura organelor de conducere obligatorii (de exemplu numărul membrilor în consiliul director), cât și de a-și crea structuri facultative (secretariate, consilii, comisii etc), prin statut, în funcție de necesități. De asemenea, faptul că decretul din 1990 prevede că normele nu sunt supuse aprobării sau controlului nici unui organ din afara organizației, nu exclude decât controlul politic, așa cum se întâmpla sub imperiul decretului din 1949, fără a putea afirma că structura funcțională nu poate fi supusă controlului judecătoresc fie prin cereri de înregistrare în registru fie prin cereri în anulare, pe dreptul comun.

Faptul că în anul 1994 sau în anul 2013 s-a luat act de „modificări” sau că ulterior s-au menținut aceste neregularități nu obligă prezenta instanța să le perpetueze în continuare, având în vedere că nici una dintre încheierile anterioare nu se bucură de autoritate de lucru judecat.

Instanța a subliniat că potrivit art. 535 NCPC încheierile pronunțate în procedura necontencioasă nu au autoritatea lucrului judecat.

Nu se bucură de autoritate de lucru judecat nici încheierile de admitere a cererii necontencioase și nici încheierile de respingere. Nici măcar în cazul cererilor identice din toate punctele de vedere nu se aplică excepția autorității de lucru judecat (bineînțeles, în cazul exercitării abuzive a drepturilor procesuale, se poate face aplicarea art. 12 NCPC).

Astfel, petenta avea obligația întocmirii unui statut în conformitate cu prevederile Legii nr. 21/1994 inclusiv sub aspectul înregistrării filialelor conform art. 8 și art. 34 din

această lege iar ulterior, sub imperiul prevederilor art. 83 OG 26/2000 păstrându-și personalitatea juridică, avea obligația de a-și pune de acord statutul cu regimul juridic actual. Art. 83 prevede: „Asociațiile și fundațiile constituite, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, în condițiile Legii nr. 21/1924 pentru persoanele juridice (Asociații și Fundații) își păstrează personalitatea juridică legal dobândită. Acestor asociații și fundații li se aplică, de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, regimul juridic prevăzut de aceasta.”

Astfel, prin raportare la prevederile OG 26/2000 și data adunării generale 05.05.2018, instanța reține următoarele motive care conduc la respingerea acțiunii: Procesul-verbal din 05.05.2018 nu este însoțit de dovezi privind alegerile din filiale (dată clară, convocare, ordine de zi, procese-verbale autentificate, dovezi privind membrii semnatori) deși aceste aspecte au fost invocate prin cererile depuse de participanți; nu a făcut dovada că la data de 05.05.2018 domnul Varujan Vosgianian nu avea fapte înscrise în cazierului fiscal.

Potrivit art. 8 alin. 1 lit. b din OG 39/2015 „prezentarea certificatului de cazier fiscal este obligatorie la solicitarea înscrierii asociațiilor și fundațiilor în Registrul asociațiilor și fundațiilor”.

Potrivit art. 4 alin. 4 din OG 39/2015 în cazierul fiscal se înscriu și informații din documentele întocmite pentru atragerea răspunderii solidare, patrimoniale sau a inactivității fiscale, după cum urmează: a) atragerea răspunderii solidare cu debitorul, stabilită prin decizie a organului fiscal competent, emisă în condițiile Codului de procedură fiscală, rămasă definitivă prin neexercitarea căilor de atac prevăzute de lege sau prin hotărâre judecătorească definitivă, în situația în care decizia organului fiscal a fost atacată în justiție; b) atragerea răspunderii patrimoniale cu debitorul ajuns în stare de insolvență, pronunțată prin hotărâre judecătorească definitivă, pentru creanțele care fac parte din pasivul debitorului și sunt administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală; c) inactivitatea fiscală, declarată potrivit legii, cu excepția inactivității fiscale declarate ca urmare a înscrierii inactivității temporare la registrul comerțului, prevăzută în Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală; iar potrivit alin. 5 „inactivitatea fiscală prevăzută la alin. (4) lit. c) se înscrie atât în cazierul fiscal al persoanei juridice sau entității fără personalitate juridică declarate inactivă, cât și al reprezentanților legali sau reprezentanților desemnați ai acestora).

Potrivit art. 8 alin. 5 din OG 39/2015 se interzice autorizarea operațiunilor prevăzute la alin. (1), în cazul în care în cazierul fiscal există înscrise informații privind faptele și situațiile prevăzute la art. 4.

Asociația a solicitat înregistrarea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor aflat la grefa Judecătoriei Sector 1 București, a modificărilor intervenite conform hotărârii din 05.05.2018, însă nu a făcut dovada că la data de 05.05.2018, data de când hotărârea a produs efecte, solicitantul nu avea fapte înscrise în cazierul fiscal.

Referitor la obligația de a pune în vedere părții să îndrepte neregularitățile, instanța reține că neconformitățile constatate nu pot fi considerate o neregularitate în sensul art. 9 din OG 26/2000, pe care instanța să fie îndreptată să îi puna petentei în vedere să o modifice, dacă apreciază că nu respecta prevederile legale, întrucât o astfel de interpretare a dispozițiilor legale sus-mentionate ar echivala cu o imixtiune în manifestarea de voință a asociațiilor respectiv și o antepunere, din punct de vedere procedural, în condițiile în care prin acțiune partea a arătat neechivoc faptul că nu este supusă regulilor OG 26/2000.

Pentru aceste considerente, instanța a respins cererea ca neîntemeiată.

Împotriva acestei soluții au formulat apel petenta UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMANIA, și privind pe participanții CIPARIU MIRCEA DAN, UNIUNEA ARTIȘTILOR PLASTICI, și FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTE VIZUALE „CONTRAPUNCT”.

În motivarea apelului său, petenta, prin prim vicepreședinte Varujan Vosganian, a arătat că, înfapt, prin cererea introductivă, a solicitat înscrierea în Registrul special al persoanelor juridice, ținut de grefa Judecătoriei Sectorului 1, o mențiunilor privind persoana ce ocupa funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018-2023, respectiv subsemnatul, Varujan Vosganian, așa cum rezulta din procesul-verbal al Consiliului USR din 05.05.2018.

În dovedirea cererii au fost depuse înscrisuri cu privire la alegerea prim-vicepreședintelui, precum și cu privire la regimul juridic.

Ulterior, în cadrul dosarului au fost formulate mai multe „cereri de intervenție”, iar judecarea cererii a fost suspendată de mai multe ori până la soluționarea altor dosare contencioase.

Ulterior admiterii cererii de revenire asupra măsurii suspendării, prin încheierea de ședință din dată de 27.11.2019, instanța a constatat că, față de specificul procedurii necontencioase, titularii cererii de intervenție, Cipăariu Mirceu Dan, Uniunea Artiștilor Plastici și Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale Contrapunct, au calitatea de participanți.

Totodată, la termenul de judecată din dată de 27.11.2019, instanța a acordat cuvântul petentului și participanților asupra fondului cuuzei, reținând cauza în pronunțare, dispunând ulterior amânarea pronunțării pentru data de 28.11.2019.

Prin încheierea finală din data de 28.11.2019, instanța a respins cererea de înregistrare ca neîntemeiată.

Încheierea pronunțată este nelegală și vădit neîntemeiată.

I. NELEGALITATEA ÎNCHEIERII

1. Hotărârea apelată este rezultatul încălcării dispozițiilor art. 13 și 14 NCPC care reglementează principiul contradictorialității și dreptul la apărare.

A. Din cuprinsul considerentelor, rezultă că instanța a respins cererea pentru motivul că, „petenta nu are statut de utilitate publică și nu a făcut dovada îndeplinirii condițiilor OG 26/2000” (procesul-verbal din 05.05.2018 nu este însoțit de dovezi privind alegerile din filiale și nu a făcut dovada că la data de 05.05.2018 domnul Varujan Vosganian nu avea fapte înscrise în cazierul fiscal).

Pentru a ajunge la aceste concluzii, instanța a analizat regimul și natura juridică a Uniunii Scriitorilor din România, actele/norme de înființare și funcționare ale Uniunii Scriitorilor din România și efectele pe care acestea le produc, legea aplicabilă în cauză.

Astfel, așa cum rezultă din pagina 2 paragraful 2, teza finală a încheierii apelate, instanța a stabilit cu titlu prealabil că „sunt aplicabile prevederile OG 26/2000 coroborate cu prevederile cărții a III-a NCPC - procedura necontencioasă”.

De asemenea, s-a menționat că „Decretul 267/1949 este abrogat începând cu data de 15.01.1990 data intrării în vigoare a Decretului-Lege nr. 27/1990 (...)”.

Mai mult, s-a reținut că, „de la data de referință 15.01.1990, Uniunea Scriitorilor din România devenea persoană juridică de drept privat supusă prevederilor legale în vigoare, ca orice altă formă de asociere, așa cum prevede neechivoc teza finală art. 1 din Decretul-Lege 27/1990 și avea obligația de a-și actualiza statutul prin raportare la normele de drept comun (...)”.

Or, instanța de judecată s-a pronunțat asupra tuturor acestor aspecte fără ca acestea să fi fost puse în discuția părților, așa cum prevede expres art. 14 NCPC.

Într-adevăr, la termenul din data de 27.11.2019 instanța a acordat cuvântul „pe scurt, asupra fondului cauzei fără a pune în discuție din oficiu aspectele legate de regimul și natura juridică a Uniunii Scriitorilor din România, actele/norme de înființare și funcționare ale Uniunii Scriitorilor din România și efectele pe care acestea le produc, legea aplicabilă în cauză, încălcându-se astfel grav dispozițiile legale care reglementează principiul contradictorialității, ca element principal component al dreptului la apărare.

Ulterior susținerilor petentei și ale participanților asupra fondului cauzei, instanța a reținut cauza în pronunțare, dispunând amânarea pronunțării la data de 28.11.2019.

Prin încheierea finală din data de 28.11.2019, instanța a respins cererea că neîntemeiată cu motivarea legată de lipsa statutului de utilitate publică a Uniunii Scriitorilor din România, natura juridică de asociație a USSR, aplicabilitatea OG 26/2000 și nerespectarea condițiilor acesteia.

Niciunul dintre aspectele care au condus la respingerea cererii principale nu au fost puse în discuție la termenul din data de 27.11.2019 sau la vreun alt termen de judecată anterior, respingerea cererii realizându-se prin raportare la aspectele care au fost analizate doar de către instanța de judecată cu încălcarea principiului contradictorialității și al dreptului nostru la apărare.

Potrivit dispozițiilor art. 14 alin. 4-6 NCPC, „Părțile au dreptul de a discuta și argumenta orice chestiune de fapt sau de drept invocată în cursul procesului de către orice participant la proces, inclusiv de către instanța din oficiu. Instanța este obligată, în orice proces, să supună discuției părților toate cererile, excepțiile și împrejurările de fapt sau de drept invocate. Instanța își va întemeia hotărârea numai pe motive de fapt și de drept pe explicații sau pe mijloace de probă care au fost supuse, în prealabil, dezbaterii contradictorii”.

Dreptul la apărare, aplicabil inclusiv în procedura necontencioasă, include dreptul părților de a propune și administra probe și de a pune concluzii în legătura cu problemele de fapt și de drept care interesează dezlegarea pricinii, indiferent dacă elementele puse în discuție reprezintă rezultatul inițiativei părților ori al judecătorului.

Corelativ acestui drept, pentru asigurarea respectării sale, instanța de judecată are obligația de a pune în discuție toate chestiunile de fapt și de drept apărute în cursul procesului, în buză cărora va pronunța soluția.

Vor fi puse în discuția părților excepțiile, cererile, împrejurările de drept și de fapt invocate, instanța urmând să-și întemeieze hotărârea numai asupra aspectelor supuse dezbaterii părților, putându-se afirma că principiul dreptului la apărare primează față de principiul rolului activ, instanța neputându-se pronunța fără a asculta poziția părților.

Or, în fața primei instanțe, atât principiul contradictorialității, cât și dreptul fundamental la apărare au fost grav încălcate, în condițiile în care instanța a respins cererea principală ca urmare analizării unor aspecte care cu privire la care s-a aflat în imposibilitatea de a formula apărări, întrucât nu au fost puse în discuția părților.

Pe cale de consecință, întrucât instanța nu i-a acordat posibilitatea să poată formula apărări asupra tuturor chestiunilor legate de natura și regimul juridic al USSR, înființarea și funcționarea USSR, aspecte care au fundamentat soluția de respingere ca neîntemeiată a cererii introductive, hotărârea atacată a fost pronunțată cu încălcarea legii, impunându-se admiterea apelului, anularea sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe pentru respectarea dreptului la dublul grad de jurisdicție.

B. Anularea încheierii se impune și prin raportare la încălcarea dreptului la apărare față de faptul că instanța nu a analizat toate înscrisurile și susținerile formulate în scris și nici nu i-a pus în vedere să complinescă pretinsele lipsuri constatate de aceasta.

Așa cum rezultă din cuprinsul încheierii apelate, instanța a atașat la dosar legislația relevantă: Decretul 267/1949, Decretul-Lege 27/1990, Legea 21/1924, OG 26/20000, soluționând cauza prin raportare la acestea, fără a face vreo trimitere și a analiza toate susținerile și actele depuse.

Cu titlu de exemplu precizează că, prin notele scrise formulate față de cererea de intervenție formulată de Uniunea Scriitorilor din România prin pretinsul președinte Teodorescu Cristian și Cipariu Mircea Dan, a invocat expres autoritatea de lucru judecat a hotărârii penale definitive din data de 19.06.2018 pronunțate de Judecătoria Sectorului 4 în dosarul nr. 9975/4/2018, instanța penală confirmând atât legalitatea înființării și funcționării

subscrisei, cât și calitatea de reprezentant legal al Uniunii Scriitorilor din România a dlui Nicolae Manolescu, dând în mod expres eficiența autorității de lucru judecat a sentinței pronunțate în dosarul 32360/299/2016.

Aceste aspecte nu au fost analizate deloc de către prima instanța.

Nu în ultimul rând, precizează și faptul că instanța de judecată avea obligația de a îi pune în vedere să complinească eventualele lipsuri ale cererii.

Așa cum rezulta din încheierea apelata, ulterior analizării aspectelor legate de înființarea și funcționarea USR, instanța a reținut că procesul-verbal din 05.05.2018 nu este însoțit de dovezi privind alegerile din filiale și nu s-a făcut dovada că la data de 05.05.2018 domnul Varujan Vosganian nu avea fapte înscrise în cazierul fiscal.

Instanța justifică omisiunea de a pune în vedere complinirea acestor neregularități prin raportare la faptul că neconformitățile constatate nu ar putea fi încadrate ca neregularitate în sensul art. 9 din OG 26/2000, întrucât o astfel de interpretare ar echivala cu o imixtiune în manifestarea de voință a asociațiilor respectiv și o antepronunțare, din punct de vedere procedural, în condițiile în care prin acțiune partea a arătat neechivoc faptul că nu este supusa regulilor OG 26/2000.

Instanța avea obligația legală de a îi pune în vedere complinirea lipsurilor cererii prin raportare la mai multe aspecte.

În primul rând, potrivit dispozițiilor art. 14 alin. NCPC „Părțile au dreptul de a discuta și argumenta orice chestiune de fapt sau de drept invocată în cursul procesului de către orice participant la proces, inclusiv de către instanța din oficiu. Prin urmare, chiar dacă nu ne pune în vedere complinirea pretinselor lipsuri, instanța trebuia măcar să îi pună în discuție necesitatea îndeplinirii acestor condiții.

Conform dispozițiilor art. 42 alin. 1 pct. 1 NCPC, „Punerea în discuția părților, din oficiu, a unor chestiuni de fapt sau de drept, potrivit art 14 alin. (4) și (5), nu îl face pe judecător incompatibil”.

Pe de alta parte, punerea în vedere a depunerii certificatului de cazier fiscal se realiza în temeiul dispozițiilor OG 39/2015 privind cazierul fiscal, astfel încât oricum nu ar fi existat presupusul risc al unei antepronunțări. De asemenea, nici depunerea actelor legate de alegerile din anul 2018 nu se raporta la numite dispoziții din OG 26/2000 pentru a exista acest presupus risc.

Trecând peste faptul că aceasta motivare este contrară dispozițiilor legale care reglementează obligația instanței de a pune în vedere părții orice aspecte în baza cărora urmează a soluționa cererea, confirmă într-o oarecare măsură că instanța urmă să soluționeze cauza prin raportare la aspecte pe care din oficiu le-a sesizat, dar pe care nu le-a pus în discuție, deși aflarea adevărului și respectarea dreptului părților la apărare primează.

C. Soluția anularii încheierii pentru astfel de motive este întemeiată pe dispozițiile art. 480 alin. 3 NCPC, fiind confirmată de doctrina și jurisprudență.

De altfel, în „Minuta” întocmită cu aceasta ocazia întâlnirii președinților secțiilor civile ale curților de apel găzduită de Curtea de Apel Timișoara în perioada 19-20 noiembrie 2015 la pct. G Căi de atac, 12. Modalitatea concretă de aplicare a dispozițiilor art. 480 alin. (3) C. pr. civ. s-a arătat că „în unanimitate, participanții au îmbrățișat la soluția expusă în punctul de vedere al I.N.M., fără a fi formulate observații suplimentare”.

Opinia Institutului Național al Magistraturii a fost aceea că:

„Soluționarea procesului fără intrarea în judecata fondului nu implică numai ipoteza în care prima instanța a judecat cauza în temeiul unei excepții procesuale (excepția inadmisibilității, excepția netimbrării, excepția lipsei calității procesuale pasive etc), ci și situația în care hotărârea primei instanțe nu cuprinde motivarea soluției pronunțate, nefiind analizate susținerile părților”.

2. Hotărârea apelata a fost pronunțată cu încălcarea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat a hotărârilor pronunțate în procedură contencioasă

Conform art. 430 alin. 1 NCPC, „Hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată”.

De asemenea, potrivit art. 430 alin. 2 NCPC, „Autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă”.

Conform art. 431 NCPC, „(1) Nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeași calitate, în temeiul aceleiași cauze și pentru același obiect (2) Oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă”.

Autoritatea de lucru judecat prezintă doua efecte: un aspect pozitiv și unul negativ. Efectul pozitiv semnifică faptul că partea se poate prevala de dreptul recunoscut prin hotărârea rămasă definitivă într-o nouă judecată, fără ca partea adversă sau instanța să mai poată lua în discuție chestiunea litigioasă delegată.

Așa cum a arătat, prima instanță a reținut că Uniunea Scriitorilor din România nu ar mai avea statutul de utilitate publică conferit de Decretul 267/1949, acesta fiind pierdut, în opinia instanței, printr-o pretinsă abrogare integrală a Decretului 267/1949 care ar fi avut loc în mod tacit prin adoptarea Decretului-Lege 27/1990.

Totodată, în continuarea acestui raționament, prima instanță a reținut că, de la data de referință 15.01.1990, Uniunea Scriitorilor din România devine persoană juridică de drept privat supusă prevederilor legale în vigoare, ca orice altă formă de asociere, așa cum prevede neechivoc teza finală art. 1 din Decretul-Lege 27/1990 și avea obligația de a-și actualiza statutul prin raportare la normele de drept comun”(n.n. Legea 21/1924 și OG 26/2000).

În prezenta cauză, încheierea apelată încalcă autoritatea de lucru judecat a următoarelor hotărâri judecătorești definitive din perspectiva considerentelor care dezleagă aspectele relative la regimul și natura juridică a Uniunii Scriitorilor din România, actele/normele de înființare și funcționare ale Uniunii Scriitorilor din România și efectele pe care acestea le produc:

- încheiere finală pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 în dosarul nr. 25183/299/2017 la data de 08.10.2018;
- sentința civilă nr. 5084/24.08.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 în dosarul nr. 5849/299/2017;
- sentința civilă nr. 7083/27.09.2017 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 în dosarul nr. 3223/299/2017;
- decizia civilă nr. 1729A/14.05.2019 pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. 3223/299/2017;
- încheierea de ședință din data de 16.05.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 - Cameră preliminară în dosarul nr. 34971/299/2017;
- încheierea de ședință din data de 19.06.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 în dosarul nr. 9975/4/2018;
- decizia civilă nr. 4317A/17.12.2018 pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. 25979/300/2017;
- decizia civilă nr. 429/10.04.2019 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în dosarul nr. 5459/107/2017;
- sentința civilă nr. 4082/14.06.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului în dosarul nr. 32862/299/2018*.

Chestiunile privind regimul și natura juridica a Uniunii Scriitorilor din România, actele/norme de înființare și funcționare ale Uniunii Scriitorilor din România și efectele pe care acestea le produc au fost analizate exhaustiv prin hotărârile judecătorești anterioare.

1. În considerentele încheierii finale pronunțate de Judecătoria Sectorului 1 în dosarul nr. 25183/299/2017 la data de 08.10.2018, instanța a reținut că, „prin Decretul 267/1949 emis de Prezidiul Marii Adunări Naționale, Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică (...). Aplicând dispozițiile legale de mai sus, se constată că reclamanta Uniunea Scriitorilor din România este o persoană juridică de utilitate publică, care a dobândit capacitate procesuală de folosință și de exercițiu de la data înființării prin Decretul 267/1949, îndeplinind astfel condițiile prevăzute de lege pentru a sta în judecată, motiv pentru care instanța va respinge, ca neîntemeiată, excepția lipsei capacității de folosință și de exercițiu invocate de pârâtă”.

2. În considerentele sentinței civile nr. 5084/24.08.2018 pronunțate de Judecătoria Sectorului 1 în dosarul nr. 5849/299/2017, ulterior reținerii înființării și dobândirii statutului de utilitate publică prin Decretul 267/1949 și al inaplicabilității, în ceea ce o privește pe UR a dispozițiilor OG 26/2000 față de dispozițiile art. 85 din cuprinsul acesteia, „instanța constată că reclamanta a dobândit exercițiul drepturilor sale și își îndeplinește obligațiile conform Decretului 267/1949;

3. Prin sentința civilă nr. 7083/27.09.2017 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 în dosarul nr. 3223/299/2017 instanța a reținut că „prin Decretul nr. 267/1949 Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică, organizație unică a scriitorilor fără deosebire de naționalitate sau de limbă (...). Astfel, se apreciază că reclamanta Uniunea Scriitorilor din România este o persoană juridică de utilitate publică care a dobândit capacitate procesuală de folosință de la data înființării prin Decretul nr. 267/1949, îndeplinind astfel condițiile prevăzute de lege pentru a sta în judecată. (...) apreciind că în cauză reclamanta a făcut dovada capacității de folosință și de exercițiu, instanța va respinge excepția lipsei capacității de folosință și de excepția lipsei capacității de exercițiu ca neîntemeiate”.

4. Prin decizia civilă nr. 1729A/14.05.2019 pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. 3223/299/2017 instanța reține că, „susținerile apelantei-pârâte conform cărora Decretul 267/1949 a fost abrogat implicit prin Decretul-Lege 27/1990 nu este întemeiată întrucât, din înscrisul intitulat „acte normative emise în perioada 1864-22.12.1989 publicate în Monitorul Oficial/Buletinul Oficial integral ori parțial, în vigoare sau neabrogate expres” rezulta că Decretul 267/1949 publicat la paragraful 3 pct. 2 pag. 612 împreună cu alte decrete emise în anii 1948-1951 au rămas în vigoare (...).

5. În considerentele încheierii de ședința din data de 16.05.2018 pronunțate în dosarul nr. 34971/299/2017, instanța a reținut că, „Reclamanta Uniunea Scriitorilor din România nu este o asociație sau o fundație în acord cu prevederile OG 26/2000, ci a fost înființată ca entitate de utilitate publică de către Prezidiul Marii Adunări Naționale prin Decretul nr. 267/1949, act cu putere e lege.

Art. 85 din OG 26/2000 prevede că: persoanele juridice de utilitate publică - asociații, fundații sau alte organizații de acest fel - înființate prin legi, ordonanțe, decrete-lege, hotărâri ale Guvernului sau prin orice alte acte de drept public nu intră sub incidența prevederilor prezentei ordonanțe, ci rămân supuse reglementărilor speciale care stau la baza înființării și funcționării lor”.

6. Prin Ordonanța din 05.12.2017 în dosarul nr. 9296/P/2016, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 a reținut „a. Uniunea Scriitorilor din România a fost înființată ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul nr.267/1949 al Prezidiului Marii Adunări Naționale (în vigoare din 25.06.1949) și funcționează în baza Decretului-Lege nr. 27/1990. b. Uniunea Scriitorilor din România, membră a Alianței Naționale a Uniunii de

Creatori este reprezentată legal prin președintele Nicolae Manolescu, astfel cum rezultă din actele constitutive depuse în probațiune".

Ulterior, prin hotărârea penală definitivă din data de 19.06.2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4, în dosarul nr. 9975/4/2018, instanța penală a respins plângerea formulată de Asociația Uniunea Artiștilor Plastici și a dispus: „menține ordonanța nr. 9291/P/2016 din data de 05.12.2017 emisă de procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă judecătoria Sector 4 București, conformată prin ordonanța nr. 22/II-2/2018 din data de 06.02.2018 a prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 4 București".

În cuprinsul acestei hotărâri, se reține expres faptul că „probatoriul tinde să confirme că Uniunea Scriitorilor din România este înființată, organizată și funcționează conform prevederilor legale în vigoare, iar faptele sesizate nu exista, reținându-se că URȘ a fost înființată și recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul nr. 267/1949, faptul că din anexa la Ordinul nr. 66/26.01.1999, URȘ a fost cuprinsă printre organizațiile de creatori care au făcut dovada înființării, organizării și funcționării, conform prevederilor legale în vigoare, precum și faptul că URȘ în bază Decretului-Lege nr. 27/1990 și a propriului statut.

7. Prin decizia civilă nr. 4137A/17.12.2018 pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. 25979/300/2017, instanța a reținut că „apelanta (Uniunea Scriitorilor din România) a fost înființată și recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul 267/1949, în vigoare din 25.06.1949 (...). Astfel, Tribunalul reține că apelanta funcționează în baza Decretului-Lege nr. 27/1990 privind organizarea și funcționarea în condiții de autonomie economică a organizațiilor de scriitori, artiști plastici și compozitori, creatori de film și teatru, potrivit statutului propriu, figurând ca uniunea de creatori legal constituită și recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică, inclusiv prin adresa nr. 6411/12.10.2016 a Ministrului Culturii".

8. Prin decizia civilă nr. 429/10.04.2019 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în dosarul nr. 5459/107/2017, instanța a reținut că „partea intimată (URȘ) a fost înființată prin Decretul 267/1949, adevărat fiind că față de prevederile art. 85 din OG 26/2000 intimata nu intră în ca și mod de constituire și funcționare sub incidența acestui ultim act normativ, ci rămâne în continuare supusă reglementării speciale în baza căreia a luat naștere, funcționând potrivit art. 1 alin. 2 din Decretul 27/1990 în temeiul statutului propriu (...). Nu se poate susține că Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale nr. 267/1949 reprezintă un act normativ abrogat pentru că nu există o prevedere expresă în acest sens, iar Decretul-Lege este de asemenea un act normativ în vigoare (...)"

9. Prin sentință civilă nr. 4082/14.06.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului în dosarul nr. 32862/299/2018*, „instanța reține că prin Decretul 267/1949 Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate (...). Instanța apreciază că pârâta Uniunea Scriitorilor din România este o persoană juridică de utilitate publică care a dobândit capacitate procesuală de la data înființării prin Decretul 267/1949, îndeplinind astfel condițiile prevăzute de lege pentru a sta în judecată".

Considerentele cuprinse în toate aceste hotărâri judecătorești se bucură de autoritate de lucru judecat conform art. 430 alin. 2 NCPC, iar chestiunea litigioasă dezlegată tranșată definitiv se impune ca un „dat” în dezlegările ulterioare, cu atât mai mult în cadrul unor proceduri necontencioase, așa cum este cea în care a fost pronunțată încheierea ce face obiectul prezentului apel.

Prin încheierea apelată, instanța a dat, într-o procedură necontencioasă, o dezlegare contrară chestiunilor deja tranșate, în proceduri contencioase, privind aspectele legate de înființarea și funcționarea URȘ, reținând că Decretul 267/1949 ar fi fost abrogat de Decretul-Lege 27/1990, că URȘ ar fi pierdut statutul de utilitate publică, că ar avea natura unei asociații supuse OG 26/2000.

Aceste considerente, prin care se susține o soluție diferită pentru dezlegarea aceleiași chestiuni, reprezintă o încălcare gravă a autorității de lucru judecat a considerentelor hotărârilor anterioare prin care s-a stabilit contrariul.

Din modul de redactare al dispozițiilor art. 432 alin. 2 NCPC, rezultă că nu este necesară existența triplei identități - părți, obiect și cauză -, ci este suficient cu în judecată ulterioară să fie adusă în discuție o chestiune litigioasă care să aibă legătură cu ceea ce s-a soluționat anterior, așa încât această să nu poată fi contrazisă, indiferent dacă această rezolvare a fost dată prin dispozitiv sau numai în considerente, date fiind dispozițiile art. 430 alin. 2 NCPC.

Indiferent însă de forma de manifestare a lucrului judecat, fundamentul și funcțiunea sunt aceleași, având legătură cu stabilitatea ordinii juridice și a celei sociale, care nu permit reluarea la nesfârșit a chestiunilor litigioase în diferite procese.

Față de aceste considerente, soluția instanței cuprinsă în încheierea apelată încalcă în mod flagrant autoritatea de lucru judecat atașată considerentelor prin care - anterior - instanțele au statuat diferit, urmând a fi cenzurată prin prezenta cale de atac.

3. Hotărârea apelată a fost pronunțată cu depășirea limitelor investiției

Potrivit dispozițiilor art. 22 alin. 6 NCPC, „Judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investiției, în afară de cazurile în care legea ar dispune”.

Obiectul prezentului dosar constă în cererea necontencioasă de înscriere în Registrul special al persoanelor juridice, a mențiunilor privind persoana ce ocupă funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018-2023, exclusiv pentru asigurarea opozabilității față de terți a acestor mențiuni.

Potrivit art. 527 NCPC, „cererile pentru soluționarea cărora este nevoie de intervenția instanței, fără însă a se umări stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană, precum sunt cele privitoare la darea autorizațiilor judecătorești sau la luarea unor măsuri legale de supraveghere, ocrotire ori asigurare, sunt supuse dispozițiilor prezentei cărți”.

Astfel, în cadrul acestei proceduri necontencioase instanțele realizează numai un control formal de legalitate al actelor solicitate la înregistrare, prin raportare la situația de fapt și de drept existentă.

În speța, raportat la specificul cererii, instanța era limitată la analiza prevederilor statutare în vigoare, în forma înregistrată în registrul special și conformitatea cererii cu acesta.

Cu toate acestea, instanța a procedat la analizarea regimului și natura juridică a Uniunii Scriitorilor din România, actele/norme de înființare și funcționare ale Uniunii Scriitorilor din România și efectele pe care acestea le produc, legea aplicabilă în cauză cu evidența depășire a limitelor investiției de către petent dar și a limitelor procedurii necontencioase.

Nu numai că a analizat aspecte care depășeau limitele cererii necontencioase în generale și ale cererii necontencioase în special, dar a ignorat existența unor alte încheieri pronunțate în procedură necontencioasă pe care trebuia să le aibă în vedere.

Astfel, arată că, Uniunea Scriitorilor din România s-a înregistrat în Registrul special ținut de Judecătoria Sectorului 1 urmare a cererii nr. 390/06.09.1994 [anterior intrării în vigoare a OG nr. 26/2000]. Cererea a fost admisă prin încheierea din 19.09.1994, pronunțată în dosarul nr. 158/PJ/1994, prin care s-a luat act exclusiv de modificările intervenite în Statut conform procesului-verbal din 19.04.1990.

Această înregistrare s-a efectuat în baza Decretului-lege nr. 27/1990 privind organizarea și funcționarea în condiții de autonomie economică a organizațiilor de scriitori, artiști plastici și compozitori, creatori de film și teatru.

Ulterior, au fost operat înregistrări în registrul special, ultima fiind cea admisă la înregistrare prin încheierea din 17.04.2013 pronunțată în dosarul 16099/299/2013. Ulterior

reținerii îndeplinirii tuturor condițiilor legale privind cererea de înregistrare a modificărilor la Statutul USSR, instanța a admis cererea formulată și a dispus înscrierea modificărilor în registrul special.

Or, de la momentul rămânerii definitive a acestei încheieri, Statutul Uniunii Scriitorilor din România din anul 2013 a devenit opozabil tuturor terților, inclusiv instanței de judecată, cure nu poate ignora clauzele acestuia.

Conform însuși urt. 1 din Statut, „Uniunea Scriitorilor din România este (...) declarată persoană juridică română de utilitate publică prin Decretul nr. 267/1949.

Conform dispozițiilor legale, inopozibilitatea unei înregistrări în registrele publice se obține numai prin căile de atac sau prin radierea înregistrării, nicidecum printr-o hotărâre contrară pronunțată tot în materie necontencioasă.

În acest sens, prin încheierea finală din data de 04.10.2018 pronunțată în dosarul nr. 24709/299/2018, instanța a respins cererea de radiere formulată de petenta Contrapunct cu neîntemeiată.

Pentru a pronunță această soluție instanța a reținut că „înscrierea în Registru a modificărilor cu privire la Statut a operat în baza unei hotărâri judecătorești irevocabile din anul 2005, astfel încât, în prezentul litigiu, instanța nu poate reveni asupra acestei dispoziții (de înscriere în Registru), (...). Argumentele referitoare la lipsa unei hotărâri judecătorești de acordare a personalității juridice și cele referitoare la nelegalitatea Decretului prin care s-a acordat personalitate juridică intimatei USSR, ca persoană juridică de utilitate publică au fost avute în vedere la pronunțarea încheierilor sus-menționate (...) câtă vreme nu apar elemente noi de natură a schimba situația juridică a intimatei USSR, încheierile prin care s-a dispus înscrierea în registru nu pot fi contrazise printr-o altă încheiere dată în materie necontencioasă”.

Pe cale de consecință, încheierea apelata este vădit nelegală, fiind data cu depășirea limitelor investiției.

II. NETEMEINICIA ÎNCHEIERII.

Din cuprinsul considerentelor încheierii apelate, rezulta că instanța a respins cererea pentru motivul că, „petenta nu are statut de utilitate publică și nu a făcut dovada îndeplinirii condițiilor OG 26/2000” (procesul-verbal din 05.05.2018 nu este însoțit de dovezi privind alegerile din filiale și nu a făcut dovada că la data de 05.05.2018 domnul Varujan Vosganian nu avea fapte înscrise în cazierul fiscal).

Pentru a ajunge la aceste concluzii, instanța a analizat regimul și natura juridica a Uniunii Scriitorilor din România, actele/norme de înființare și funcționare ale Uniunii Scriitorilor din România și efectele pe care acestea le produc, legea aplicabila în cauza.

Astfel, așa cum rezulta din pagina 2 paragraful 2, teza finala a încheierii apelate, instanța a stabilit cu titlu prealabil că „sunt aplicabile prevederile OG 26/2000 coroborate cu prevederile cărții a III-a NCPC - procedura necontenci-oasă”. De asemenea, s-a menționat că „Decretul 267/1949 este abrogat începând cu data de 15.01.1990 data intrării în vigoare a Decretului-Lege nr. 27/1990 (...)”. Mai mult, s-a reținut că, „de la data de referință 15.01.1990, Uniunea Scriitorilor din România devenea persoană juridică de drept privat supusă prevederilor legale în vigoare, ca orice altă formă de asociere, așa cum prevede neechivoc teza finală art. 1 din Decretul-Lege 27/1990 și avea obligația de a-și actualiza statutul prin raportare la normele de drept comun (...)”.

Astfel, instanța susține în primul rând că, USSR nu mai are statut de utilitate publica pentru că acesta ar fi fost pierdut la data intrării in vigoare a Decretului-Lege 27/1990, care abroga Decretul 267/1949.

Motivele care au condus la concluzia instanței că Decretul 267/1949 ar fi fost abrogat în întregime de Decretul-Lege 27/1990 sunt următoarele:

- art. 1 alin. 2 din Decretul 267/1949 prevede că USR este organizația unică a scriitorilor din România;

- art. 2 din Decretul 267/1949 prevede că USR funcționează în conformitate cu statutul adoptat la data de 25-27 Martie 1949, de Conferința Scriitorilor din Republica Populară Română. Acest statut poate fi modificat la propunerea Uniunii, cu aprobarea Ministerului Artelor;

- USR a primit la data respectiva statut de utilitate publică în considerarea unicității sale, aspecte față de care, în opinia instanței, alin. 2 al art. 1 reprezintă fundamentul alin. 1, fiind indisolubil legate;

- ulterior adoptării Decretului-Lege 27/1990 care prevedea libertatea de asociere și față de dispozițiile art. 9 ale Decretului-Lege 27/1990 care prevedea ca pe data prezentului decret se abroga orice dispoziții contrare, în opinia instanței, Decretul 267/1949 ar fi vădit contrar Decretului-Lege 27/1990 și prin urmare ar fi fost abrogat în întregime.

Consecință acestor fapte este reprezentată, în opinia instanței, de faptul că, începând cu data de 15.01.1990, USR nu mai deține statut de utilitate publică și devine persoană juridică de drept privat supusă prevederilor legale în vigoare, ca orice altă formă de asociere, trebuind a se supune dispozițiilor OG 26/2000.

Ulterior, a reținut că, procesul-verbul din 05.05.2018 nu este însoțit de dovezi privind alegerile din filiale și nu a făcut dovada că la data de 05.05.2018 domnul Varujan Vosgonian nu avea fapte înscrise în cazierul fiscal, motiv pentru care s-ar impune respingerea cererii.

Încheierea apelată este vădit neîntemeiată.

1. Înființarea USR

La momentul adoptării Decretului 267/1949, era în vigoare Legea 21/1924 pentru persoanele juridice (asociații și fundații).

Conform art. 1 din Legea nr. 21/1924, „persoanele juridice de drept public se creează numai prin lege. Asociațiile și fundațiile, fără scop lucrativ sau patrimonial, create și organizate de particulari nu pot dobândi personalitatea juridică decât în condițiile legii de față (...)”.

Conform art. 44 pct. 2 din Constituția din 1948, în vigoare la data înființării Uniunii Scriitorilor din România prin Decretul nr. 267/1949, Prezidiul Marii Adunări Naționale emite decrete, iar conform art. 38 din Constituția din 1948, Marea Adunare Națională este unicul organ legislativ al Republicii Populare Române.

În baza acestor competențe, așa cum rezulta din preambulul Decretului nr. 267/1949, Prezidiul Marii Adunări Naționale a decis înființarea și recunoașterea ca persoană juridică de drept public a Uniunii Scriitorilor din România.

Aceeași situație exista și în cazul altor entități, precum Uniunea Artiștilor Plastici din România, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România, înființarea acestora fiind făcută prin decretele de înființare, care stabilesc și statutul de utilitate publică.

Asemenea modalitate de înființare - prin act al puterii publice - este perfect legală, având în vedere că art. 1 din Legea nr. 21/1924 prevede expres că actul organului legislativ este singura modalitate de înființare a persoanelor juridice de drept public.

Precizează că, prin Decretul 267/1949 USR a fost și înființată și i s-a acordat și statut de utilitate publică întrucât, concomitent cu desființarea fostei persoane juridice, a fost înființată, în locul acesteia, o nouă persoană juridică, în calitate de succesoare universală a persoanei juridice inițiale.

Noua persoană juridică înființată, în calitate de continuatoare a celei desființate, a preluat membrii acesteia, patrimoniul, drepturile și obligațiile, iar organele de conducere ale persoanei desființate au continuat să funcționeze în calitate de organe de conducere ale persoanei nou înființate. Prin urmare, nu a existat niciun moment de ruptură sau de

discontinuitate juridica în existența și personalitatea juridica a URSS, pentru care, prin acte normative cu forța de lege, s-a dispus transformarea lor.

2. Decretul nr. 267/1949 de înființare nu este abrogat prin Decretul-Lege nr. 27/1990 și nici nu a fost modificat sau abrogat până în prezent.

Este neîntemeiată susținerea că Decretul 267/1949 ar fi fost abrogat prin Decretul-Lege 27/1990, acesta figurând după cum se arată expres de adresa Consiliului Legislativ nr. R1071/10.07.2017, în categoria actelor „integral ori parțial în vigoare sau neabrogate expres”.

Anterior evenimentelor din 1989 și anterior adoptării Decretului 27/1990, organizațiile de creatori își desfășurau activitatea sub îndrumarea directă a Partidului Comunist Român și făceau parte din Frontul Democrației și Unității Socialiste (organizație creată ca aripa a PCR, care a funcționat în Republica Socialistă România în perioada 1975-1989).

Ulterior evenimentelor din anul 1989, a fost adoptat Decretul 27/1990 privind organizarea și funcționarea în condiții de autonomie economică a organizațiilor de scriitori, artiști plastici și compozitori, creatori de film și de teatru.

Conform art. 1 din Decretul-lege nr. 27/1990, „fiecare organizație de creatori funcționează în temeiul statutului propriu și are dreptul să-și aleagă forma și structura organizatorică pe care le consideră cele mai potrivite specificului activității sale”.

Potrivit art. 4 din Decretul-lege nr. 27/1990, „organizațiile de creatori se bucură de o deplină autonomie structurală, funcțională și economică”.

Rațiunea acestui act normativ a fost aceea de menținere a continuității juridice a structurilor existente, voința legiuitorului a fost de a se reveni la denumiri tradiționale și la organe de conducere alese de membrii profesiei, suprimându-se dependența față de organele statutului/controlul politic.

Ulterior intrării în vigoare a Decretului-Lege nr. 27/1990 ce reglementează modul de funcționare în condiție de autonomie a organizațiilor de creatori, a trecut la denumirea de Uniunea Scriitorilor din România de la denumirea de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România.

Această trecere s-a realizat prin Statutul din 1990 al URSS ce a modificat în totalitate Statutul URSS din anul 1983 în mod corespunzător noilor prevederi legale. Aceste modificări ale Statutului au fost avizate favorabil de către Ministerul Culturii prin avizul nr. 7796/15.09.1994.

Contrar susținerilor instanței, Decretul-Lege nr. 27/1990 nu înființează organizații fără scop patrimonial, nu abrogă decretele de înființare a acestora și nici nu impune obligația unor entități existente de a se înființa, ci reglementează mai bine activitatea acestora și sursele de venituri ale organizațiilor de scriitori, artiști plastici și compozitori, creatori de film și de teatru, indicând că veniturile acestora pot fi venituri din surse proprii, din activități fără scop patrimonial sau din activități economice care le sunt permise.

Decretul nr. 267/1949 reprezintă un act individual - o normă specială, întrucât are o aplicare bine determinată și se adresează unei singure persoane juridice, iar Decretul-lege nr. 27/1990 privind organizarea și funcționarea în condiții de autonomie economică a organizațiilor de scriitori, artiști plastici și compozitori, creatori de film și de teatru și OG 26/2000 privind asociațiile și fundațiile, reprezintă o normă cu caracter general ulterioară.

Decretul 267/1949 - norma specială - nu poate să fie modificată sau abrogată decât în mod expres printr-o normă generală ulterioară, iar Decretul-lege nr. 27/1990 și OG 26/2000 nu conțin dispoziții care să abroge în mod expres prevederile Decretului nr. 267/1949, astfel încât acesta își produce efectele.

În același sens sunt și dispozițiile art. 67 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative potrivit cărora „Evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror

dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres".

Cu titlu de exemplu, precizează că, ulterior căderii regimului comunist, prin Decretul-Lege nr. 1/26.12.1989, Frontul Salvării Naționale decretează în mod expres abrogarea „în scopul eliminării imediate din legislația României a unora dintre legile și decretele emise de fostul regim dictatorial, acte normative cu un profund caracter nedrept și contrare intereselor poporului român".

Astfel, Uniunea Scriitorilor din România a fost înființată și recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul nr. 267/1949 și funcționează în temeiul Decretului-Lege nr. 27/1990 și propriului Statut, fiind astfel aplicabile dispozițiile art. 85 din OG 26/2000, fără a se înțelege prin aceasta că URSS ar fi în afara oricărui control legal al autorităților sau al instanțelor.

De altfel, a fost înființată în aceeași modalitate în care a fost înființată UNIUNEA ARTIȘTILOR PLASTICI DIN ROMÂNIA („U.A.P.") - organizație de creatori, persoană juridică română înființată și recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul nr. 266/1950, ce funcționează în baza Decretului-Lege nr. 27/1990 și a art. 85 din OG nr.26/2000.

Prin Decizia Civilă nr. 10/26.02.2015 pronunțată în dosarul nr. 33496/3/2013 aflat pe rolul Curții de Apel București, ce avea drept obiect acțiunea în constatarea inexistenței Uniunii Artiștilor Plastici din România, formulată de asociația Uniunea Artiștilor Plastici din Alba Iulia, instanța reține următoarele: „potrivit art. 85 din OG nr. 26/2000 activitatea UAP este guvernată în continuare de dispozițiile speciale cuprinse în actul de înființare, respectiv decretul nr. 266/1950 privind recunoașterea Uniunii Artiștilor Plastici din România ca persoană juridică de utilitate publică și de Decretul-lege nr. 27/1990 privind organizarea și funcționarea în condiții de autonomie economică a organizațiilor de scriitori, artiști plastici și compozitori, creatori de film și de teatru și de statutul propriu".

În cuprinsul aceleiași decizii se reține faptul că: „Decretul-lege nr. 27/1990 nu conține dispoziții care să abroge în mod expres prevederile Decretului nr.266/1950. Potrivit Deciziei nr. 13/2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție într-un recurs în interesul legii, (...) Decretul-lege nr. 27/1990 nu înființează organizații fără scop patrimonial, ci reglementează mai bine activitatea acestora și sursele de venituri ale organizațiilor artiștilor, indicând că veniturile acestora pot fi venituri din surse proprii, din activități fără scop patrimonial, sau din activități economice care le sunt permise".

Prin decizia nr. 2490/03.12.2015 pronunțată în dosarul nr. 33496/3/2013, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins ca nefondat recursul declarat de UAP Alba Iulia pretins reprezentată de dl. Marza Traian.

Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în cuprinsul acestei decizii că „înființarea și legala funcționare a Uniunii Artiștilor Plastici din România au fost recunoscute prin Decretul nr. 266/1950 (...). Funcționarea Uniunii Artiștilor Plastici este supusă reglementărilor speciale ale Decretului-Lege nr. 27/1990 (...). Intimata-pârâtă nu trebuia să dobândească personalitate juridică deoarece de la data înființării sale acest atribut nu a fost pierdut, neavând regimul unei asociații pentru a se supune dispozițiilor OG 26/2000 (...).

Pe cale de consecință, în mod vădit neîntemeiat prima instanță reținut că Decretul 267/1949 ar fi fost abrogat de Decretul-Lege 27/1990.

Legalitatea înființării și funcționării a fost confirmată de-a lungul timpului prin numeroase acte emise de către autoritățile/instituțiile publice astfel:

- în lista emisă de Ministrul Finanțelor, anexa la Ordinul nr. 66/1999, Uniunea Scriitorilor din România figurează la prima poziție în „Lista cuprinzând organizațiile de creatori care au făcut dovada înființării, organizării și funcționării conform prevederilor legale în vigoare";

- așa cum rezulta din adresa Ministerului Culturii nr. 6411/12.10.2016, Uniunea Scriitorilor din România figurează la prima poziție în „lista uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publica”;

- Decretul nr. 267/1949 a fost publicat în Buletinul Oficial nr. 40/25.06.1949, acesta figurând după cum rezulta din adresa Consiliului Legislativ nr. RI071/10.07.2017, în categoria actelor „integral ori parțial în vigoare sau neabrogate expres”. Fiind o norma specială, care nu poate fi modificată sau abrogată printr-o normă generală ulterioară decât în mod expres, iar aceasta nu exista, rezulta că acesta produce efecte.

Pe de altă parte, motivele pentru care instanța a considerat că este abrogat și art. 1 alin. 1, care recunoaște utilitatea publică a fost acela că, acesta este legat indisolubil de art. 1 alin. 2, care prevede unicitatea UR, numai acesta fiind, în opinia instanței, considerentul pentru care s-ar fi acordat utilitatea publică.

Cu alte cuvinte, unicitatea ar fi fost elementul determinant pentru care s-ar fi acordat utilitate publică, iar în lipsa unicității, infirmată de Decretul-Lege 27/1990, s-ar fi pierdut și utilitatea publică.

Aceasta motivare este vădit neîntemeiată și în nici un caz nu ar putea susține o abrogare integrală a Decretului 267/1949.

Aceasta deoarece caracterul de utilitate publică nu poate să fie justificat de unicitatea unei organizații. Caracterul de utilitate publică a fost oferit Uniunii Scriitorilor din România prin raportare la importanța fundamentală a acestei organizații pentru cultura și identitatea națională.

În trecut, ca și în prezent, utilitatea publică este justificată de rolul și importanța persoanei juridice și nu de unicitatea acesteia.

De altfel, în prezent există numeroase persoane juridice, asociații și fundații, cărora le-a fost conferit statutul de utilitate publică și care activează în aceleași domenii cu altele cărora le-a fost recunoscut statutul de utilitate publică.

De altfel, dispozițiile art. 38 din OG 26/2000 nu prevăd condiția unicității pentru acordarea statutului de utilitate publică și nici nu ar putea să îl prevadă pentru că ar aduce implicit atingere dreptului la libertatea de asociere.

Prin urmare, chiar dacă prin absurd s-ar putea interpreta că dispozițiile art. 9 din Decretul-Lege 27/1990 ar putea abroga dispoziții din norme speciale, în nici un caz nu ar abroga întreg Decretul 267/1949 ci numai dispozițiile acestuia care sunt contrare Decretului-Lege nr. 27/1990, și în niciun caz pe cele ale art. 1 alin. 1 care recunosc înființarea și statutul de utilitate publică al UR.

3. Uniunea Scriitorilor din România nu este o asociație și nu i se aplică dispozițiile Legii 21/1924 sau OG 26/2000

Având în vedere că așa cum a arătat, decretul nu a fost abrogat, iar UR și-a păstrat statutul de utilitate publică, precizează că, potrivit dispozițiilor art. 85 din O.G. nr. 26/2000, „Persoanele juridice de utilitate publică - asociații, fundații sau alte organizații de acest fel - înființate prin legi, ordonanțe, decrete-lege, hotărâri ale Guvernului sau prin orice alte acte de drept public nu intră sub incidența prevederilor prezentei ordonanțe, ci rămân supuse reglementărilor speciale care stau la baza înființării și funcționării lor.

Din acest text reiese intenția expresă a legiuitorului de a se deroga de la dispozițiile O.G. nr. 26/2000 în ceea ce privește categoria subiectelor de drept reprezentate de persoane juridice de utilitate publică înființate anterior intrării în vigoare a O.G. nr. 26/2000.

Această derogare vizează explicit persoanele juridice înființate direct ca fiind de utilitate publică, rațiunea legii fiind aceea că, la momentul înființării, prin legi, ordonanțe,

decrete-lege, hotărâri ale Guvernului sau prin orice alte acte de drept public s-a prevăzut regimul juridic aplicabil acestora, care este derogatoriu de la normele care vizează funcționarea asociațiilor constituie prin acte de drept privat.

Aceeași concluzie rezulta din răspunsul Ministerului Justiției nr. 2017/22.01.2014, prin care, după invocarea art. 85 din OG nr. 26/2000, se arată că „stabilirea calității de persoană juridică de utilitate publică a unui subiect de drept în baza unui act normativ special, derogatoriu de la OG nr. 26/2000 excede atribuțiilor Ministerului Justiției - Serviciul comunicare și relații publice, atribuții ce derivă exclusiv din aplicarea prevederilor OG nr. 26/2000”.

Totodată, referirea expresă la decrete-lege din art. 85 din OG nr. 26/2000 conduce la concluzia că textul se referă la organizațiile înființate anterior anului 1989, deoarece după intrarea în vigoare a Constituției din anul 1990 nu exista aceasta formă de acte normative.

Astfel, susținerile instanței conform cărora, începând cu data de 15.01.1990, Uniunea Scriitorilor din România devenea persoana juridică de drept privată supusă prevederilor legale în vigoare, ca orice formă de asociere sunt vădit nefondate.

Legea 21/1924 și OG 26/2000 reglementează numai persoanele juridice de drept privat, fără scop lucrativ, create din inițiativa particulară, deci asociațiile și fundațiile, iar nu toate persoanele juridice, excluzând spre exemplu statul, județele, comunele și stabilimentele publice. Conform acestei legi, personalitatea juridică a asociațiilor și fundațiilor se dobândește prin hotărâre judecătorească (art. 3), fiind vorba despre un sistem intermediar între sistemul riguros, al acordării personalității juridice prin lege, și sistemul larg, al dobândirii ei de la lege, prin îndeplinirea unui minim de formalități, cum era cazul societăților comerciale.

Legea exclude în mod expres aplicabilitatea ei pentru persoanele juridice de drept public, pentru care prevede că se creează numai prin lege (art. 1 alin. 1). Ea califică subiectele la care se aplică (asociațiile și fundațiile) drept persoane juridice de drept privat (art. 1 alin. 3). Doctrina interbelică subliniază, chiar dacă utilizând explicații diferite, inaplicabilitatea Legii nr. 21/1924 în cazul anumitor entități, cum este cazul și al UR.

Astfel, într-o opinie, se arată că "asociațiunile forțate" sunt înființate de, organizate prin și funcționează pe baza unor legi speciale, care le acordă și personalitate juridică”.

De altfel, așa cum s-a reținut în doctrina „textul (articolului 85 din OG 26/2000) subliniază caracterul de normă specială a Ordonanței 26/2000, cuprinzând dispoziții care se referă la cadrul legal pentru constituirea, funcționarea, dizolvarea și lichidarea persoanelor juridice fără scop patrimonial, înființate ca structuri private de interes general, comunitar sau personal, față de entitățile juridice înființate ab initio sub recunoașterea utilității publice, în puterea unor norme juridice, la rândul lor speciale”.

Prin urmare, dispozițiile OG 26/2000 se aplică numai persoanelor juridice constituite ca asociații, fundații sau federații, în sens restrâns, potrivit acestor forme de organizare, în concepția Ordonanței, iar altor entități cum este cazul UR, li se aplică reglementările speciale care au stat la baza înființării și funcționării, UR neputând fi asimilată unei asociații cu ignorarea completă a modului ei de înființare.

4. Netemeinicia pretinselor neregularități.

Instanța respinge cererea motivată de faptul că procesul-verbal din 05.05.2018 nu este însoțit de dovezi privind alegerile din filiale (data clară, convocare, ordine de zi, procese-verbale autentificate, dovezi privind membrii semnatori) și nu a făcut dovada că la data de 05.05.2018 domnul Varujan Vosganian nu avea fapte înscrise în cazierul fiscal, motiv pentru care s-ar impune respingerea cererii.

Cu privire la lipsa depunerii unui certificat de cazier fiscal, precizează că suplonește această neregularitate în apel, depunând un original al certificatului de cazier fiscal pentru dl. Varujan Vosganian eliberat la data de 07.01.2020, de unde rezulta că nu are fapte înscrise în

cazierul fiscal. Totuși, având în vedere argumentele anterioare, în opinia sa, depunerea unui asemenea certificat nu era necesara.

Cu privire la motivarea că procesul-verbal din 05.05.2018 nu este însoțit de dovezi privind alegerile din filiale (data clara, convocare, ordine de zi, procese-verbale autentificate, dovezi privind membri semnatari), precizează că acestea nu au legtur cu cauza și nu sunt utile soluționării acesteia.

Cererea urmărește înscrierea Prim-Vicepreședintelui, care este ales de ConsiliulUSR, și nu a PreședinteluiUSR, care este ales de adunarea generala aUSR.

Astfel, a arătat că în perioada 11.04-05.05.2018 s-au desfășurat conform statutului, Adunări Generale în fiecare Filiala aUSR ce au avut, printre altele, pe ordinea de zi, alegerea PreședinteluiUSR.

La data de 05.05.2018, la sediulUSR din Calea Victoriei, nr. 133A, sector 1 - București, dupa deschiderea urnelor din toate filialele în cadrul cărora s-a desfășurat câte o Adunare Generala, potrivit calendarului stabilit în Convocator, și după numărarea voturilor exprimate, domnul Nicolae Manolescu a întrunit cel mai mare număr de voturi ale membrilor U.S.R. participanți la AG, prin AGF, fiind ales Președintele Uniunii Scriitorilor din România pentru mandatul 2018-2023.

Ulterior, a arătat că Punctul 2 de pe ordinea de zi a ședinței ConsiliuluiUSR, întrunit cu ocazia numărării voturilor, a vizat alegerea Prim-vicepreședintelui și VicepreședinteluiUSR.

Potrivit art. 20 din StatutulUSR, ConsiliulUSR are următoarele atribuții:

„b) alege prin vot, la propunerea Președintelui, Prim-vicepreședintele și Vicepreședintele, pe care îi poate, în aceleași condiții, sancționa sau revoca”.

În acest sens, ConsiliulUSR a aprobat în unanimitate propunerile Președintelui, fiind numiți domnul Varujan Vosganian în funcția de Prim-vicepreședinte alUSR iar domnul Gabriel Chifu în funcția de Vicepreședinte.

În aceste condiții, a fost atașat cererii, Procesul-verbal al Consiliului Uniunii Scriitorilor din România din data de 05.05.2018, în trei copii legalizate, care face dovada alegerii Prim-vicepreședintelui.

Dovezile privind alegerile din filiale (data clara, convocare, ordine de zi, procese-verbale autentificate, dovezi privind membri semnatari) nu sunt relevante în ceea ce privește cererea de înregistrare a Prim-vicepreședintelui, aspect fața de care încheierea apelata nu este întemeiata.

Pe cale de consecința, pentru toate aceste motive, solicita în principal, admiterea apelului, anulara sentinței apelate cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare primei instanțe, iar în subsidiar, admiterea apelului, schimbarea încheierii apelate, în sensul admiterii cererii de înscriere în Registrul special al persoanelor juridice ținut de grefa Judecătoriei Sectorului 1 a mențiunilor privind persoana ce ocupa funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018-2023, respectiv Varujan Vosganian, așa cum rezulta din procesul-verbal al ConsiliuluiUSR din 05.05.2018,

Probe: înscrisuri, precum și orice alte probe utile justei soluționări a cauzei.

În motivarea apelului săi, Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”) a arătat că încheierea apelată este parțial nelegală și netemeinică, sub aspectul respingerii cererii de intervenție principală în cauză.

Solicită menținerea încheierii din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București sub aspectul respingerii acțiunii principale ca neîntemeiată.

1. Prima instanța a respins în mod greșit ca inadmisibilă cererea de intervenție principală formulată inițial de către Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”).

2. Prima instanța nu s-a pronunțat cu privire la cererea de intervenție principală formulată de către Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”), cu o motivare nelegală, calificând cererea de intervenție ca fiind doar „obiectii” prin care intervenienții nu reclamă un drept propriu și constatând că nu se impune punerea acestei cereri în discuție.

1. Prima instanța a respins în mod greșit ca inadmisibilă cererea de intervenție principală formulată inițial de către subscrisa Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”).

În fapt, prin cererea principală, petenta Uniunea Scriitorilor din România, a solicitat Judecătoria, înscrierea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, a mențiunii că „Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică în 1949, în baza Decretului 267/1949”.

A formulat „cererea de intervenție principală” solicitând:

- 1) admiterea cererii de intervenție principală;
- 2) respingerea cererii principale formulată de către petenta Uniunea Scriitorilor din România, în principal, pe cale de excepție, iar în subsidiar, ca neîntemeiată.

A considerat că cererea adresată instanței potrivit procedurii necontencioase judiciare, este neîntemeiată și că s-ar impune respingerea acesteia ca atare.

A arătat că între petenta Uniunea Scriitorilor din România și intervenienta Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct”, există pe rolul instanțelor mai multe procese prin care aceasta are diverse pretenții nejustificate, de la intervenienta și de la membrii-scriitori, fondatori și asociați în această Fundație Literară.

În cadrul acestor procese, în mod constant au fost invocate mai multe excepții de ordine publică, precum:

- nulitatea absolută a entității autointitulată „persoană juridică de utilitate publică” - Uniunea Scriitorilor din România și „unica reprezentantă a scriitorilor din România”, titlatură contrară principiului fundamental al libertății de asociere, specific unei societăți democratice;

- nulitatea Statutului și inexistența Actului constitutiv al acestei entități juridice, prin care petenta își arogă dreptul de a fi unica reprezentantă a scriitorilor din România;

- dizolvarea de drept a fostei „Uniuni a Scriitorilor din Republica Populară Română”, respectiv, a instituției represive și de cenzură, creată de către regimul comunist prin Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949;

- abrogarea implicită a Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949, în baza căruia, în prezent, autointitulată „persoană juridică de utilitate publică” - Uniunea Scriitorilor din România, solicită să fie înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ca „persoană de utilitate publică și unică reprezentantă legală a scriitorilor din România”;

- lipsa calității de reprezentant legal al URSS, privindu-l pe d-l Varujan Vosganian și pe cale de consecință, lipsa calității de reprezentant convențional a Avocatului cu care a contractat această persoană;

- aspectul că nici entitatea juridică URSS, nici pretinsul vicepreședinte al URSS, d-l Varujan Vosganian, nu sunt înscrși într-un Registru Public, contrar dispozițiilor imperative prevăzute de actele normative în vigoare în materie de asociații, fundații, federații sau uniuni, recunoscute pe teritoriul României.

A arătat că, în contextul acestor procese (în cadrul cărora, fie pe cale de excepție, fie pe cale principală, se dezbate chestiuni de ordine publică privind: nulitatea persoanei juridice; abrogarea Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949, respectiv, a actului prin care petenta pretinde că a fost înființată ca persoană juridică de utilitate publică; organizarea și funcționarea URSS, contrar dispozițiilor legale în vigoare, în materie de asociații

și fundații), „pro-causa”, entitatea juridică USR și preinșii săi reprezentanți, au formulat cererea ce face obiectul dosarului nr. 18753/299/2017, tocmai pentru a da o aparență de legalitate a preinșii persoane juridice, de a justifica, contrar legii, pretinsa utilitate publică pe care o servește, dar pe care, regimul constituțional de după anul 1990, nu i-a recunoscut-o niciodată.

Cu titlu exemplificativ, a concretizat: dosarul nr. 25183/299/2017, având obiect radierea-dizolvarea „Fundației Contrapunct”, inițiat de către petenta USR; dosarul nr. 3223/299/2017; dosarul nr. 32862/299/2018*, aflate pe rolul instanțelor, în curs de rezolvare, în care se dezbate chestiuni de ordine publică vizând sancțiunea nulității absolute a preinșii „persoane juridice de utilitate publică USR”.

Consideră astfel că, printr-o motivare formală și fără cercetarea concretă a motivelor de intervenție formulate, prima instanță, inițial a apreciat că cererea este inadmisibilă, iar ulterior a apreciat că invocă doar simple „obiecții” care nu trebuie discutate și rezolvate în cadrul procedurii necontencioase și în consecință, a rezolvat inadecvat cererea de intervenție principală.

Art. 61 alin. 1 și 2 C. pr. civilă, prevede că: „(1) oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare”, iar „(2) intervenția este principală, când intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta”.

Totodată, art. 62 alin. 2 C. pr. civilă, prevede că cererea de intervenție principală, „poate fi făcută numai în fața primei instanțe, înainte de închiderea dezbaterilor în fond”.

Față de cadrul procesual litigios expus mai sus (în care se dezbate chestiuni de ordine publică privind nulitatea absolută a persoanei juridice, lipsa calității de reprezentant legal al USR, nulitatea Statutului invocat de către USR, precum și abrogarea Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949, respectiv, a actului prin care petenta pretinde că a fost înființată ca persoană juridică de utilitate publică), a apreciat prin cererea de intervenție și apreciază și prin prezentul apel, că justifică interesul legitim de a interveni în procedura necontencioasă judiciară, chiar dacă nu urmărește realizarea unui drept personal în cadrul acestei proceduri, ci, doar clarificarea unor chestiuni de ordine publică ce vizează însăși persoana entității reclamantă și netemeinicia cererii adresată instanței.

Deși prima instanță a reținut existența unui cadru litigios multiplu între petenta USR și persoanele care au formulat cereri de intervenție în cauză, a apreciat nelegal că intervenienții invocă doar obiecții în cauză și că nu este cazul să se pronunțe asupra cererilor de intervenție.

Instanța a abordat o manieră globală de analiză a motivelor pentru care a apreciat că nu trebuie să se pronunțe asupra cererilor de intervenție și că este suficient să „analizeze pe fond, cererea de înregistrare, cu verificarea obiecțiilor formulate de terții participanți la procedură”.

În ceea ce o privește, a susținut netemeinicia cererii adresată instanței potrivit procedurii necontencioase, în considerentele încheierii din 28 noiembrie 2019 nu regăsim concluziile pe care le-ar fi reținut instanța din „verificarea obiecțiilor formulate de terții participanți la procedură”, astfel că o asemenea mențiune în considerente, rămâne doar o afirmație a primei instanțe.

Deși apreciază că soluția primei instanțe pe fondul cererii de înregistrare, este legală și temeinică, apreciază că admiterea cererii de intervenție principală formulată, nu transformă procedura necontencioasă într-una contencioasă, astfel că se impunea admiterea cererii de intervenție și respingerea cererii principale, cu verificarea concretă a motivelor de fapt și de drept pentru care a solicitat respingerea cererii principale ca neîntemeiată.

Prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, nu a soluționat cererea de intervenție a sa.

Prima instanță nu a analizat cererea de intervenție principală formulată de către Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”), calificând

cererea de intervenție ca fiind doar „obiecții” prin care intervenienții nu reclamă un drept propriu. De fapt, prima instanța nu a analizat în concret, motivele de fapt și de drept pe care le-a invocat pe larg în cererea de intervenție și pentru care se impunea respingerea cererii de înregistrare a USR, ca neîntemeiată.

În condițiile în care petenta USR a declarat apel în cauză (în sensul schimbării acestei soluții), prin apelul declarat în sprijinul menținerii soluției pe fond, solicită ca Tribunalul, să admită apelul și cererea de intervenție principală și menținând soluția privind rezolvarea cererii principale, să suplinească motivarea pentru care se impunea respingerea cererii de înregistrare.

Sub acest aspect, face, în primul rând, trimitere la motivele concrete de fapt și de drept, de la pct. II (II. 1 - II.6) din cererea de intervenție principală formulată la 25 noiembrie 2019, parțial reținute și de către prima instanța, pentru care a apreciat, că se impunea respingerea cererii principale de înregistrare formulată de USR, ca neîntemeiată.

Astfel, prin cererea principală, petenta Uniunea Scriitorilor din România a solicitat primei instanțe, înscrierea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, a mențiunii că „Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică în 1949, în baza Decretului 267/1949”, a apreciat că cererea adresată instanței potrivit procedurii necontencioase judiciare, este neîntemeiată, astfel cum a reținut și prima instanța.

1- Privind situația Decretului nr. 267/1949.

Consideră că în mod neîntemeiat, petenta USR susține că Decretul nr. 267/1949, prin care s-a înființat Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română, ar fi un „act normativ cu putere de lege” și nu un act administrativ cu caracter individual, revendicând calitatea de „persoană juridică de utilitate publică”, recunoscută acelei instituții, de către organele puterii politice ale regimului comunist din Republica Populară Română.

În realitate, Decretul nr. 267/1949 emis de Prezidiul MAN, constituie un act administrativ cu caracter individual și nu este un act normativ cu putere de lege.

Conform art. 38 din Constituția Republicii Populare Române din 1948: „Marea Adunare Națională a R. P. R.”, în plenul său era „unicul organ legislativ al Republicii Populare Române”.

„Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române” nu era un „organ legislativ”, ci, un organ executiv restrâns (compus dintr-un președinte, trei vice-președinți, un secretar și din 14 membri aleși direct de Marea Adunare Națională a R. P. R.” - art. 41 din Constituția Republicii Populare Române din 1948).

Conform art. 44, pct. 2 și 3 din aceeași Constituție a Republicii Populare Române din 1948: „Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române” avea, printre altele, „următoarele atribuțiuni: 2. Emite decrete; 3. Interpretează legile votate de Marea Adunare Națională a Republicii Populare Române”.

Prin urmare, un organ care interpreta legile, era un organ executiv și nu un organ deliberativ.

Constituția Republicii Populare Române din 1948 (Legea fundamentală în vigoare la data emiterii Decretului nr. 267/1949), nu arăta expres, că „decretele” emise de acest Prezidiu, ar fi avut putere de lege, astfel că nici părțile, nici instanța nu pot aprecia altfel în prezent.

Orice normă juridică are ierarhia stabilită de Legea fundamentală, iar potrivit acestei ierarhii, un „Decret” nu este echivalent cu o „Lege” și nu are puterea unei „Legi”, decât atunci când Legea fundamentală îl investeste expres cu o astfel de putere.

În consecință, nu se poate prezuma în prezent, la 30 de ani după schimbarea regimului comunist și după condamnarea acestui regim, că un organ executiv (cum era „Prezidiul MAN”), ar fi avut abilitarea legală să emită decrete cu putere de lege, din care petenta USR să-și extragă și să-și aroge drepturi și puteri publice și absolute asupra scriitorilor din România, care nu au nicio legătură cu această formă anacronică de asociere.

Dimpotrivă, din dispozițiile constituționale citate rezultă că acest organ de conducere al puterii de stat, „interpreta legile votate de MAN”, astfel că era un organ executiv și nu unul deliberativ.

Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română a fost creată și declarată ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, potrivit criteriilor agreeate și stabilite de către fostul Partid Comunist Român, instituția respectivă fiind orientată în special spre aplicarea cenzurii comuniste asupra scrierilor literare de orice gen din Republica Populară Română, criterii care nu aveau și nu au nimic în comun cu „libertatea fundamentală de asociere” ocrotită prin actele fundamentale de drept internațional la care România a aderat pe deplin după schimbarea regimului comunist în anii 1989-1990.

La nivelul anilor 2017-2020, petenta USSR, nu mai poate revendica și pretinde calități, drepturi și privilegii recunoscute în anul 1949, unei instituții retrograde, de către un regim totalitar, care, între timp, a suferit și o condamnare oficială din partea instituțiilor democratice, atât pe plan intern, cât și pe plan internațional.

Astfel cum a reținut și prima instanță, pretinsul Statut din 25-27 martie 1949, întocmit sub cenzura autorităților statului comunist reprezentat prin „Ministerul Artelor” de atunci, nu are nicio legătură cu „libertatea fundamentală de asociere” și este contrar tuturor legilor din materie, adoptate după anul 1990.

Petenta USSR nu poate extrage drepturi și calități publice din Decretul nr. 267/1949, după cum îi sunt favorabile sau nu.

Prin art 1 alin. 2 din D. nr. 267/1949, Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română, era declarată ca „organizația unică a scriitorilor”, calitate care nu poate fi acceptată în prezent, astfel cum nu putea fi acceptată nici la adoptarea art. 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990, care a proclamat „libertatea de asociere”.

Calitățile de „organizație unică a scriitorilor” și de „persoană juridică de utilitate publică”, pe care și le arogă petenta USSR, vin să contrazică însuși dreptul nostru de existență (al Fundației pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct”), situație care ne lezează în mod grav drepturile fundamentale, astfel că prima instanță trebuia să admită cererea noastră de intervenție principală și nu să o categorisească drept o simplă „obiecție” față de cererea de înregistrare formulată de către această formă asociativă anacronică.

Apreciază că, indiferent de instituția care proclamă un anumit drept sau privilegii din perioada guvernării comuniste, instanțele din 2017-2020 nu pot înregistra în Registrele publice, drepturi și privilegii care, nu numai că sunt anacronice, dar contravin total și încalcă flagrant, atât „libertatea fundamentală de asociere” specifică unei societăți democratice, cât și actele normative în vigoare, în materie de asociere.

Deși în anul 1949, era în vigoare Legea nr. 21/1924 privind „persoanele juridice”, autoritățile regimului comunist instaurat în România nu au dorit să constituie o astfel de persoană juridică, astfel că, prin actul administrativ individual - Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, au creat o instituție de partid, aservită și specifică aceluși regim totalitar și care nu mai poate supraviețui în prezent.

Din anul 1948 și până în anul 1990, Legea nr. 21/1924, privind înființarea persoanelor juridice (act normativ aparținând sistemului juridic capitalist), a căzut în desuetudine și nu putea să stea la baza înființării Uniunii Scriitorilor din Republica Populară Română, ca „persoană juridică de drept public recunoscută de regimul comunist”, chiar dacă nu a fost abrogat expres în timpul guvernării comuniste din România.

În perioada 1990 - 2000, cât a fost în vigoare Legea nr. 21/1924, privind înființarea persoanelor juridice, petenta-USR nu s-a organizat potrivit acestei legi, astfel că nu poate invoca acest act normativ, drept temei juridic al înregistrării sale.

2. Situația Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949 după adoptarea Decretului nr. 31/1954, privind persoanele fizice și persoanele juridice.

Astfel cum a arătat și în cererea de intervenție, însuși regimul comunist, a găsit de cuviință să adopte un act normativ privind „persoanele juridice” pe care le agreea în această societate, apreciind că Legea nr. 21/1924 era căzută în desuetudine.

Astfel Marea Adunare Națională (în calitate de unic organ legiuitor), a adoptat Decretul nr. 31/1954 privind persoanele fizice și persoanele juridice (publicat în Buletinul Oficial nr. 8/30 ianuarie 1954), acesta fiind un veritabil Decret cu putere de lege și nu Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, care constituie un act administrativ individual de înființare a unei instituții aservite regimului comunist și scopurilor acestuia, care în prezent nu mai pot fi legitimate de către instanța prin înscrierea drepturilor și privilegiilor în Registrul public.

Art. 28 din Decretul nr. 31/1954, prevedea că: „Persoana juridică ia ființă, după caz:

a) prin actul de dispozițiune al organului competent al puterii sau administrației de stat;

b) prin actul de înființare al celor care o constituie, recunoscut de organul puterii sau administrației de stat, competent a verifica numai dacă sînt întrunite cerințele legii pentru ca acea persoană juridică să poată lua ființă;

c) prin actul de înființare al celor care o constituie, cu prealabila autorizare a organului puterii sau administrației de stat, competent a aprecia oportunitatea înființării ei;

d) printr-un alt mod reglementat de lege”.

Art.29 al.1 din Decretul nr.31/1954, prevedea că: „Instituțiile de stat, ca persoane juridice, pot fi înființate, prin lege, decret sau Hotărîre a Consiliului de Miniștri, iar întreprinderile și organizațiile economice de stat și prin actul unui organ local al puterii de stat ori prin actul unui organ central sau local al administrației de stat, în condițiile stabilite prin lege, decret sau Hotărîre a Consiliului de Miniștri”.

În fine, art.31 din același Decret prevedea că: „Organizațiile obștești, ca și sindicatele, uniunile de scriitori, artiști sau compozitori, asociațiile cu scop nepatrimonial, precum și instituțiile și întreprinderile anexe create de acestea, sînt persoane juridice dacă au autorizarea prealabilă a înființării lor, dată de către organele și în condițiile prevăzute de lege”, iar potrivit art. 34 alin. : o În Decret, „persoana juridică nu poate avea decît acele drepturi care corespund scopului ei, stabilit prin lege, actul de înființare sau statut”.

Art.34 alin.2 din Decretul nr.31/1954, prevedea, în mod imperativ că: „orice act juridic care nu este făcut în vederea realizării acestui scop este nul”.

Potrivit art.45 lit.b și c.din același decret se reține că: „organizațiile cooperatiste și orice organizații obștești se dizolvă dacă: b) scopul a fost realizat ori nu mai poate fi îndeplinit; c) scopul pe care îl urmăresc sau mijloacele întrebuințate au devenit contrare legii ori regulilor de conviețuire socialistă sau urmăresc un alt scop decît cel declarat”.

Prin urmare, sub puterea Decretului nr. 31/1954, fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română, recunoscută ca „persoană juridică de drept public” prin Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, nu a dobândit alte valențe, care, eventual, să fie valabile și să se perpetueze după căderea regimului comunist în România și care să poată fi înregistrate în prezent de către instanța.

Dimpotrivă, fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română, până la căderea regimului comunist în 1989-1990 și-a păstrat aceleași valențe recunoscute de regimul comunist în 1949 și care nu au mai fost valabile după anul 1990 și cu atît mai mult, nu pot fi recunoscute la nivelul anilor 2017-2020, astfel cum solicită petenta USR.

În condițiile în care Decretul anterior menționat a fost în vigoare după anul 1990, consideră că în ceea ce-o privește pe fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română, a intervenit sancțiunea dizolvării de drept prevăzută de art.45 lit.b și c din Decret,

care prevedeau imperativ că: „organizațiile cooperatiste și orice organizații obștești se dizolvă dacă: b) scopul a fost realizat ori nu mai poate fi îndeplinit; c) scopul pe care îl urmăresc sau mijloacele întrebuințate au devenit contrare legii ori regulilor de conviețuire socialistă sau urmăresc un alt scop decât cel declarat”.

Este de notorietate cunoscut aspectul că, după căderea regimului comunist în România, scopul fostei Uniuni a Scriitorilor din Republica Populară Română, astfel cum a fost prevăzut în Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, nu mai putea fi îndeplinit, iar scopul pe care-l putea urmări o astfel de Uniune după anul 1990, a devenit „contrar legii ori regulilor de conviețuire socialistă sau urmăreau un alt scop decât cel declarat”, astfel că se poate interpreta cu deplină temei, că a intervenit sancțiunea dizolvării de drept a fostei Uniuni.

Prin urmare, dacă petenta USR, dorea să îmbrățișeze valențele unei persoane juridice/forme asociative democratice, în nici un caz, nu putea revendica drepturi, calități și privilegii izvorâte din Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949.

Chiar dacă Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, ar mai supraviețui și în prezent, astfel cum susține petenta, „calitatea de persoană juridică de utilitate publică” recunoscută prin acest Decret (conform legilor și regulilor de conviețuire socialistă din 1949), nu mai poate fi înregistrată în prezent de către instanța, în registrul Asociațiilor și Fundațiilor, în condițiile în care fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română, nu a dorit să se constituie sub niciuna dintre formele asociative prevăzute de lege după anul 1990 și nici să îmbrățișeze în mod oficial și autentic, noile valori democratice.

Prin urmare, consideră că în mod legal și temeinic, prima instanța a respins cererea de înscriere în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, a mențiunii că „Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică în 1949, în baza Decretului 267/1949”, cu atât mai mult cu cât, petenta USR nu îmbracă niciuna dintre formele asociative (asociații și fundații), prevăzute de OG nr. 26/2000, care să fie înregistrate în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria.

Mai mult, în cadrul tuturor proceselor pe care le are pe rolul instanțelor în contradictoriu cu subscrisa, însăși petenta USR susține că nu reprezintă o asociație sau fundație supusă dispozițiilor OG nr. 26/2000, respectiv, nici dispozițiilor privind înregistrarea acestor persoane juridice în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria.

3. Situația Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949, după adoptarea Decretului-lege nr. 27/1990.

După anul 1990, pretinsa „persoană juridică de drept public” - Uniunea Scriitorilor din România - nu s-a constituit ca persoană juridică, nici în temeiul Legii nr. 21/1924, care și-a regăsit aplicabilitatea în societatea românească, nici în temeiul Decretului-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale, privind organizarea și funcționarea în condiții de autonomie economică a organizațiilor de scriitori, artiști plastici și compozitori, creatori de film și de teatru.

Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale constituie, într-adevăr, un „decret cu putere de lege” emis de către autoritatea cu atribuții legislative din acel moment, pe când, Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, nu constituie un decret cu putere de lege, astfel cum susține petenta, întrucât Prezidiul MAN nu era un organ cu atribuții legislative, având doar abilitarea legală să interpreteze legile.

Prin Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale, s-a dispus ca fostele asociații create în timpul regimului comunist, să-și poată continua activitatea și să se reorganizeze în conformitate cu noile dispoziții legale intrate în vigoare, cu valorile și principiile democratice, respectiv, în acord cu „Libertatea de întrunire și de asociere”, ocrotită ca libertate fundamentală prin art. 11 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, precum și prin art. 20 pct. 1 și 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, proclamată de Adunarea generală a

Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948 („1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire și de-asociere pașnică. 2. Nimeni nu poate fi silit să facă parte dintr-o asociație”).

Prin art. 1 din Decretul - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, s-a prevăzut că: „Scriitorii, artiștii plastici, compozitorii, creatorii de film și de teatru se pot asocia, potrivit specificului lor de creație, în organizații profesionale cu personalitate juridică, potrivit prevederilor legale în vigoare.

Fiecare organizație de creatori funcționează în temeiul statutului propriu și are dreptul să-și aleagă forma și structura organizatorică pe care le consideră cele mai potrivite specificului activității sale”.

Prin art. 9 din același Decret - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, s-a prevăzut că: „pe data prezentului decret se abrogă orice dispoziții contrare”.

Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română constituită și recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, a fost creată pe criteriile agreeate și stabilite de către fostul Partid Comunist Român, orientată în special spre aplicarea cenzurii comuniste asupra scrierilor literare de orice gen, care nu aveau nimic în comun cu „libertatea fundamentală de asociere” ocrotită prin cele două acte fundamentale de drept internațional citate mai sus, astfel că sintagma: „se abrogă orice dispoziții contrare”, prevăzută de art. 9 din Decretul - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, se aplică inclusiv Decretului Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, act normativ care a fost abrogat implicit la data intrării în vigoare a art. 9 din D-L nr. 27/1990.

Chiar dacă a făcut-o într-o manieră exemplificativă, prin art. 1 din Decretul - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, Legiuitorul din anul 1990 s-a referit expres la categoria „scriitorilor”, astfel că, în mod legal și temeinic, prima instanța a reținut că Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, nu a mai supraviețuit datei de intrare în vigoare a art. 9 din D-L nr. 27/1990, act normativ care a abrogat dispozițiile normative contrare, astfel că nu pot fi înregistrate în Registrul public, calități, drepturi sau privilegii, pe care petenta pretinde că le-a dobândit de la regimul comunist din 1949.

Abrogarea indirectă a Decretului nr. 267/1949, emis de Prezidiul MAN, prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990, a fost relevată și de Curtea Supremă de Justiție prin Decizia nr. 1118 din 31 Martie 2000 pronunțată în dosarul civil nr. 3330/1999, prin care instanța supremă a făcut referire la toate uniunile din România - foste organizații obștești dizolvate de drept, conform art. 9 din Decretul-lege nr. 27/1990 (filele 3-4 din considerente).

Intr-un mod similar, a decis și Curtea de Apel București - Secția a IV-a civilă, prin Decizia civilă nr. 540 A / 7.07.2016 pronunțată în dosarul nr. 8298/3/2016/al, prin care a constatat abrogarea implicită a Decretului Prezidiului M.A.N. nr. 266/23 decembrie 1950, referitor la Uniunea Artiștilor Plastici, apreciind corect, că acest decret reprezintă un act administrativ individual, referitor numai la categoria „artiștilor plastici” și nu un act normativ cu putere de lege, cum se dorește a fi interpretat Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 referitor la fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română.

Fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română avea posibilitatea să se constituie și să fie recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică, după data de 1 ianuarie 1990, potrivit Legii nr. 21/1924, iar ulterior, conform noilor acte normative intrate în vigoare în materie de asociații și fundații, respectiv, OG nr. 26/2000.

Aceasta nu s-a conformat însă noilor dispoziții legale în materie de asociații și fundații și nu a fost niciodată recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică după data de 1 ianuarie 1990, în mod neîntemeiat, solicitând în anul 2017 să fie recunoscută de către instanța ca persoană juridică de utilitate publică și să fie înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, fără ca aceasta să îndeplinească condițiile pentru recunoașterea ca persoană juridică.

Consideră că în mod legal și temeinic a apreciat prima instanță că este neîntemeiată cererea principală prin care petenta Uniunea Scriitorilor din România, solicita instanței înscrierea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, a mențiunii că „Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică în 1949, în baza Decretului 267/1949”, întemeindu-și cererea pe un act administrativ individual abrogat.

Pentru considerentele arătate mai sus, apreciază însă, că trebuia admisă cererea de intervenție principală în procedura necontencioasă judiciară, prin intervenția sa, urmărind apărarea unui interes public și a dreptului fundamental de existență ca formă asociativă privată constituită potrivit legilor în vigoare și care care apără drepturile și libertățile scriitorilor.

În sensul abrogării acestui act administrativ individual, s-a pronunțat și Curtea Supremă de Justiție, prin Decizia nr. 1118 din 31 martie 2000, în dosarul nr. 3330/1999, instanța supremă constatând că toate uniunile din România (foste organizații obștești), au fost dizolvate de drept de art. 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990, astfel că petenta nu avea decât calea constituirii într-o formă asociativă prevăzută de lege, după anul 1990 (asociație, fundație sau federație/uniune).

Prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 nu s-a creat o formă asociativă bazată pe libertatea fundamentală de asociere, ci, s-a înființat o instituție care să-i reprezinte obligatoriu pe toți scriitorii din Republica Populară Română, dar mai ales, să servească interesele Partidului Comunist Român, prin activitatea de cenzură literară pe care o desfășura cu preponderență.

Astfel de scopuri nu mai pot fi promovate și acceptate astăzi, cu atât mai mult cu cât, Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 nu poate sta la baza pretinselor înregistrări în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria.

4. Prin aceeași cerere de intervenție principală, a invocat nulitatea absolută a pretensei persoană juridică - Uniunea Scriitorilor din România și apreciază că instanța chemată să soluționeze cererea de înregistrare, trebuia să se pronunțe inclusiv cu privire la această sancțiune civilă.

Solicită instanței de apel să se pronunțe privind sancțiunea nulității absolute a pretensei „Uniunii a Scriitorilor din România”, determinată de inexistența Actului constitutiv și de nulitatea Statutului acesteia, cerințe care trebuia să le dovedească petenta, inclusiv cu ocazia soluționării cererii de înregistrare a unor mențiuni în Registrul Public.

Din Adresa nr. 4/12A/2019, eliberată de Judecătoria Sectorului 1 București, rezultă că Uniunea Scriitorilor din România este înregistrată ca „Asociație”, la poziția nr. 27 din 5 mai 2005, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor Partea A, Secțiunea I, dar că pentru această așa-zisă „Asociație”, nu este format un dosar de fond, nu există un act constitutiv și nici nu s-a pronunțat o Sentință civilă privind acordarea personalității juridice.

Petenta UR se află în situația în care devine incidentă sancțiunea nulității absolute a persoanei juridice, în temeiul art. 196 alin. 1 lit. a Cod civil, rap. la alin. 2 din același articol, chestiune de ordine publică ce poate fi invocată în orice stare a procesului, chiar din oficiu, de către instanța.

Conform art. 196 alin. 1 lit. a Cod civil, „nulitatea unei persoane juridice poate fi constatată, sau, după caz, declarată de instanța judecătorească, numai atunci când: a) lipsește actul de înființare sau nu a fost încheiat în forma autentică, în situațiile anume prevăzute de lege”, iar potrivit alin. 2 din același art. 196 al Codului civil, „nerespectarea dispozițiilor alin. 1 lit. a), c) - g), se sancționează cu nulitatea absolută”.

Dacă Uniunea Scriitorilor din România a înțeles să se înregistreze ca „Asociație”, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, atunci trebuia să se conformeze dispozițiilor art. 6 din OG nr. 26/2000, privind asociațiile și fundațiile, astfel că, atât pentru dobândirea personalității juridice, cât și pentru înregistrarea unora mențiuni

ulterioare, trebuia să prezinte un „Act constitutiv.” și un „Statut”, încheiate în formă autentică, situație care nu se regăsește în cauza de față.

Astfel cum deja am arătat mai sus, din Adresa nr. 4/12A/2019, eliberată de Judecătoria Sectorului 1 București (care face dovada până la înscrierea în fals), rezultă expres, că Uniunea Scriitorilor din România, deși este înregistrată ca „Asociație”, la poziția nr. 27 din 5 mai 2005, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor Partea A, Secțiunea I, pentru această așa-zisă „Asociație”, nu este format un dosar de fond, nu există un act constitutiv și statut încheiate în formă autentică și nici nu s-a pronunțat o Sentință civilă privind acodarea personalității juridice.

În mod legal și temeinic a constatat prima instanța, că petenta Uniunea Scriitorilor din România, nu poate fi recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică în baza Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, nr. 267/22 iunie 1949, în condițiile în care este vorba despre un decret abrogat, contrar noii ordini de drept și valorilor democratice care guvernează societatea românească în prezent.

Mai mult, prin cererea de intervenție neluată în seamă de către instanța și prin prezentul apel, arată că petenta Uniunea Scriitorilor din România, nu a îmbrăcat niciuna dintre formele de organizare și asociere liberă prevăzute de OG nr. 26/2000, astfel că nu poate fi înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, tocmai în baza unui act normativ în legătură cu care susține că nu-i este aplicabil.

În opinia sa, suntem în prezența unei persoane juridice sancționată de lege cu nulitatea absolută și solicită instanței de apel să rețină și această sancțiune ca temei al respingerii ca neîntemeiată a cererii principale, prin care petenta Uniunea Scriitorilor din România, a solicitat instanței (Judecătoriei), înscrierea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, a mențiunii că „Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică în 1949, în baza Decretului 267/1949”.

Înregistrările în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, nu se pot face nici în baza Decretului-lege nr. 27/1990, în condițiile în care, fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română constituită și recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, a ignorat total acest act normativ și nu a înțeles să se constituie legal în formele asociative prevăzute de legile în vigoare după anul 1990, nici în baza OG nr. 26/2000, act normativ în legătură cu care a pretins că nu i se aplică.

A arătat deja mai sus pe larg, că prin art. 1 din Decretul - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, s-a prevăzut, printre altele, că: „Scriitorii, se pot asocia, potrivit specificului lor de creație, în organizații profesionale cu personalitate juridică, potrivit prevederilor legale în vigoare”.

Prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, s-a prevăzut că: „pe data prezentului decret se abrogă orice dispoziții contrare”, iar Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, conținea evidente dispoziții contrare Noului Decret-Lege, astfel că acest act normativ a fost abrogat la data intrării în vigoare a art. 9 din D-L nr. 27/1990.

Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română constituită și recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, pe criteriile agreate și stabilite de către fostul Partid Comunist Român, orientată în special spre aplicarea cenzurii comuniste asupra scrierilor literare de orice gen, care nu aveau nimic în comun cu „libertatea fundamentală de asociere” și care era orientată să lupte împotriva cosmopolitismului, a imperialismului, nu putea să continue sub această formă, dar nici nu s-a constituit ca formă asociativă potrivit noilor legi în vigoare la data adoptării art. 1 din Decretul - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990.

Voința Legiuitorului din 1990 nu a fost aceea de a menține vechile structuri asociative create forțat și contrare „libertății fundamentale de asociere”, ci, voința a fost aceea de a li se

da posibilitatea acestor structuri, să se organizeze conform noilor Legi și norme democratice, care, fie și-au regăsit aplicabilitatea (cum era cazul Legii nr. 21/1924), fie au fost adoptate conform noii ordini sociale.

Aceasta a fost și rațiunea pentru care li s-a lăsat vechilor structuri comuniste, întreg patrimoniul material pe care-l aveau în posesie, în cazul de față, pentru a fi folosit în beneficiul scriitorilor care înțelegeau să promoveze noile valori democratice și să se organizeze potrivit noilor legi în vigoare.

În cazul URSS, aceasta nu numai că nu s-a organizat potrivit noilor legi în vigoare, ci, patrimoniul a fost acaparat pur și simplu și folosit de o mână de oameni în scopuri obscure, personale și în orice caz, străine de nevoile „tuturor scriitorilor din România”, așa cum se pretinde.

Petenta URSS nu reprezintă interesele tuturor scriitorilor din România, iar printr-o formă obscură de asociere, care nu se înscrie în niciunul dintre tiparele puse la dispoziție de lege, reușește să se sustragă oricărui control din partea scriitorilor, care nu-și pot apăra nici un drept în fața „camarilei” care a pus mâna pe acest patrimoniu și pe această formă „sui generis” de organizare asociativă.

URSS nu are un Statut bine definit, nu are un Act constitutiv, în Statut nu este trecut sediul și patrimoniul, nu are o evidență concretă a membrilor asociați, nu respectă niciuna dintre formele de organizare prevăzute de actele normative în vigoare, tocmai pentru a fi greu sau chiar imposibil de controlat.

Art. 9 din Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, a prevăzut în mod imperativ, că: „pe data prezentului decret se abrogă orice dispoziții contrare”, astfel că invocarea în continuare a Decretului Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, încalcă însăși dispoziția imperativă citată mai sus.

Ca o favoare pentru vechile instituții, Legiuitorul din 1990 le-a lăsat acestora patrimoniul de care beneficiau la acea dată, cu obligația de a-l folosi în scopul constituirii noilor forme asociative democratice și nu în alte scopuri oculte, cum se întâmplă în cazul intinatei de față.

Cum persoanele care au pus mâna pe acest patrimoniu, nu au înțeles să convoace scriitorii din România și să se constituie conform noilor norme democratice, pretinsa persoană juridică URSS, intră în mod evident în contradicție cu dispoziția normativă a art. 9 din Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, iar sancțiunea nu poate fi alta, decât nulitatea absolută.

Consideră că instanța nu putea să dea curs cererii de înregistrare formulată de o pretinsă persoană juridică sancționată cu nulitatea absolută.

Intrun mod absurd și într-o flagrantă contradicție cu noua ordine socială și privind libertatea fundamentală de asociere, în cadrul proceselor de fond pe care le avem, petenta URSS susține că Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 este o normă specială, că trebuia să fie abrogat expres, printrun act normativ special și că, de fapt, acesta nu a fost abrogat nici prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, nici prin OG nr. 26/2000, astfel că și-ar produce în continuare efectele.

Din perspectiva „libertății de întrunire și de asociere”, ocrotită de art. 11 din Convenția Europeană asupra Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, considerăm că o astfel de interpretare nu poate fi primită în mod onest și cu atât mai mult nu poate fi primită după „condamnarea comunismului” în România, astfel că soluția de respingere a cererii de înregistrare formulată de această pretinsă persoană juridică este legală și temeinică.

Dacă la înființarea sa în 1949, prin dizolvarea abuzivă a Societății Scriitorilor și prin preluarea abuzivă a patrimoniului acestei societăți, Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română a fost recunoscută ca „persoană juridică de utilitate publică”, după anul 1990 și în mod special după adoptarea OG nr. 26/2000, nu a intervenit niciun act de

recunoaștere a calității de „persoană juridică de utilitate publică” în favoarea Uniunii Scriitorilor din România, astfel cum solicită să fie înregistrată.

Nu a intervenit o astfel de recunoaștere, în primul rând, pentru că persoanele care au „pus mâna pe acest patrimoniu”, nu au dorit să organizeze această formă asociativă conform noilor reglementări, într-o modalitate transparentă și controlabilă, iar în al doilea rând, pentru că cei care administrează în prezent acest patrimoniu, nu servesc interesele actuale ale scriitorilor din România și nu reprezintă „unica formă asociativă a scriitorilor din România”, astfel cum se declară și cum vrea să fie înregistrată.

A arătat mai sus, de ce considerăm că Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, nu constituie un act normativ cu putere de lege, iar în condițiile în care apreciem că nici nu mai este în vigoare, încă din anul 1990, considerăm că nu se aplică dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000, astfel că petenta Uniunea Scriitorilor din România, trebuia să se conformeze cerințelor referitoare la asociații și fundații reglementate sub sancțiunea nulității de OG nr. 26/2000, referitoare la Statut, Act constitutiv, membrii asociații sau asociații constituite în uniune, respectiv, dobândire personalitate juridică și publicitate prin Registrul special al asociațiilor și fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București.

Prin adoptarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, a fost creat cadrul normativ complet pentru înființarea și organizarea asociațiilor și fundațiilor, respectiv, a federațiilor, în conformitate cu noile condiții constituționale și legislative, iar prin art. 86 din Ordonanță, a fost abrogată expres Legea nr. 21/1924 privind persoanele juridice - asociații și fundații.

Astfel, Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română nu poate pretinde că ar fi dobândit vreuna dintre calitățile persoanelor juridice - asociații și fundații - reglementate de Legea nr. 21/1924, ca să se poată vorbi astăzi despre păstrarea atributelor personalității juridice.

Conform art. 1 alin. 1 din O.G. nr. 26/2000: „persoanele fizice și persoanele juridice care urmăresc desfășurarea unor activități de interes general sau în interesul unor colectivități ori, după caz, în interesul lor personal nepatrimonial pot constitui asociații ori fundații”, în condițiile acestei ordonanțe, dispoziția fiind imperativă și nu dispozitivă, astfel că, după adoptarea acestui act normativ, nu este posibilă înființarea unei asociații în alte condiții, astfel cum este cazul petentei USR.

Art. 6 alin. 1 din OG nr. 26/2000, prevede că: „în vederea dobândirii personalității juridice, membrii asociații încheie actul constitutiv și statutul asociației, în formă autentică sau atestată de avocat”, iar neîndeplinirea acestei condiții de formă, sau lipsa vreunui dintre acte, cum este și cazul de față, raportat și la dispozițiile art. 196 alin. 1 lit a și alin. 2 din Codul civil, atrage sancțiunea nulității absolute a persoanei juridice aflată în această ipoteză.

Conform art. 1 alin. 2 din OG nr. 26/2000, „asociațiile și fundațiile constituite potrivit prezentei ordonanțe, sunt persoane juridice de drept privat fara scop patrimonial”, însă entitatea reclamantă Uniunea Scriitorilor din România, se pretinde a fi o „persoană juridică de utilitate publică” pe baza Decretului Prezidiului M.A.N. nr. 267/24 iunie 1949, act administrativ individual care a fost abrogat.

Capitolul VI din OG nr. 26/2000, reglementează procedura și condițiile de „obținere a statutului de utilitate publică a asociațiilor, fundațiilor și federațiilor”.

Astfel, conform art. 38 alin. 1 din OG nr. 26/2000: „(1) O asociație, fundație sau federație poate fi recunoscută de Guvernul României ca fiind de utilitate publică dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții:

- a) activitatea acesteia se desfășoară în interes general sau al unor colectivități, după caz;
- b) funcționează de cel puțin 3 ani și a realizat o parte din obiectivele stabilite, făcând dovada unei activități neîntrerupte prin acțiuni semnificative;

c) prezintă un raport de activitate din care să rezulte desfășurarea unei activități anterioare semnificative, prin derularea unor programe ori proiecte specifice scopului său, însoțit de situațiile financiare anuale și de bugetele de venituri și cheltuieli pe ultimii 3 ani anteriori datei depunerii cererii privind recunoașterea statutului de utilitate publică;

d) deține un patrimoniu, logistică, membri și personal angajat, corespunzător îndeplinirii scopului propus;

e) face dovada existenței unor contracte de colaborare și parteneriate cu instituții publice sau asociații ori fundații din țară și din străinătate;

f) face dovada obținerii unor rezultate semnificative în ceea ce privește scopul propus sau prezintă scrisori de recomandare din partea unor autorități competente din țară sau din străinătate, care recomandă continuarea activității".

Astfel, calitatea de persoană juridică de utilitate publică nu poate fi recunoscută decât prin Hotărârea Guvernului României, după procedura amintită mai sus (art 38 și 39 din OG nr. 26/2000), nu prin Lista anexă la Ordinul Ministrului Finanțelor nr. 66/1999 sau prin Adresa Ministerului Culturii nr. 6411/12.10.2016, invocate de către entitatea petenta Uniunea Scriitorilor din România, în cadrul proceselor de fond.

Pentru motivele de fapt și de drept arătate mai sus, consideră că petenta USR nu a făcut dovada recunoașterii statutului de „instituție de utilitate publică”, conform legii, astfel cum în mod legal a reținut și prima instanța, însă, solicită tribunalului să suplinească motivarea acestor concluzii ale primei instanțe.

De asemenea, solicită să se rețină că chiar dacă petenta „Uniunea Scriitorilor din România”, a solicitat înscrierea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, această pretinsă persoană juridică este lovită de nulitate absolută, în condițiile în care nu are un Act constitutiv (lipsește) și nici un Statut întocmit în forma autentică cerută de lege.

Să se aprecieze că simpla înregistrare, în condițiile în care, nu s-a pronunțat o hotărâre judecătorească de acordare a personalității juridice și nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru recunoașterea unei astfel de personalități juridice, nu poate înlătura sancțiunea nulității absolute a acestei persoane juridice.

În condițiile în care entitatea petenta intitulată „Uniunea Scriitorilor din România”, prin reprezentantul nelegal - d-1 Nicolae Manolescu Apolzan - a chemat-o în judecată pe subscrisa Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”), având diverse pretenții de la noi și solicitând inclusiv dizolvarea sa, consideră că are atât dreptul, cât și interesul născut, personal, legitim și actual să intervină pe cale principală în procedura necontencioasă judiciară și să invoce, atât nulitatea pretensei persoane juridice petenta, cât și nelegala reprezentare a acestei pretense „Uniuni a tuturor scriitorilor din România”, de către d-1 Nicolae Manolescu Apolzan, astfel că cererea sa nu putea fi tratată ca o „simplă obiecțiune” de către prima instanța.

Interesul său legitim este justificat, cu atât mai mult cu cât, obiectul principal de activitate al intervenientei Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”), vizează chiar interesele legitime și de breaslă ale scriitorilor asociați în mod liber și în condiții de legalitate, în timp ce pretinsa „Uniune a tuturor Scriitorilor din România”, reprezentată nelegal de către d-1 Nicolae Manolescu Apolzan, care se erijează nelegal în „unica formă asociativă a tuturor scriitorilor din România”, nu reprezintă, de fapt, decât o „grupare ad-hoc”, nelegitimă, de persoane care au pus mâna pe patrimoniul fostei Uniuni a Scriitorilor din Republica Populară Română, care îl exploatează nelegal și după bunul plac și care desfășoară, în mare parte, activități care nu au nicio legătură cu literatura română și cu interesele tuturor scriitorilor din România.

Tocmai interesele obscure ale acestei „grupări ad-hoc”, au făcut ca fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română, să nu se poată organiza legal și asocia liber, în niciuna dintre formele asociative prevăzute de legile în vigoare după anul 1990.

Pretinsa „Uniune a Scriitorilor din România”, nu este compusă din membrii asociați printrun Act constitutiv întocmit în formă autentică sau atestat de un Avocat și nu sunt nominalizați membrii acesteia, astfel cum cerere art. 6 din actul normativ OG 26/2000, sub sancțiunea nulității absolute, astfel că legal, nu reprezintă o Asociație, chiar dacă i s-a înregistrat pretinsul Statut în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București.

Astfel cum a arătat și în fața instanțelor de fond, consideră că o astfel de înregistrare, atipică și nelegală, a fost făcută pe cale necontencioasă, doar din complezență, de către personalul instanței, pentru a nu fi lezate interesele așa-zisei „Uniuni a Scriitorilor din România”, înregistrare care nu este aptă să-i confere personalitate juridică acestei uniuni ad-hoc de persoane.

Pretinsa „Uniune a Scriitorilor din România”, nu este nici o uniune a unor asociații teritoriale ale scriitorilor din România (adică a mai multor persoane juridice asociate într-o uniune).

Art. 35 din OG nr. 26/2000, prevede că: „(1) două sau mai multe asociații sau fundații se pot constitui în federație.

(2) Federațiile dobândesc personalitate juridică proprie și funcționează în condițiile prevăzute de prezenta ordonanță pentru asociațiile fără scop patrimonial, condiții care li se aplică în mod corespunzător, cu excepțiile stabilite în prezentul capitol.

(3) Cererea de înscriere se soluționează de tribunalul în circumscripția căruia federația urmează să își aibă sediul”.

Conform art. 36 din OG nr. 26/2000, „(1) Federația devine persoană juridică din momentul înscrierii sale în Registrul federațiilor aflat la grefa tribunalului prevăzut la art. 35 alin. (3).

(2) Asociațiile sau fundațiile care constituie o federație își păstrează propria personalitate juridică, inclusiv propriul patrimoniu”.

În cauza de față, nu avem nici Asociații sau Fundații cu personalitate juridică proprie, asociate în pretinsa „Uniune a Scriitorilor din România”, nu avem nici o înscriere în Registrul federațiilor ținut de grefa Tribunalului București, astfel că „Uniunea petenta” nu este rezultatul asocierii libere a unor Asociații teritoriale ale scriitorilor și cu atât mai puțin, nu este rezultatul asocierii libere a tuturor scriitorilor din România, astfel cum pretinde.

Toate acestea constituiau motive în plus pentru respingerea cererii principale de înregistrare formulată de către petenta USR, iar prima instanța nu putea să le ignore prin caracterizarea cererii de intervenție principală ca fiind o „simplă obiecție”.

Sanctiunea nulității absolute a unei pretinse persoane juridice, constituie o chestiune de ordine publică, cu atât mai mult cu cât, petenta pretinde recunoașterea calității de „persoană juridică de utilitate publică”, astfel că prima instanța nu putea, în mod legal, să ignore acesta situație invocată prin cererea de intervenție principală.

5. Astfel cum a arătat și prin cererea de intervenție principală adresată primei instanțe, vom aduce în atenția instanței de apel, câteva aspecte concrete privind nulitatea Statutului „Uniunii Scriitorilor din România-2013”, pe care petenta îl invocă în prezent.

Aspectele concrete relevate, atrag sancțiunea civilă a nulității absolute a Statutului petentei „Uniunea Scriitorilor din România-2013”, Statut de care aceasta uzează în sprijinul cererii principale prin care solicită înscrierea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, a

mențiunii că „Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică în 1949, în baza Decretului 267/1949”.

5.1 În primul rând, constată că petenta nu are un Act constitutiv prealabil, prin care să dovedească asocierea unor persoane fizice (scriitori), sau a unor persoane juridice (Asociații/Filiale județene sau alte forme asociative de scriitori, care să se fi întrunit și să fi hotărât să se constituie în ceea ce se pretinde a fi „Uniunea Scriitorilor din România”.

Prin art. 1 din Statut, pretinde fără nici un temei de fapt sau juridic, că: „este succesoarea Societății Scriitorilor Români înființată în 1908” și că „a fost declarată ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul nr. 267/1949”.

De fapt, o mână de persoane interesate, își revendică titulatura de „succesoare a Societății Scriitorilor Români înființată în 1908”, tocmai pentru a-și apropria patrimoniul deloc de neglijat, rămas de la fosta „Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română”, patrimoniu care a aparținut înainte de anul 1990, „întregului popor român”, astfel cum era regimul juridic al dreptului de proprietate, patrimoniu pe care, autoritatea Legiuitoare de după anul 1990, nu i l-a lăsat petentei cu dedicație, ci, l-a lăsat pentru a fi preluat de către Asociațiile de scriitori din România, care se vor constitui legal, conform dispozițiilor legale în vigoare de după anul 1990.

Petenta USSR, nu s-a organizat niciodată legal și transparent, după anul 1990, nici ca asociație de scriitori, nici ca uniune de asociații ale scriitorilor din România.

Drept dovadă stă faptul că nu există un Act constitutiv din care să rezulte cine a hotărât această asociere, care sunt membrii fondatori sau asociați, care sunt aporturile acestora la constituirea patrimoniului formei asociative, care este patrimoniul concret, unde se află sediul acestei forme asociative și care este titlul în baza căruia este deținut.

5.2 Petenta USSR nu are nici un Statut întocmit în forma autentică cerută de lege.

Art. 6 alin. 1 din OG nr. 26/2000, prevede că: „în vederea dobândirii personalității juridice, membrii asociați încheie actul constitutiv și statutul asociației, în formă autentică sau atestată de avocat”, iar neîndeplinirea acestei condiții de formă, sau lipsa vreunui dintre acte, cum este și cazul de față, raportat și la dispozițiile art. 196 alin. 1 lit. a și alin. 2 din Codul civil, atrage sancțiunea nulității absolute a persoanei juridice aflată în această ipoteză.

Din moment ce petenta USSR solicită în temeiul dispozițiilor OG nr. 26/2000, înregistrarea acesteia sau a unor mențiuni privind pretinsa personalitate juridică în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria, aceasta trebuie să se conformeze în totalitate dispozițiilor imperative ale acestei Ordonanțe.

Petenta USSR nu își poate alege, după bunul plac al unor persoane sau după anumite interese de grup, ceva din regimul juridic stabilit de OG nr. 26/2000 și ceva din Decretul Prezidiului MAN a R.P.R. nr. 267/1949, pentru a se înscrie ca o „formă asociativă hibrid de scriitori”, cu pretenția de a fi recunoscută ca „persoană juridică de utilitate publică” (așa cum a fost catalogată de regimul comunist) și neapărat, ca „reprezentantă a tuturor scriitorilor din România”, pentru a nu pierde privilegiile bugetare și de altă natură, de care profită chiar în detrimentul scriitorilor din România.

Statutul USSR din 2013, prezentat pentru înregistrare, este de fapt, „o simplă scriitură”, neatestată de nimeni, pretins aprobată în data de 12 martie 2013, de către Consiliul USSR, adică, de „o mână de persoane interesate”, care și-au apropiat nelegal bunurile rămase din regimul comunist pe care le gestionează în interese obscure, patrimoniu care trebuia să ajungă, de fapt, în posesia Asociațiilor de scriitori legal constituite după anul 1990.

Pe lângă faptul că nu este întocmit în formă autentică sau atestat de către un avocat, Statutul USSR din 2013, nu a fost nici măcar adoptat de către Adunarea Generală a Uniunii Scriitorilor din România, în calitatea sa de organ suprem de conducere.

În pretinsul Statut al USSR din 2013, nu sunt arătați concret: membrii asociați ai uniunii (pretinsele filiale locale); patrimoniul concret al USSR și titlul în baza căruia îl deține; sediul

USR; sediile filialele locale (art. 11, menționează doar ca un deziderat, faptul că „filialele trebuie să aibă sedii...”).

Conform art. 6 alin. 2 lit. d din OG nr. 26/2000, Actul constitutiv, trebuie să cuprindă, printre altele, sub sancțiunea nulității, „sediul asociației”, obligație care nu este îndeplinită în cauza de față.

În privința organizării USR, este de remarcat regimul „sui generis” al organelor de conducere ale acestei pretinse Uniuni.

Adunarea Generală a USR, în calitate de organ suprem de conducere, se convoacă în sesiune ordinară, o dată la 5 ani (art. 16), deși USR se pretinde reprezentanta tuturor scriitorilor și creatorilor literari din România, pretinde și încasează lunar cotizații de la scriitori, pretinde timbru literar, gestionează bunuri și venituri alocate din bugetul statului, stabilește indemnizații de 50% din pensia prevăzută de lege sau indemnizații de merit, pe care le atribuie membrilor USR, respectiv, acordă premii pentru merite profesionale.

Se pune atunci, în mod firesc, întrebarea: „Cum poate Adunarea Generală a USR, în calitate de organ suprem de conducere, să controleze eficient și efectiv, activitatea celorlalte organe de conducere”, dacă ea se întrunește în sesiune ordinară, abia o dată la 5 ani.

Important este și modul de desfășurare a Adunării Generale a USR, în calitate de organ suprem de conducere.

Chiar și atunci când se întrunește în ședință ordinară, o dată la 5 ani, Adunarea generală nu se întrunește într-o adevărată dezbateră comună și eventual publică, așa cum ar reclama-o „libertatea fundamentală de asociere”, mai ales când este vorba despre scriitori.

Dimpotrivă, Adunarea generală a USR „își exprimă votul în cadrul adunărilor generale ale Filialelor din țară și din București”, numite AGF (art. 16), ceea ce demonstrează modul obscur și absolut ineficient în care se dorește să se facă, chiar și o dată la 5 ani, un control al activității desfășurată de pretinsa Uniune.

Pentru ca absurdul situației să fie și mai mare, o serie de atribuții care i-ar fi revenit în mod normal Adunării Generale a USR, în calitatea sa de organ suprem de conducere, au fost prevăzute și date în competența Consiliului USR, care se poate întruni de 2 ori pe an, în martie și în noiembrie (art. 20 și 21 din pretinsul Statut) și mai ales, în competența Comitetului Director (art. 23 - 26 din pretinsul Statut), care se întrunește, ori de câte ori este necesar, de regulă, la solicitarea Președintelui, având, printre altele, și atribuția de „a alege prin vot, la propunerea Președintelui, membrii Comisiei de Validare” (art. 26 pct 10 din pretinsul Statut).

A făcut referire la această atribuție a Comitetului Director, de „a alege prin vot, la propunerea Președintelui, membrii Comisiei de Validare”, pentru că, este importantă de relevat, procedura de alegere a Președintelui USR (art. 27 din pretinsul Statut).

Deși se arată că Președintele USR este ales prin vot, de către Adunarea generală a USR, pentru o perioadă de 5 ani, votul este exprimat în cadrul Adunărilor Generale ale Filialelor din țară și din București, care se întrunesc tot o dată la 5 ani, într-o perioadă neprecizată de timp, urmând ca aceste adunări să transmită voturile exprimate către o Comisie de Monitorizare a Alegerilor (CMA-art. 27).

La încheierea procesului de alegeri (care nu are o dată precisă), toate urnele vor fi deschise simultan și voturile vor fi numărate de către Comisia de Monitorizare a Alegerilor.

Astfel, în final, modalitatea de alegere a Președintelui USR, nu mai este controlată de nimeni, eventual de către Comisia de Validare, care, astfel cum a arătat mai sus, este aleasă de Comitetul Director, la propunerea Președintelui.

Această modalitate de alegere a organelor de conducere și mai ales de funcționare a acestora, nu corespunde niciunei forme asociative, fie ea chiar și profesională, care îmbrățișează valorile democratice, arătând mai degrabă, modul obscur, în care, o mână de persoane, o „Uniune fantomă a comunismului”, încearcă să păstreze și să gestioneze nelegal,

importantul patrimoniu rămas de la Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română și mai ales, încercă să-și justifice acțiunile abuzive pe care le întreprind asupra scriitorilor și creatorilor literari, respectiv, asupra asociațiilor literare constituite în mod legal și liber (conform art. 43: colectează cotizații; taxă de timbru literar; beneficiază de subvenții de la bugetul de stat sau de la alte instituții publice; beneficiază de fonduri europene nerambursabile; stabilește plata unor premii, indemnizații de merit sau indemnizații la pensie).

În fine, prin art. 40 din pretinsul Statut, se arată că: "Patrimoniul UR, se compune din bunurile și valorile aflate în posesia sa la constituire, ori dobândite ulterior, indiferent sub ce titlu".

O astfel de prezentare generală a patrimoniului nu satisface nici cerințele prevăzute de art. 196 alin. 1 lit. f și g din Codul civil, prevăzute sub sancțiunea nulității persoanei juridice și nici cerințele generale prevăzute de art. 6 alin. 2 lit. f, respectiv alin. 3 lit. e din OG nr. 26/2000, prevăzute de asemenea, sub sancțiunea nulității persoanei juridice.

Față de argumentele de drept și de fapt menționate mai sus, contrar susținerilor petentei, consideră că „Uniunea Scriitorilor din România”, nu este o persoană juridică validă, ci, este o „persoană juridică sancționată cu nulitatea absolută”, în sensul art 196 alin. 1 lit. a rap. la alin. 2 din Codul civil, iar prima instanța trebuia să aibă în vedere inclusiv această sancțiune juridică civilă invocată prin cererea de intervenție, dar pe care avea obligația să o invoce chiar și din oficiu.

Sancțiunea juridică civilă a nulității persoanei juridice, constituia un important argument în prezența căruia nu se putea da curs favorabil cererii principale de înscriere în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria, a menționii că „Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică în 1949, în baza Decretului 267/1949”, dar nici nu se putea trece formal, peste cererea de intervenție principală, pentru a fi caracterizată ca o simplă „obiecție la cererea de înregistrare”.

NPetenta UR nu a îndeplinit cerințele prevăzute de art 196 alin. 1 lit a, b, c, e, f și g din Codul civil, că sancțiunea care intervine este nulitatea absolută a persoanei juridice, conform art 197 și 198 Cod civil, iar prima instanța trebuia să verifice cu precădere aceste aspecte de nulitate absolută.

Consideră că, în temeiul art. 480 alin. 2 C. pr. civilă, se impune admiterea apelului, schimbarea în parte a încheierilor primei instanțe, atacate privind modul de rezolvare a cererii noastre de intervenție principală, aspecte cu privire la care apreciem că hotărârea instanței este parțial nelegală și netemeinică.

Solicită admiterea cererii de intervenție și menținerea încheierii din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București, ca fiind legală și temeinică sub aspectul respingerii cererii principale ca neîntemeiată, urmând ca tribunalul să suplinească motivarea acestei soluții.

Conform art. 451-453 C. pr. civilă, solicită obligarea entității-reclamantă Uniunea Scriitorilor din România, la plata tuturor cheltuielilor de judecată, pe cale separată.

Proba: înscrisuri.

În drept, invocă: dispozițiile art. 61, 62 și următoarele din Codul de procedură civilă; art. 196 alin. 1 lit. a, c, e, f și g și alin. 2 Cod civil; Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale; Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații; art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale; toate normele de drept material invocate expres în cuprinsul cererii de apel și în cererea de intervenție de la prima instanță; art. 466 și următoarele, precum și art. 453 din Codul de procedură civilă.

NICOLAE MANOLESCU-APOLZAN, prin apelul formulat a solicitat:

1. în principal, admiterea apelului, anularea sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe;

2. în subsidiar, admiterea apelului, schimbarea încheierii apelate, în sensul admiterii cererii formulate de Prim-vicepreședintele Uniunii Scriitorilor din România, conform procesului-verbal al Consiliului USR din 05.05.2018, având în vedere următoarele considerente de fapt și de drept:

În fapt, prin cererea introductivă, petentul Varujan Vosganian a solicitat înregistrarea în Registrul special al persoanelor juridice ținut de grefa Judecătoriei Sectorului 1 a mențiunii privind persoana ce ocupa funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018-2023.

Prin încheierea finală din data de 28.11.2019, instanța a respins cererea de înregistrare ca neîntemeiată.

Încheierea apelată este nelegală și neîntemeiată.

Potrivit art. 534 alin. 4 NCPC, „apelul poate fi făcut de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la soluționarea cererii, termenul de apel curgând de la data la care a luat cunoștință de încheiere, dar nu mai târziu de un an de la data pronunțării”.

La data de 05.05.2018, la sediul USR din Calea Victoriei, nr. 133A, sector 1 - București, după deschiderea urnelor din fiecare Filială în cadrul căreia a fost desfășurată Adunarea Generală, potrivit calendarului stabilit în Convocator, și după numărarea voturilor exprimate, Nicolae Manolescu, a întrunit cel mai mare număr de voturi ale membrilor U.S.R. participanți la AG, prin AGF, fiind ales Președintele Uniunii Scriitorilor din România pentru mandatul 2018-2023.

Potrivit art. 20 din Statutul USR, Consiliul USR are următoarele atribuții: „b) alege prin vot, la propunerea Președintelui, Prim-vicepreședintele și Vicepreședintele, pe care îi poate, în aceleași condiții, sancționa sau revoca”.

În acest sens, Consiliul USR a aprobat în unanimitate propunerile sale, fiind numit domnul Varujan Vosganian în funcția de Prim-vicepreședinte al USR.

Prin urmare, întrucât deține în prezent calitatea de Președinte al USR pentru mandatul 2018-2023, așa cum rezultă din Procesul-verbal din 05.05.2018 și întrucât obiectul prezentului dosar este solicitarea de admitere a cererii de înscriere în Registrul special al persoanelor juridice ținut de grefa Judecătoriei Sectorului 1 a mențiunilor privind persoana ce ocupa funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018-2023, respectiv dl. Varujan Vosganian, urmare a propunerii sale și alegere de către Consiliul USR, interesul său în formularea prezentului apel este justificat.

Mai mult, având în vedere că se contestă calitatea sa de reprezentant legal al Uniunii Scriitorilor din România, rezulta că interesul de a formula și susține prezentul apel este evident.

1. Încălcarea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat a hotărârilor pronunțate în cauzele aflate în procedura contencioasă.

Prima instanța a reținut că Decretul 267/1949 ar fi abrogat odată cu intrarea în vigoare a Decretului-Lege nr. 27/1990 (15.01.1990), astfel încât Uniunea Scriitorilor din România ar fi devenit persoana juridică de drept privat, pierzând atributul de utilitate publică de care se bucura până în acel moment.

Încheierea apelată încalcă autoritatea de lucru judecat a mai multor hotărâri judecătorești în care s-a analizat în mod definitiv regimul juridic al Uniunii Scriitorilor din România.

Potrivit art. 430 alin. 2 NCPC, „Autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă”.

Considerentele cuprinse în toate aceste hotărâri judecătorești se bucură de autoritate de lucru judecat conform art. 430 alin. 2 NCPC, iar chestiunea litigioasă dezlegată tranșată definitiv se impune ca un „dat” în dezlegările ulterioare, cu atât mai mult în cadrul unor proceduri necontencioase, așa cum este cea în care a fost pronunțată încheierea ce face obiectul prezentului apel.

Astfel, prin încheierea apelată s-a încălcat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat a următoarelor hotărâri (fiind deja depuse la dosarul cauzei):

- încheiere finala pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 în dosarul nr. 25183/299/2017 la data de 08.10.2018;
- sentința civilă nr. 5084/24.08.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 în dosarul nr. 5849/299/2017;
- sentința civilă nr. 7083/27.09.2017 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 în dosarul nr. 3223/299/2017;
- decizia civilă nr. 1729A/14.05.2019 pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. 3223/299/2017;
- încheierea de ședința din data de 16.05.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 - Camera preliminară în dosarul nr. 34971/299/2017;
- încheierea de ședința din data de 19.06.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 în dosarul nr. 9975/4/2018;
- decizia civilă nr. 4317A/17.12.2018 pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. 25979/300/2017;
- decizia civilă nr. 429/10.04.2019 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în dosarul nr. 5459/107/2017;
- sentința civilă nr. 4082/14.06.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului în dosarul nr. 32862/299/2018*.

În toate aceste hotărâri s-a reținut personalitatea juridico dobândită prin Decretul nr. 267/1949 și statutul de utilitate publică a Uniunii Scriitorilor din România, urmare aplicării art. 85 din OG nr. 26/2000.

2. Depășirea limitelor investiției

Obiectul prezentului dosar consta în solicitarea de înscriere în Registrul special al persoanelor juridice, a mențiunii privind persoana ce ocupă funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România.

Prin urmare, prezenta cauza se soluționează potrivit prevederilor procedurii necontencioase, înscrierea realizându-se exclusiv pentru asigurarea opozabilității față de terți a acestor mențiuni.

În acest context, potrivit art. 527 NCPC, instanțele realizează numai un control formal de legalitate al actelor în baza cărora se solicita înregistrarea, prin raportare la situația de fapt și de drept existentă.

În speța, raportat la specificul cererii, instanța era limitată la analiza prevederilor statutare în vigoare, în forma înregistrată în registrul special și conformitatea cererii cu acesta.

Prin încheierea apelată, instanța a analizat aplicabilitatea și legalitatea Decretului 267/1949, dar și regimul juridic al Uniunii Scriitorilor din România, astfel încât aceasta a încălcat atât limitele investiției sale, cât și limitele procedurii necontencioase.

Prin încheierea din 17.04.2013 pronunțată în dosarul 16099/299/2013, s-a înregistrat statutul actual al Uniunii Scriitorilor din România.

Or, de la momentul rămânerii definitive a acestei încheieri, Statutul Uniunii Scriitorilor din România din anul 2013 a devenit opozabil tuturor terților, inclusiv instanței de judecată, care nu poate ignora clauzele acestuia.

Conform însuși art. 1 din Statut, „Uniunea Scriitorilor din România este (...) declarată persoană juridică română de utilitate publică prin Decretul nr. 267/1949(...).

Prin urmare, întrucât nu exista vreo hotărâre judecătorească definitivă prin care să se fi reținut nelegalitatea/neconstituționalitatea/abrogarea Decretului 267/1949 și nici vreun alt act normativ, având aceeași forță juridică cu a Decretului 267/1949, prin care să se fi abrogat Decretul 267/1949, rezultă că instanța era ținută să soluționeze cererea prin raportare la situația de fapt și drept dovedită și a actelor opozabile acesteia.

a. Conform art. 1 din Legea nr. 21/1924, în vigoare la data înființării Uniunii Scriitorilor din România prin Decretul nr. 267/1949, persoanele juridice de drept public se creează numai prin lege.

Conform art. 44 pct. 2 din Constituția din 1948, în vigoare la data înființării Uniunii Scriitorilor din România prin Decretul nr. 267/1949, Prezidiul Marii Adunări Naționale emite decrete, iar, conform art. 38 din Constituția din 1948, Marea Adunare Națională este unicul organ legislativ al Republicii Populare Române.

În baza acestor competențe, așa cum rezulta din preambulul Decretului nr. 267/1949, Prezidiul Marii Adunării Naționale a decis înființarea și recunoașterea ca persoana juridică de drept public a Uniunii Scriitorilor din România.

b. În acest context, U.S.R. a fost înființată și recunoscută ca persoana juridică de utilitate publică prin Decretul nr. 267/1949 care, la art. 2 prevede că "Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română funcționează în conformitate cu statutul (...)".

Decretul nr. 267/1949 de înființare nu este abrogat prin Decretul-Lege nr. 27/1990 și nici nu a fost modificat sau abrogat până în prezent, figurând, așa cum rezulta din adresa Consiliului Legislativ nr. R1071/19.07.2017, în categoria actelor „integral ori parțial în vigoare sau neabrogate expres”.

Decretul 267/1949 - norma speciala - nu poate să fie modificată sau abrogată decât în mod expres printr-o norma generală ulterioară, iar Decretul-lege nr. 27/1990 nu conține dispoziții care să abroge în mod expres prevederile Decretului nr. 267/1949, astfel încât acesta își produce efectele.

Aceeași concluzie rezulta și din Ordinul nr. 66/1999, unde Uniunea Scriitorilor din România figurează la prima poziție în „Listă cuprinzând organizațiile de creatori care au făcut dovadă înființării, organizării și funcționării conform prevederilor legale în vigoare”, precum și din Adresa Ministerului Culturii nr. 6411/12.10.2016, conform căreia Uniunea Scriitorilor din România figurează la primă poziție în „Listă uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute cu persoane juridice de utilitate publică”.

c. Potrivit dispozițiilor art. 85 din O.G. nr. 26/2000, „Persoanele juridice de utilitate publică - asociații fundații sau alte organizații de acest fel - înființate prin legi, ordonanțe, decrete-lege, hotărâri ale Guvernului sau prin orice alte acte de drept public nu intră sub incidența prevederilor prezentei ordonanțe, ci rămân supuse reglementărilor speciale care stau la baza înființării și funcționării lor

Din acest text reiese intenția expresă a legiuitorului de o se derogă de la dispozițiile O.G. nr. 26/2000 în ceea ce privește categoria subiectelor de drept reprezentate de persoane juridice de utilitate publică înființate anterior intrării în vigoare a O.G. nr. 26/2000.

Aceasta derogare vizează explicit persoanele juridice înființate direct ca fiind de utilitate publică, rațiunea legii fiind aceea că, la momentul înființării, prin legi, ordonanțe, decrete-lege, hotărâri ale Guvernului sau prin orice alte acte de drept public s-a prevăzut regimul juridic aplicabil acestora, care este derogatoriu de la normele care vizează funcționarea asociațiilor constituie prin acte de drept privat.

Aceeași concluzie rezulta din răspunsul Ministerului Justiției nr. 2017/22.01.2014, prin care, după invocarea art. 85 din OG nr. 26/2000, se arată că „stabilirea calității de persoană juridică de utilitate publică a unui subiect de drept în baza unui act normativ special

derogatoriu de la OG nr. 26/2000 excede atribuțiilor Ministerului Justiției - Serviciul comunicare și relații publice, atribuții ce derivă exclusiv din aplicarea prevederilor OG nr. 26/2000".

d. Cu privire la susținerile conform cărora procesul-verbal din 05.05.2018 nu este însoțit de dovezi privind alegerile din filiale (data clara, convocare, ordine de zi, procese-verbale autentificate, dovezi privind membri semnatori) și nu a făcut dovada că la data de 05.05.2018 domnul Varujan Vosganian nu avea fapte înscrise în cazierul fiscal, arată că și acestea sunt neîntemeiate.

Având în vedere argumentele anterioare, în opinia sa, depunerea unui asemenea certificat nu era necesară.

De asemenea, dovezile privind alegerile din filiale nu au legătură cu cauza și nu sunt utile soluționării acesteia. Aceasta deoarece obiectul dosarului îl reprezintă înscrierea Prim-Vicepreședintelui, care este ales de ConsiliulUSR, și nu a PreședinteluiUSR, care este ales de adunarea generală aUSR, compusa din adunarea generală a filialelor.

În aceste condiții, a fost atașat cererii Procesul-verbal al Consiliului Uniunii Scriitorilor din România din data de 05.05.2018, în trei copii legalizate, care face dovada alegerii Prim-vicepreședintelui.

În concluzie, având în vedere toate aceste argumente, solicita în principal, admiterea apelului, anularea sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, iar în subsidiar, admiterea apelului, schimbarea încheierii apelate, în sensul admiterii cererii de înscriere în Registrul special al persoanelor juridice ținut de grefa Judecătoria Sectorului 1 a mențiunilor privind persoana ce ocupa funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018-2023, respectiv dl. Varujan Vosganian, așa cum rezulta din procesul-verbal al ConsiliuluiUSR din 05.05.2018

Probe: înscrisuri, precum și orice alte probe utile justei soluționări a cauzei.

CIPARIU MIRCEA DAN, a formulat întâmpinare față de Apelurile formulate de dl. Varujan Vosganian, "prim-vicepreședinte" al UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA (denumită în continuareUSR), dl. Nicolae Manolescu Apolzan, "președinte" al UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA (denumită în continuareUSR), prin care a arătat următoarele:

Prin cererea înregistrată la Judecătoria Sectorului 1,USR prin cabinet de avocatură Corina Popescu a formulat cerere de înscriere a organelor de conducere aUSR, respectiv "prim-vicepreședintele"USR, dl. Varujan Vosganian, în contextul în care "președinte alUSR" în cererea domnului Varujan Vosganian apare dl. Nicolae Manolescu-Apolzan.

Prin această cerere, persoana juridicăUSR, prin pretensele sale organe de conducere, prin același cabinet de avocatură Corina Popescu, a investit instanța cu scopul de a face înregistrări în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor.

Instanța de fond, la data de 28 noiembrie 2019, a respins cerereaUSR, prin cabinet Corina Popescu, de a se face modificări în Registrul Special al Asociațiilor și Fundațiilor, părți prezente la acest termen fiindUSR prin cabinet de avocatură Corina Popescu și subsemnatul.

La data de 5 decembrie 2019, conform dispozițiilor procedurale prevăzute de art. 534, alin 3 din NCPC, termenul de apel curge de la pronunțare pentru părțile prezente, respectivUSR și Dan Mircea Cipariu.

Potrivit art. 534 alin. 2 și 4, invocat în cererile de apel, termenul curge de la data când persoanele au luat cunoștință de încheiere.

Pentru că încheierea de ședință pronunțată în data de 28 noiembrie 2019 produce efecte pentru părțile prezente, respectivUSR, reprezentată la acel termen de cabinet avocatură Corina Popescu, și Chipariu, pentru "președinteleUSR" și pentru "prim-vicepreședinteleUSR" acest termen curge tot de la pronunțare deoarece persoana juridicăUSR pe care se

pretinde că o reprezintă dl. Nicolae Manolescu Apolzan și dl. Varujan Vosganian a avut apărător ales cabinet avocatură Corina Popescu, fapt pentru care cererile de apel făcute la data de 13 ianuarie 2020 de acesta în calitate de "președinte al USR" și de "prim-vicepreședinte al USR" sunt tardiv formulate.

În acest sens, invocă excepția tardivității cererii de apel formulată de "președintele USR -dl; Nicolae Manolescu-Apozan" și de "prim-vicepreședintele USR - dl. Vaurjan Vosganian", cereri înregistrate prin același cabinet de avocatură Corina Popescu pe rolul Judecătoria Sectorului 1 pe 15 ianuarie 2020.

Cu privire la apelul formulat de cabinet Corina Popescu pentru "președintele USR" acesta nu ni s-a comunicat integral, lipsindu-i paginile pare, respectiv i-au fost comunicate doar paginile 1, 3, 5, 7, pagini fără conținut pe verso-ul lor, apelul nefiind semnat.

Cu privire la apelul formulat tardiv de "prim-vicepreședintele USR" prin cabinet Corina Popescu pe fondul criticilor acestora precizează:

Raționamentul juridic al motivelor de apel pornesc de la interpretarea greșită a Decretului 267/1949, precum și a Decretului Lege 27/1990.-De altfel, apărările din motivele de apel indică un fapt inexact în sensul că ar fi invocat o autoritate de lucru judecat dintr-un dosar penal nr. 9975/4/2018 al Judecătoria Sectorului 4, dosar la care nu am fost parte și care nu îi e opozabil sub niciun aspect cu privire la cele soluționate în acest dosar nr. 9975/4 /2018.

Cu privire la faptul că încheierea apelată ar încălca efectul pozitiv de autoritate de lucru judecat, pronunțate în procedura necontencioasă, prin hotărâri și încheieri astfel cum au fost indicate în motivele de apel, precizez că acestea nu au caracter de autoritate de lucru judecat deoarece nu au dezlegat calitatea de reprezentant legal al celor ce se pretind organe de conducere ale USR, precum apelanții din prezenta cauză.

În ceea ce privește regimul juridic aplicabil al USR este pe deplin argumentat și motivat prin încheierea de ședință apelată, fapt care mă obligă să susțin punctul de vedere al instanței de fond care este în conformitate cu justa aplicare a legislației în vigoare.

Poziția apelantului "prim-vicepreședinte al USR" este contradictorie în argumentarea motivelor de apel, atât în ceea ce privește netemeinicia încheierii de ședință atacată, interpretării date actelor normative pe care le consideră relevante cu privire la înființarea USR, aspectul neriguros motivat în ceea ce privește considerarea USR ca nefiind o persoană juridică de drept privat, respectiv asociație, precum și problema neregularităților constatate de instanța de fond cu privire la cazierul fiscal imperios necesar dlui Varujan Vosganian care trebuia prezentat în condițiile și temeiurile precizate de instanța de fond.

Față de această situație, solicită respingerea apelurilor ca fiind, în principal, tardiv formulate, iar în subsidiar nefondate.

Apelanta, Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”) a formulat întâmpinare la apelurile declarate de către petenta Uniunea Scriitorilor din România, pe de o parte, prin pretinsul Președinte Nicolae Manolescu Apolzan, iar pe de altă parte, prin pretinsul prim-vicepreședinte Varujan Vosganian prin care a solicitat respingerea acestor apeluri ca nefondate.

În consecință, solicită menținerea încheierii din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București Secția a II-a civilă în dosarul nr. 20396/299/2018, sub aspectul respingerii cererii principale formulată de către petenta USR, ca neîntemeiată, apreciind, că încheierea instanței din procedura necontencioasă este legală și temeinică sub aspectul respingerii cererii de înregistrare a mențiunilor privind persoana care ocupă funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018 -2023, respectiv, d-l Varujan Vosganian, conform Procesului-verbal al Consiliului USR din 5 mai 2018 .

a) Privind cererile de sesizare a instanței, arată că prin cererea principală, petenta Uniunea Scriitorilor din România, prin persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, a solicitat Judecătoria Sectorului 1 București, înscrierea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor,

a mențiunilor privind persoana care ocupă funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018 - 2023, respectiv, d-1 Varujan Vosgianian, conform Procesului-verbal al ConsiliuluiUSR din 5 mai 2018.

Petenta a invocat dispozițiile art. 1 din Legea nr. 21/1924, respectiv art. 44 pct. 2 și art. 38 din Constituția României din 1948, în temeiul cărora prin Decretul Prezidiului MAN, nr. 267/1949 a fost înființată și recunoscută Uniunea Scriitorilor din România ca „persoană juridică de drept public”, susținând că are acest caracter și în prezent.

Petenta a susținut că Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949 este un act normativ în vigoare și în prezent, că prin cererea nr. 390/6 septembrie 1994, anterior intrării în vigoare a OG nr. 26/2000, USR s-a înscris în Registrul special, cererea fiind admisă prin încheierea din 19.09.1994 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 158/PJ/1994, prin care s-a luat act și de modificările Statutului, conform Procesului-verbal din 19 aprilie 1990.

A mai invocat dispozițiile art. 4 din Decretul-Lege nr. 27/1990 și dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000, susținând că nu-i sunt aplicabile prevederile OG nr. 26/2000, privind asociațiile și fundațiile - persoane juridice de drept privat.

Legat de cererea de înregistrare a prim-vicepreședintelui, petenta USR a susținut că în perioada 11.04.2018 - 5 mai 2018, s-au desfășurat adunări generale de alegere a Președintelui în fiecare Filială a USR, iar la data de 5 mai 2018, după deschiderea urnelor din toate filialele, s-a constatat că d-1 Nicolae Manolescu a întrunit cel mai mare număr de voturi.

Punctul nr. 2 de pe ordinea de zi, a constatat în alegerea unui prim-vicepreședinte, iar d-1 Varujan Vosgianian a fost ales în unanimitate de către Consiliul USR.

b) Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”), a formulat „cerere de intervenție principală” în această cauză, solicitând:

- 1) admiterea cererii de intervenție principală;
- 2) respingerea cererii principale formulată de către petenta Uniunea Scriitorilor din România, în principal, pe cale de excepție, iar în subsidiar, ca neîntemeiată.

A considerat că cererea adresată instanței potrivit procedurii necontencioase judiciare, este neîntemeiată și că s-ar impune respingerea acesteia ca atare.

Prin cererea de intervenție am arătat că între petenta Uniunea Scriitorilor din România și intervenienta Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct”, există pe rolul instanțelor mai multe procese prin care aceasta are diverse pretenții nejustificate, de la intervenienta și de la membrii-scriitori, fondatori și asociați în această Fundație Literară (cotizații, timbru literar, despăgubiri pentru folosința bunurilor care ar trebui să aparțină „tuturor scriitorilor din România, ș.a.).

Prin aceeași cerere, a mai arătat că în cadrul acestor procese, în mod constant au fost invocate mai multe excepții de ordine publică, precum:

■ nulitatea absolută a entității autointitulată „persoană juridică de utilitate publică” - Uniunea Scriitorilor din România și „unica reprezentantă a scriitorilor din România”, titlatură contrară principiului fundamental al libertății de asociere, specific unei societăți democratice;

■ nulitatea Statutului și inexistența Actului constitutiv al acestei entități juridice, prin care petenta își arogă dreptul de a fi unica reprezentantă a scriitorilor din România;

■ dizolvarea de drept a fostei „Uniuni a Scriitorilor din Republica Populară Română”, respectiv, a instituției represive și de cenzură, creată de către regimul comunist prin Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949;

■ abrogarea implicită a Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949, în baza căruia, în prezent, autointitulata „persoană juridică de utilitate publică” - Uniunea Scriitorilor din România, solicită să fie înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ca „persoană de utilitate publică și unică reprezentantă legală a scriitorilor din

România", respectiv, prin prezenta cerere, solicită să fie înscrisă în Registrul Public, persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian;

- lipsa calității de reprezentanți legali ai USB, privindu-i pe d-nii Nicolae Manolescu Apolzan și Varujan Vosganian și pe cale de consecință, lipsa calității de reprezentant convențional a Avocatului cu care au contractat aceste persoane;

- aspectul că nici entitatea juridică USB, nici preținșii reprezentanți legali ai USB, d-1 Nicolae Manolescu Apolzan (Președinte) și d-1 Varujan Vosganian (prim-vicepreședinte), nu sunt înșcriși într-un Registru Public, contrar dispozițiilor imperative prevăzute de actele normative în vigoare în materie de asociații, fundații, federații sau uniuni, recunoscute pe teritoriul României.

A arătat că, în contextul acestor procese (în cadrul cărora, fie pe cale de excepție, fie pe cale principală, se dezbat chestiuni de ordine publică privind: nulitatea persoanei juridice; abrogarea Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949, respectiv, a actului prin care petenta pretinde că a fost înființată ca persoană juridică de utilitate publică; organizarea și funcționarea USB, contrar dispozițiilor legale în vigoare, în materie de asociații și fundații), „pro-causa”, entitatea juridică USB și preținșii săi reprezentanți, au formulat cererea ce face obiectul dosarului de față, nr. 20396/299/2018, tocmai pentru a da o aparență de legalitate a preținsei persoane juridice, de a justifica, contrar legii, pretinsa utilitate publică pe care o servește, dar pe care, regimul legal de după anul 1990, nu i-a recunoscut-o niciodată.

Cu titlu exemplificativ, a concretizat: dosarul nr. 5194/299/2017, având obiect radierea-dizolvarea „Fundației Contrapunct”, inițiat de către petenta USB; dosarul nr. 3223/299/2017 aflat în prezent în faza de recurs; dosarul nr. 25183/299/2017; dosarul nr. 32862/299/2018* (dosar în apel), aflate pe rolul instanțelor, în curs de rezolvare, în care se dezbat chestiuni de ordine publică vizând sancțiunea nulității absolute a preținsei „persoană juridică de utilitate publică USB”.

c) Soluția instanței

Printr-o motivare formală și fără cercetarea concretă a motivelor de intervenție, conform poziției exprimată de către petenta USB reprezentată prin dl. Varujan Vosganian, prima instanța, prin încheierea din 27 noiembrie 2019, a constatat că, alături de Uniunea Artiștilor Plastici și Cipariu Mircea Dan, au calitatea de simpli participanți la procedură, după care, a apreciat că nu se impune să se pronunțe distinct asupra cererilor, în sensul admiterii sau respingerii cererilor de intervenție, întrucât nu reclamă un drept propriu, iar prin formularea repetată a cererilor de intervenție nu puteau transforma procedura necontencioasă într-una contencioasă.

S-a reținut însă, că există un fond litigios între petenta și intervenienți, care justifică participarea sa la această procedură.

Ulterior, prima instanța a apreciat că invocă doar simple „obiecții” care nu trebuie discutate și rezolvate în cadrul procedurii necontencioase și în consecință, a rezolvat inadecvat cererea noastră de intervenție principală în procedura necontencioasă, motiv pentru care am înțeles să declarăm apel în cauză, exclusiv pentru suplinirea motivării, cu luarea în seamă și a motivelor de fapt și de drept invocate de noi pentru respingerea cererii principale de înregistrare în registrul public.

Prin încheierea din 28 noiembrie 2019 prima instanța a respins ca neîntemeiată cererea principală formulată de către USB, această soluție fiind legală și temeinică, dar justificarea acestei soluții, ar trebui să cuprindă și motivele de fapt și de drept invocate prin cererea de intervenție principală.

A arătat prin apelul său, motivele de fapt și de drept pentru care trebuia încuviințată cererea de intervenție principală, iar prin prezenta întâmpinare, arată că își menține în totalitate, motivele de apel, pentru care consideră că se impunea încuviințarea și rezolvarea cererii de intervenție în procedura necontencioasă.

Apreciază că admiterea cererii de intervenție principală, nu transforma procedura necontencioasă într-una contencioasă, astfel că se impunea admiterea cererii de intervenție principală și respingerea cererii principale a USR, de înregistrare a persoanei prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian ca neîntemeiată și cu verificarea concretă a motivelor de fapt și de drept pentru care a solicitat și respingerea acestei cereri.

În esență, consideră că în mod legal și temeinic a reținut prima instanța, că apelanta-petentă USR nu-și poate asuma doar parțial Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949 prin care pretinde că a fost înființată ca persoană juridică de drept public, motivele de apel vizând acest aspect fiind nefondate.

Susținând aplicabilitatea acestui act juridic și în prezent, petenta nu poate invoca doar alin. 1, favorabil acesteia, fără să-si asume și alin. 2 din același articol, care prevedea că Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română, „este organizația unică a scriitorilor din Republica Populară Română, fără deosebire de naționalitate sau limbă”.

Într-adevăr, acceptarea acestui al 2-lea alineat, ar conduce indiscutabil la concluzia că în afară de USR („cupolă care cuprinde volens nolens, toți scriitorii din România”), nicio altă formă de asociere a scriitorilor din România nu ar fi permisă de Lege, teză inadmisibilă în raport cu principiile și valorile unei societăți democratice.

Prin urmare, în mod legal și temeinic a reținut prima instanța, că un astfel de act (fie el normativ sau individual), este în mod vădit contrar principiului asocierii libere consacrat prin art. 1 din Decretul-Lege nr. 27/1990, astfel că a fost abrogat implicit prin art. 9 din același Decret-Lege.

Prima instanța a mai reținut în mod întemeiat că petenta USR (fie prin Președinte, fie prin vicepreședintele care dorește să se înscrie acum în Registrul Public), pe de o parte, nu are statut de utilitate publică, iar pe de altă parte, nu îndeplinește condițiile prevăzute de OG nr. 26/2000, pentru a fi înregistrată ca asociație în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria, astfel că nici oragnele sale de conducere nu pot fi legal înregistrate în acest registru public.

Reținând corect că Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949 (prin care a fost înființată ca persoană juridică de drept public fosta Uniune a Scriitorilor din RPR), nu poate supraviețui art. 9 din Decretul nr. 27/1990, prima instanța a tras în mod legal concluzia că actuala petenta USR, nu face dovada recunoașterii sale ca persoană juridică de utilitate publică.

Din start, petenta USR, susține că nu trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de OG nr. 26/2000, nici pentru a fi înregistrată ca asociație sau fundație, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria, nici pentru dobândirea calității de persoană juridică de utilitate publică, în condițiile art. 38 și 39 din OG nr. 26/2000, cu motivarea că nu este o persoană juridică de drept privat, iar calitatea de persoană juridică de drept public i-a fost conferită prin Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949.

Apreciază că susținerea petentei-apelantă este total nelegală, iar prima instanța a reținut în mod întemeiat, că pentru aceste aspecte de încălcare a legilor în vigoare, nu trebuia să-i acorde acesteia un termen pentru îndreptarea unor eventuale „neregularități”.

În cauză este vorba despre nerespectarea evidentă a Legii și nu despre „neregularități” care să poată fi îndreptate prin acordarea unui termen de judecată, astfel cum susține apelanta prin cele două cereri de apel.

Motivarea instanței, atât în fapt, cât și în drept, pe această chestiune, este legală și temeinică, iar susținerile apelantei USR, atât prin Președintele Nicolae Manolescu Apolzan, cât și prin prim-vicepreședintele Varujan Vosganian, în sensul că instanța trebuia să-i acorde un termen pentru acoperirea neregularităților, este nefondat.

Concluzia se impune, inclusiv referitor la „lipsa cazierului fiscal al prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian”, reținută de către prima instanța.

Sub acest aspect, reține că în faza de apel, se depune în copie, cazierul fiscal al prim-vicepreședintelui Varujan Vosgianian, care dorește să se înscrie în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor cu această calitate.

Chiar dacă a fost suplinită în apel această lipsă, această chestiune nu este relevantă pentru admiterea cererii de înregistrare a persoanei prim-vicepreședintelui Varujan Vosgianian în Registrul Public.

Din moment ce pretinsa „persoană juridică USR” nu îndeplinește ea însăși, condițiile legale pentru a fi înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria, ca persoană juridică de drept public, nici cererea de înregistrare a prim-vicepreședintelui Varujan Vosgianian, care dorește să se înscrie în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor cu această calitate, nu poate fi admisă.

În mod legal și temeinic a reținut prima instanța, că acestea sunt caracteristici specifice „principiului unicității” și al „caracterului forțat de asociere”, potrivite filosofiei partidului comunist, văzut ca unica formă viabilă de guvernare, care trebuia să țină totul sub controlul său, Statul fiind confundat, de fapt, cu însuși Partidul Comunist, care își exercita controlul (în cazul scriitorilor, cenzura), prin însăși instituțiile create de el, în speță, prin Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română.

Nici o astfel de formă asociativă, care nu înțelege să respecte Legile în vigoare, nici reprezentanții săi, aleși după un Statut lovit de nulitate absolută, nu pot fi legal înregistrați în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria.

Apelanta USR, prin cei doi reprezentanți ai săi, vine la 30 de ani după prăbușirea sistemului comunist și ne spune că dorește să funcționeze sub aceeași formă, înființată forțat în urmă cu peste 80 de ani, dar precizează răspicat, că o astfel de formă asociativă nu se supune legilor în vigoare în această materie.

În mod legal și temeinic a reținut prima instanța, că Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949 a fost abrogat implicit prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 267/1990, începând cu data de 15 ianuarie 1990.

Prin urmare, în mod nelegal și netemeinic, apelanta USR, atât prin cererea adresată primei instanțe, cât și prin cele două apeluri declarate, vine să revendice valențele persoanei juridice de drept public, recunoscute de regimul comunist, contrar dispozițiilor art. 1 din Decretul-Lege nr. 27/1990, care a dat posibilitatea reală și efectivă, tuturor scriitorilor români, să se asocieze în mod liber, în „organizații profesionale cu personalitate juridică”, în „forma și structura organizatorică pe care le consideră cele mai potrivite specificului activității sale”, dar cu respectarea „prevederilor legale în vigoare”.

Contrar susținerilor apelantei USR prin cele două apeluri, consideră că în mod legal și temeinic a reținut prima instanța că la data de 15.01.1990, Uniunea Scriitorilor din România a devenit persoană juridică de drept privat supusă prevederilor legale în vigoare, ca orice altă formă de asociere și, dacă dorea să continue legal activitatea, avea obligația să se organizeze și să-și actualizeze Statutul, prin raportare la dreptul comun.

Apelanta nu a făcut acest lucru, deși, prin cererea sa adresată primei instanțe, invocă inclusiv art. 1 din Legea nr. 21/1924, susținând într-o manieră aflată în afara logicii juridice de interpretare a actelor normative, că prin simpla existență a acestei norme, automat, Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949, de înființare, nu poate fi caracterizat decât ca fiind un act normativ cu putere de lege, întrucât, la data respectivă (1949) a înființat o persoană juridică de drept public.

Prin art. 4 din Decretul-Lege nr. 27/1990, care a prezăcut că: „organizațiile de creatori se bucură de o deplină autonomie structurală, funcțională și economică”, nu au fost constituite forme asociative noi, nici nu au fost confirmate formele asociative create forțat de regimul comunist, ci, doar s-a creat premisa ca vechile forme asociative să-și poată continua

activitatea, până la constituirea legală a noilor forme asociative de creatori, pe principiul asocierii libere.

Prin aceeași normă juridică, s-a creat premisa transmiterii patrimoniului fostei Uniuni a Scriitorilor din RSR, către noile forme asociative care se vor constitui cu respectarea legilor în vigoare.

Prin urmare, apelanta-petentăUSR, nu a fost confirmată prin art 4 din Decretul-Lege nr. 27/1990 ca „persoană juridică de drept public” și nici nu i s-a transmis legal patrimoniul fostei Uniuni a Scriitorilor din RSR, fiind doar un detentor precar, până la constituirea unor forme asociative ale scriitorilor, pe principiul asocierii libere.

Nefiind permis ca o formă asociativă să funcționeze în afara oricărei norme de reglementare a asociațiilor și fundațiilor, în mod legal și temeinic, prima instanța a respins cererea petentei-apelantă, care dorește să-și înscrie prim-vicepreședintele în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, supus -OG nr. 26/2000, act normativ pe care apelanta ne arată încă din cererea introductivă de instanța, că nu înțelege să-l respecte.

În ceea ce privește înregistrările din 1994 și din 2013 în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, considerăm că prima instanța a apreciat în mod legal și temeinic, că prin încheierea din 1994, nu a fost înregistrată persoana juridică de utilitate publică Uniunea Scriitorilor din România, iar prin înscrierile pe care le va depune în faza de apel la dosar, va dovedi că însăși instanța constată că, cu acel prilej, nu a fost constituit sau înregistrat un dosar al persoanei juridice pretinse, cu Act constitutiv, Statut și Hotărâre judecătorească de acordare a personalității juridice.

Prin urmare, pretinsele înregistrări nelegale din 1994 sau din 2013, nu au nicio relevanță cu privire la cererea de înregistrare a alegerii prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, câtă vreme, însăși pretinsa persoană juridicăUSR nu înțelege să respecte actele normative în vigoare, în materie de asociații și fundații, pentru a fi legal recunoscută și înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătorie.

Cum caracteristicile asocierii forțate din 1949, revendicate în prezent de către petentaUSR, contravin flagrant principiului asocierii libere proclamat prin Decretul-Lege nr. 27/1990, în mod legal și temeinic a reținut prima instanța, că Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, a fost abrogat implicit prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990, respectiv, începând cu 15 ianuarie 1990, articol prin care au fost abrogate „orice dispoziții contrare”.

Prin Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale, s-a dispus ca fostele asociații create în mod forțat în timpul regimului comunist, să-și poată continua activitatea și să se reorganizeze în conformitate cu noile dispoziții legale intrate în vigoare, cu valorile și principiile democratice, respectiv, în acord cu „Libertatea de întrunire și de asociere”, ocrotită ca libertate fundamentală prin art. 11 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, precum și prin art. 20 pct. 1 și 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, proclamată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948 („1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire și de asociere pașnică. 2. Nimeni nu poate fi silit să facă parte dintr-o asociație”).

Prin art 1 din Decretul - Lege nr, 27 din 14 ianuarie 1990, s-a prevăzut că: „Scriitorii, artiștii plastici, compozitorii, creatorii de film și de teatru se pot asocia, potrivit specificului lor de creație, în organizații profesionale cu personalitate juridică, potrivit prevederilor legale în vigoare.

Fiecare organizație de creatori funcționează în temeiul statutului propriu și are dreptul să-și aleagă forma și structura organizatorică pe care le consideră cele mai potrivite specificului activității sale”.

Prin art 9 din același Decret - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, s-a prevăzut că: „pe data prezentului decret se abrogă orice dispoziții contrare”.

Astfel, Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română constituită și recunoscută de regimul comunist ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, înființată pe criteriile agreate și stabilite de către fostul Partid Comunist Român, orientată în special spre aplicarea cenzurii comuniste asupra scrierilor literare de orice gen, nu avea nimic în comun cu „libertatea fundamentală de asociere” ocrotită prin cele două Acte de drept internațional (fundamentale pentru societățile democratice), citate mai sus, dar nici cu principiul asocierii libere proclamat prin art. 1 din Decretul-Lege nr. 27/1990.

Situația de persoană juridică de utilitate publică recunoscută prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, era și în anul 1990 și este și în prezent, vădit contrară principiului asocierii libere, specific unei societăți democratice.

Sintagma: „se abrogă orice dispoziții contrare”, prevăzută de art. 9 din Decretul - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, s-a aplicat și se aplică inclusiv Decretului Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, act administrativ individual care a fost abrogat implicit la data intrării în vigoare a art. 9 din D-L nr. 27/1990, situație legal recunoscută de către prima instanța și care nu poate fi contestată temeinic, cu argumente juridice, de către apelanta USR prin cele două apeluri declarate în cauza de față.

Începând cu 15 ianuarie 1990, petenta-apelantă USR, a devenit eventual, o persoană juridică de drept privat, iar pentru a putea să-și continue activitatea în mod legal și mai ales, să-și aproprie în mod legal patrimoniul fostei Uniuni a Scriitorilor din Republica Socialistă România, trebuia să se organizeze și să funcționeze conform noilor prevederi legale în vigoare, dispoziții pe care petenta-apelantă nu înțelege să le respecte, invocând drepturi, calități și privilegii recunoscute de regimul comunist condamnat public în România.

Art. 1 din Legea nr. 21/1924, privind persoanele juridice (asociații și fundații), a prevăzut că: „persoanele juridice de drept public se creează numai prin lege”, însă petentei-apelantă nu i s-au aplicat niciodată aceste dispoziții, iar Legea nr. 21/1924 a fost abrogată expres prin OG. nr. 26/2000.

Prin urmare, în mod neîntemeiat, petenta-apelantă Uniunea Scriitorilor din România, a invocat dispozițiile art. 1 din Legea nr. 21/1924, art. 4 din Decretul-Lege nr. 27/1990 și dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000, ca temeiuri juridice ale recunoașterii și înregistrării prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, în condițiile în care însăși preținsei „persoană juridică de utilitate publică” nu i se recunoaște această calitate și nu este înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor sub această formă asociativă.

Cererea petentei-apelantă USR (de înregistrare a prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor), nu este decât o încercare nelegală de a obține o legitimitate, o recunoaștere din partea autorității judiciare prin care să-și justifice existența și funcționarea nelegală timp de 30 de ani și mai ales, să justifice măsura apropierei nelegale a patrimoniului pe care și l-a însușit de la fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Socialistă România, patrimoniu pe care trebuia să-l culeagă toți scriitorii din România, dar prin formele asociative legal înființate.

Apreciază că temeiurile de fapt și de drept reținute de către prima instanța, motivează soluția respingerii cererii de înregistrare în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, a alegerii prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian pentru perioada 2018 - 2023, în condițiile în care, cu respectarea legilor în vigoare, nu se poate reține că apelanta USR funcționează în prezent, „în temeiul Decretului-Lege nr. 27/1990 și al propriului Statut, fiindu-i aplicabile dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000”!

În plus, consideră că se impunea ca prima instanța să admită cererea de intervenție și să rețină ca întemeiate, toate argumentele de fapt și de drept pe care le-a adus în sprijinul aceleiași soluții.

În condițiile în care petenta USR a declarat cele două apeluri în cauză (în sensul trimiterii cauzei spre rejudecare la prima instanța sau al schimbării acestei soluții), apreciază că apelurile acesteia sunt nefondate și solicită respingerea lor ca atare.

II. APELANTA USR PRIN PRIM-VICEPREȘEDINTELE VARUJAN VOSGANIAN a invocat încălcarea dispozițiilor art. 13 și 14 C. pr. civilă, respectiv, principiul contradictorialității și dreptul la apărare

Apelanta USR prin prim-vicepreședintele Varujan Vosganian, arată că prima instanța a analizat o serie de aspecte, precum:

- faptul că petenta USR nu are statut de utilitate publică și nu a făcut dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de OG nr. 26/2000;
- a analizat regimul și natura juridică a USR;
- aspectul că Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949 a fost abrogat începând cu data de 15 ianuarie 1990, dată de la care USR a devenit persoană juridică de drept privat, supusă prevederilor legale în vigoare, ca orice formă de asociere și că avea obligația de a-și actualiza statutul prin raportare la normele de drept comun.

Consideră că prima instanța s-a pronunțat asupra acestor aspecte, fără ca acestea să fi fost puse în discuția contradictorie a părților conform art. 14 C. pr. civilă.

Arată că la termenul din 27 noiembrie 2019, instanța a acordat cuvântul „pe scurt, asupra fondului cauzei”, fără să pună în discuție, din oficiu, aspectele legate de regimul și natura juridică a Uniunii Scriitorilor din România, actele/normele de înființare și funcționare ale Uniunii Scriitorilor din România și efectele pe care acestea le produc, legea aplicabilă în cauză, încălcându-se astfel grav, dispozițiile legale care reglementează principiul contradictorialității, ca element principal component al dreptului la apărare.

Ulterior a amânat pronunțarea, iar prin încheierea finală din 28 noiembrie 2019 a respins cererea ca neîntemeiată, cu motivarea legată de „lipsa statutului de utilitate publică a Uniunii Scriitorilor din România”, „natura juridică de asociație a Uniunii Scriitorilor din România”, „aplicabilitatea OG nr. 26/2000 și nerespectarea condițiilor acesteia”.

Apelanta susține că, contrar dispozițiilor art. 14 alin. 4-6 C. pr. civilă, nici la termenul din 27 noiembrie 2019, nici la vreun alt termen anterior, nu au fost puse în discuție contradictorie astfel de aspecte, cu consecința încălcării principiului contradictorialității și a dreptului fundamental la apărare, situație care atrage nelegalitatea încheierii.

Pentru aceste motive, apelanta USR prin d-1 Varujan Vosganian, solicită admiterea apelului, anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanța, pentru respectarea dublului grad de jurisdicție.

Contrar susținerilor apelantei USR, prin d-1 Varujan Vosganian, acesteia nu i s-a încălcat dreptul la apărare și nici principiul contradictorialității procesului civil nu a fost încălcat, astfel că nu sunt motive de anulare a încheierii și de trimitere a cauzei spre rejudecare la prima instanța.

Ca un prim aspect, a apelanta USR, nici prin d-1 Varujan Vosganian, nici prin d-1 Nicolae Manolescu Apolzan, nu au înțeles să atace expres încheierea din 27 noiembrie 2019, sau alte încheieri premergătoare anterioare și, dimpotrivă, prin ambele apeluri, au arătat expres că înțeleg să atace „încheierea finală din 28.11.2019”.

Art. 470 alin. 1 lit. b C. pr. civilă, prevede în mod imperativ că: „cererea de apel va cuprinde: .. b) indicarea hotărârii atacate”, iar încălcarea acestei dispoziții imperative, atrage sancțiunea nulității apelului, conform art. 470 alin. 3 C. pr. civilă.

Prin urmare, consideră că, în primul rând, s-ar impune sancționarea parțială a apelului USR, declarat prin prim-vicepreședintele Varujan Vosganian, cu nulitatea, referitor la „încheierea din 27 noiembrie 2019 și la alte încheieri anterioare”, care nu au fost indicate în mod expres în apelul declarat.

Trecând peste această excepție, consideră că, în ceea ce o privește pe petenta-apelantă USR, nu au fost încălcate, nici dreptul la apărare, nici principiul contradictorialității procesului civil, astfel că nu sunt motive de anulare a încheierii și de trimitere a cauzei spre rejudecare la prima instanța.

Referitor la dreptul la apărare, solicită instanței de apel să constate că, indiferent de pretinsa reprezentare legală (prin d-1 Varujan Vosganian sau prin d-1 Nicolae Manolescu Apolzan), petenta-apelantă USR a beneficiat de serviciile unei apărări calificate pe întreaga durată a procedurii, prin Cabinetul d-nei Avocat Corina Ruxandra Popescu și a avut posibilitatea să-și expună punctul de vedere cu privire la toate aspectele de fond și de procedură, ridicate în cauză.

Astfel cum a arătat pe larg mai sus, Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”), am formulat „cerere de intervenție principală” în cauză, solicitând admiterea cererii de intervenție principală și respingerea cererii principale formulată de către petenta Uniunea Scriitorilor din România, în principal, pe cale de excepție, iar în subsidiar, ca neîntemeiată.

Prin cererea de intervenție a arătat că între petenta Uniunea Scriitorilor din România și intervenienta Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct”, există pe rolul instanțelor mai multe procese prin care aceasta are diverse pretenții nejustificate, de la intervenienta și de la membrii-scriitori, fondatori și asociați în această Fundație Literară (cotizații, timbru literar, despăgubiri pentru folosința bunurilor care ar trebui să aparțină „tuturor scriitorilor din România, ș.a.).

A arătat că în cadrul acestor procese, în mod constant au fost invocate mai multe excepții de ordine publică, atât de fond, cât și de procedură, pe care le-am invocat și în prezenta cauză, precum:

- nulitatea absolută a petentei USR, autointitulată „persoană juridică de utilitate publică” și „unica reprezentantă a scriitorilor din România”, titlatură contrară principiului fundamental al libertății de asociere;

- nulitatea Statutului USR și, inexistența Actului constitutiv al acestei entități juridice;

- dizolvarea de drept a fostei „Uniuni a Scriitorilor din Republica Populară Română”, respectiv, a instituției represive și de cenzură, creată de către regimul comunist prin Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949;

- abrogarea implicită a Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949, în baza căruia, în prezent, petenta-apelantă „persoană juridică de utilitate publică” - Uniunea Scriitorilor din România, solicită să fie înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ca „persoană de utilitate publică și unică reprezentantă legală a scriitorilor din România”, iar prin prezenta cerere, solicită să fie înscrisă în Registrul Public, persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, ales în baza unui Statut sancționat de Lege cu nulitatea absolută.

A arătat că, numai în contextul acestor procese, în cadrul cărora, fie pe cale de excepție, fie pe cale principală, se dezbate chestiuni de ordine publică privind: nulitatea persoanei juridice; abrogarea Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949, respectiv, a actului prin care petenta pretinde că a fost înființată ca persoană juridică de utilitate publică; nulitatea statutului, respectiv, organizarea și funcționarea USR, contrar dispozițiilor legale în vigoare, în materie de asociații și fundații, „pro-causa”, entitatea juridică USR, prin pretinsul reprezentant legal Varujan Vosganian, în calitate de prim-vicepreședinte, a formulat cererea ce face obiectul dosarului de față, nr. 20396/299/2018, prin care solicită înregistrarea alegerii sale în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, tocmai pentru a da o aparență de legalitate a pretensei persoane juridice, de a justifica, contrar legii, pretinsa utilitate publică pe care această „uniune de

persoane fizice" o servește, dar pe care, regimul legal de după anul 1990, nu i-a recunoscut-o niciodată.

Cel puțin cererea de intervenție, dar și cererile formulate de către ceilalți intervenienți, care au invocat parțial, aspecte similare, i-au fost comunicate petentei-apelantă USR, reprezentată prin d-l Varujan Vosganian, dar și prin Cabinetul de Avocat Corina-Ruxandra Popescu și a avut cunoștință despre dezbaterile acestor chestiuni prealabile de fond.

Poziția petentei-apelantă USR, reprezentată prin d-l Varujan Vosganian, precum și prin Cabinetul de Avocat Corina-Ruxandra Popescu, a fost de respingere a cererilor noastre de intervenție, respectiv, de respingere a excepțiilor și apărărilor noastre, vizând atât procedura, cât și fondul cauzei specific procedurii necontencioase, motive pentru care, prima instanța, a acceptat doar calitatea noastră de „participanți în proces”, apreciind că în această calitate, „de simpli spectatori”, noi am invocat anumite „obiecții”, pe care le va avea în vedere la soluționarea cererii de înregistrare formulată pe calea procedurii necontencioase.

Iată deci, că petenta-apelantă USR, reprezentată prin d-l Varujan Vosganian și prin Cabinetul de Avocat Corina-Ruxandra Popescu, a avut pe deplin cunoștință, de toate aspectele de fond (nulitatea persoanei juridice; nulitatea statutului invocat; inaplicabilitatea Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949 începând cu 15 ianuarie 1990; obligativitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute de OG nr. 26/2000, pentru înregistrarea mențiunilor în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, atât privind persoana juridică, cât și privindu-i pe preținșii săi reprezentanți legali) și a avut posibilitatea efectivă să pună concluzii asupra tuturor aspectelor de fond, pentru care, prima instanța a respins cererea de înregistrare ca neîntemeiată.

Dimpotrivă, consideră că din punctul de vedere al contradictorialității, noi-intervenienții, au fost cei văduviți în procedură, întrucât prima instanța, i-a acceptat doar „poziția de simpli spectatori”, însă petenta-apelantă USR, reprezentată prin d-l Varujan Vosganian, nu poate invoca încălcarea drepturilor noastre procesuale, cu atât mai mult cu cât, a fost de acord cu limitarea drepturilor procesuale la poziția de „simpli participanți-spectatori la procedura necontencioasă”.

Prin urmare, nu poate să vină în prezent și să susțină că nu a dezbătut în contradictoriu anumite chestiuni de fond sau de procedură, câtă vreme s-a opus participării în procedura necontencioasă, adică s-a opus însăși dezbaterii contradictorii a problemelor de fond pe care le-a ridicat prin cererea de intervenție principală.

Prin încheierea din 27 noiembrie 2019, prima instanța a clarificat, atât modul în care vom participa noi-intervenienții în procedura necontencioasă, cât și modul în care vor fi rezolvate cererile noastre, reținând expres că: „noi nu invocăm drepturi proprii, ci, invocăm anumite obiecții privind persoana juridică, sancțiunea nulității persoanei juridice și -a statutului acesteia, respectiv, legea aplicabilă”, obiecții pe care a găsit de cuviință că nu trebuie să le soluționeze prin admiterea sau respingerea cererii, ci, prin „analizarea pe fond a cererii de înregistrare” a d-lui Varujan Vosganian în pretinsa calitate de prim-vicepreședinte al USR, „cu verificarea obiecțiilor formulate de terții participanți la procedură”.

Consideră că, din punctul de vedere al apelantei USR-Varujan Vosganian, nu au fost încălcate, nici principiul contradictorialității, nici dreptul la apărare al petentei, chestiunile de fond privind: nulitatea persoanei juridice, nulitatea statutului, legea aplicabilă, au fost reținute drept „obiecții din partea terților participanți la procedură”, nu au fost încălcate dispozițiile art. 13 și 14 C. pr. civilă, astfel că nu se impune anularea încheierilor din 27 și 28 noiembrie 2019 și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanța.

Motivele de fond reținute de către prima instanța în sprijinul soluției de respingere a cererii princiiale ca neîntemeiată, au fost puse în discuția petentei-apelantă USR - Varujan Vosganian, prin comunicarea cererii noastre de intervenție prezentată în formă scrisă și reținută de către prima instanța drept „obiecții din partea terților participanți la procedură”,

astfel că este respectat și principiul dublului grad de jurisdicție invocat de către apelanta-petentă.

În nici un caz, apelul său nu poate fi calificat ca o cerere de trimitere a cauzei spre rejudecare la prima instanță, fiind vorba doar despre o suplinire a motivării primei instanțe, alte motive de ordine publică nu pot fi reținute pentru luarea acestei măsuri, cu atât mai mult, în cadrul procedurii necontencioase, astfel că apreciem că motivul de apel este nefondat.

III APELANTA USA PRIN PRIM-VICEPREȘEDINTELE VARUJAN VOSGANIAN a invocat încălcarea dispozițiilor art. 13 C. pr. civilă (a dreptului la apărare), precum și art. 14 C. pr. civilă, (principiul contradictorialității) și pentru faptul că prima instanță nu ar fi analizat toate înscrisurile și susținerile acesteia, formulate în scris și nu i-a pus în vedere să complinească pretenziile lipsuri constatate.

Apelanta USA arată că prin Notele scrise formulate față de cererea de intervenție a USA prin numiții Teodorescu Cristian și Cipariu Mircea Dan, a invocat autoritatea de lucru judecat a hotărârii penale definitive din 19 iunie 2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosrul nr. 9975/4/2018, prin care instanța penală a confirmat atât legalitatea înființării și funcționării Uniunii Scriitorilor din România, cât și calitatea de reprezentant legal a d-lui Nicolae Manolescu, dând eficiență autorității de lucru judecat a Sentinței pronunțată în dosarul nr. 32360/299/2016.

Apelanta susține că aceste aspecte nu au fost deloc analizate de către prima instanță.

a) Constată că prin acest motiv de apel, petenta-apelantă USA invocă Ordonanța de clasare din 5 decembrie 2017 dată de Procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria sectorului 4 București, în dosarul nr. 9291/P/2016, privind denunțul făcut de către Uniunea Artiștilor Plastici prin numitul Mârza Traian Ioan împotriva persoanei fizice Nicolae Manolescu Apolzan, în calitate de Președinte - reprezentant legal al pretensei Asociații - Uniunea Scriitorilor din România.

În opinia sa, interpretarea juridică dată de un Procuror într-o Ordonanță de clasare care nu ne privește și care excede plângerii penale cu care a fost sesizat, nu are putere de lucru judecat, nici privind calitățile de reprezentant legal și convențional din prezenta cauză, nici privind natura juridică, abrogarea sau aplicabilitatea Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949, în cauza de față.

De asemenea, având în vedere și dispozițiile art. 28 C. pr. penală, încheierea din 19 iunie 2018 dată de Judecătorul de Cameră Preliminară de la Judecătoria Sectorului 4 București - Secția penală, în dosarul nr. 9975/4/2018, prin care a fost menținută Ordonanța de clasare din 5 decembrie 2017 dată de Procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București, în dosarul nr. 9291/P/2016, nu creează autoritate de lucru judecat sau putere de lucru judecat pentru prezenta cauză civilă și nu legitimează nici constituirea și funcționarea legală a USA, nici calitatea de reprezentant legal a d-lui Nicolae Manolescu Apolzan.

În consecință, instanța din procedura necontencioasă nu era ținută să analizeze aceste aspecte reținute într-o procedură penală care nu are nici un efect cu privire la rezolvarea cererii necontencioase de înregistrare în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, a d-lui Varujan Vosganian, în calitate de prim-vicepreședinte al USA-

b) Sub același aspect al autorității de lucru judecat invocată de către apelanta USA, constatăm că prin Sentința civilă nr. 19071/4 noiembrie 2016 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București în dosarul nr. 32360/299/2016, astfel cum a fost lămurit dispozitivul prin încheierea din 9 decembrie 2016, această instanță a respins ca inadmisibilă cererea reclamantului Cipariu Mircea Dan formulată în contradictoriu cu pârâta Uniunea Scriitorilor din România, prin care acest reclamant solicita să se constate alegerea nestatutară, prin fraudă la lege a numelui Nicolae Manolescu Apolzan, în calitate de Președinte al USA, de către

organe inferioare forului suprem de conducere al asociației, respectiv, Adunarea generală a Uniunii Scriitorilor din România, cu referire la preținsele alegeri din 2009 și 2013.

Aceeași instanța a respins ca neîntemeiată cererea reclamantului Cipariu Mircea Dan prin care solicita să se constate lipsa de reprezentativitate legală și statutară a preținsele organe de conducere ale USR, conduse de către d-l Nicolae Manolescu Apolzan.

Noi apreciem că nu se poate reține autoritatea de lucru judecat (nu există identitate de obiect, părți și cauză) și nu se poate reține nici puterea de lucru judecat, de care să țină cont instanța din procedura necontencioasă.

Această instanța a respins cererea ca inadmisibilă.

În ceea ce privește chestiunea prealabilă a reprezentativității a reținut doar că: „verificând înscrisurile, constată legalitatea numărării voturilor și a proceselor-verbale încheiate în acest sens, atât la 23.11.2009, cât și la 17.10.2013”, motivarea fiind lapidară, fără argumente de drept și de fapt, dar și eronată.

În cauza de față, se invocă alegerile USR din anul 2018, pentru perioada 2018-2023.

Instanța din dosarul nr. 32360/299/2016 nu a cercetat situația juridică reală a preținsei Uniunii a tuturor Scriitorilor din România, aplicarea sancțiunii nulității absolute a persoanei juridice, Legea aplicabilă acestei persoane juridice sau nulitatea Statutului acesteia.

Consideră că dovada calității de reprezentant (atât legal, cât și convențional), trebuie făcută în fiecare cauză în parte, atât la data inițierii unei acțiuni în justiție, cât și pe întreaga durată a procedurii.

În calitate de terți față de această procedură, arătăm că Procesele-verbale pretins încheiate la 7 octombrie 2013, respectiv, la 5 mai 2018, de către Consiliul Uniunii Scriitorilor din România, prin care se susține că d-l Nicolae Manolescu Apolzan a fost reales în calitate de Președinte al Uniunii Scriitorilor din România, fac obiectul verificărilor instanței din procedura necontencioasă, competentă să verifice aceste chestiuni din materie de asociații și fundații, în dosarul nr. 112387/299/2015*, iar prin încheierea din 17 ianuarie 2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 112387/299/2015*, s-a respins cererea formulată de către USR și persoana fizică Nicolae Manolescu Apolzan de a fi înregistrat în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, în calitate de Președinte - reprezentant legal al preținsei Asociației -Uniunea Scriitorilor din România, pentru mandatele 2013-2023, conform preținsele Procese-verbale ale Consiliului USR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018.

Refuzul instanței competente de a înscrie această persoană în Registrul public, dovedește tocmai lipsa calităților de reprezentant legal și convențional a persoanelor care acționează în favoarea USR și, pe cale de consecință, dovedește neîndeplinirea condițiilor prevăzute de Og nr, 26/2000 privind înregistrarea însăși a persoanei juridice în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor.

Chiar dacă această încheiere pronunțată în procedura necontencioasă nu creează autoritate de lucru judecat, aceasta dovedește situația actuală din Registrul public, pe care noi, în calitate de terți, avem dreptul să o invocăm în sprijinul cererii de intervenție și al motivelor de fapt și de drept pe care le susținem în prezenta cauză, privind sancțiunea nulității absolute a persoanei juridice, nulitatea Statutului acesteia, respectiv, organizarea și funcționarea nelegală a însăși persoanei juridice.

Prin urmare, dacă însăși persoana juridică USR nu poate fi înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, atunci, cu atât mai puțin nu poate fi înscrisă în acest Registru, mențiunea alegerii prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian.

De altfel, nici nu se justifică de ce au fost formulate cereri separate de înregistrare, singura explicație plauzibilă, fiind aceea că, entitatea USR, încearcă pe tot felul de căi să fie înregistrată în acest Registru, tocmai pentru a-și legitima existența și funcționarea nelegală timp de aproape 30 de ani.

Soluțiile pronunțate în procedura competentă necontencioasă de până acum, dovedesc: situația juridică nelegală a intimatei USR (care invocă drepturi și privilegii din Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, act juridic abrogat ca fiind contrar libertății fundamentale de asociere); poziția de persoană juridică lovită de sancțiunea nulității absolute pentru neîndeplinirea obligațiilor de organizare și funcționare referitoare la asociații și fundații prevăzute de atât de art. 6 din OG nr. 26/2000, cât și de art. 196 Cod civil; lipsa calității de reprezentanți legali, a persoanelor fizice: Nicolae Manolescu Apolzan și Varujan Vosganian, cărora li s-au respins cererile de înregistrare a acestor calități, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor.

Astfel, soluția de speță pronunțată de instanța în cadrul acțiunii soluționată prin Sentința civilă nr. 19071/4 noiembrie 2016, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 32360/299/2016, ne este opozabilă în calitate de terți, până la proba contrarie (art. 435 alin. 2 C. pr.civilă), probă pe care o facem cu soluțiile pronunțate de către instanța din procedura necontencioasă.

Consideră că soluția invocată de către apelanta USR, nu trebuie și nu poate să primeze în raport cu soluțiile pronunțate în procedura necontencioasă în cadrul dosarelor amintite, de către însăși instanța competentă în materie de asociații și fundații, chemată să verifice și să constate tocmai legalitatea actelor și dreptul persoanelor care doresc să se înscrie în Registrul public.

În calitate de terți, le este opozabilă situația din Registrul Public și numai pe aceasta o puteau invoca.

Prezumpția de validitate a Proceselor-verbale ale Consiliului USR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018, reținută de instanța din procedura contencioasă prin Sentința civilă nr. 19071/4 noiembrie 2016, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 32360/299/2016, în cadrul unei acțiuni față de care avem calitatea de terți, este răsturnată prin încheierea din 17 ianuarie 2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 112387/299/2015*, prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 20396/299/2018 și prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 18753/299/2017(care se bucură de autoritate de lucru judecat provizorie, conform art. 430 alin. 4 C. pr. civilă).

Prin acesete încheieri:

- s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de către Asociația - Uniunea Scriitorilor din România de a fi recunoscută și înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, ca fiind o persoană juridică de utilitate publică în baza Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, nr. 267/1949, a Decretului-Lege nr. 27/1990 și a propriului statut, respectiv, că-i sunt aplicabile dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000;

- s-au respins ca neîntemeiate, cererile formulate de către USR și de către persoanele fizice Nicolae Manolescu Apolzan și Varujan Vosganian, de a fi înregistrați în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, în calitate de Președinte și Vicepreședinte - reprezentanți legali ai pretinsei Asociații - Uniunea Scriitorilor din România, pentru mandatele 2013-2023, conform pretinselor Procese-verbale ale Consiliului USR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018, tocmai pentru că aceste acte de pretinse alegeri nu sunt valide și nu sunt emise de organul suprem de conducere al asociației - Adunarea Generală.

Aceste soluții date de către instanța competentă din procedura necontencioasă, au efecte juridice privind modul de soluționare a excepției de ordine publică din prezenta cauză, privind nulitatea absolută a pretinsei persoană juridică de utilitate publică USR.

Prin urmare, apreciază că nu se pot reține statuările acestei instanțe, cu putere de lucru judecat în prezenta cauză.

În calitate de terți privind această procedură, constată că instanța respectivă nu a analizat motivele de fapt și de drept pe care le invocă referitoare la nulitatea persoanei

juridice, la nulitatea Statutului USR -2013, respectiv, la inaplicabilitatea Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949, astfel că nici statuările instanței din această hotărâre judecătorească, nu pot fi reținute cu putere de lucru judecat în prezenta cauză.

c) Sub același motiv de apel, a fost inserată critica potrivit căreia, prima instanță a reținut că Procesul-verbal al Consiliului USR din 5 mai 2018, nu a fost însoțit de dovezi privind alegerile din filiale și nu s-a făcut dovada că d-l Varujan Vosganian, nu avea fapte înscrise în cazierul fiscal.

Față de aceste „lipsuri - neregularități”, consideră apelanta, că prima instanța trebuia să-i acorde un termen pentru complinirea lipsurilor/neregularităților, conform art. 9 din OG nr. 26/2000.

În opinia sa, petenta-apelantă USR, prin prim-vicepreședintele Varujan Vosganian, cât și prin președintele Nicolae Manolescu Apolzan, se află într-o dilemă.

Fie nu-i sunt aplicabile dispozițiile OG nr. 26/2000 (astfel cum pretinde) și atunci nu are cum să invoce dispozițiile art. 9 din această Ordonanță, fie îi sunt aplicabile dispozițiile OG nr. 26/2000, caz în care, în mod evident, nu îndeplinește în nici un fel, condițiile imperative prevăzute de această Ordonanță, pentru a fi înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ca persoană juridică de utilitate publică, sau pentru a fi înregistrate în același Registru public, pretinsele mențiuni privind alegerea prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian.

În orice caz, astfel cum deja a arătat mai sus și cum legal și temeinic a reținut și prima instanță, în cazul cererilor petentei USR, este vorba despre o „nerespectare a legii” (a actelor normative în vigoare în materie de asociații, fundații, federații/uniuni de persoane juridice), și nu despre „simple neregularități”, care să poată fi îndreptate prin acordarea unui termen în Camera de Consiliu, conform art. 9 din OG nr. 26/2000.

În apel, se atașează copie de pe cazierul fiscal al d-lui Varujan Vosganian, astfel că apreciază că față de nulitatea persoanei juridice pe care dorește să o reprezinte, față de nulitatea Statutului USR - 2013, pe care-l invocă această persoană juridică, respectiv, față de situația că Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949 constituie un act administrativ individual abrogat implicit și nu mai poate sta la baza înregistrării legale a pretinsei „persoană juridică de drept public”, acest înscris depus în apel nu are nicio relevanță juridică pentru prezenta cauză.

Din moment ce persoana juridică USR nu poate fi legal înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, cu atât mai mult nu poate fi înregistrată în același Registru public, alegerea prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, astfel că soluția de respingere a cererii de înregistrare este legală și temeinică.

Tot în faza de apel au fost depuse la dosar, un set de „înscrisuri privind alegerile desfășurate în anul 2018”, inclusiv Procesul-verbal al CUSR din 5 mai 2018 (prezidat „democratic” de către însuși candidatul ales dl. Nicolae Manolescu Apolzan), act din care nu scapă criticile aduse de către această persoană celor care au „îndrăznit” să nu-l voteze, act care abundă, în stilul tipic comunist, de „propuneri de votare în bloc” făcute de către „proaspătul Președinte ales”, propuneri cărora li s-a răspuns după același tipic, cu „voturi realizate în unanimitate”.

În același stil „pitoresc”, domnul prim-vicepreședinte Varujan Vosganian este ales în această importantă funcție în cadrul USR, urmat de un singur vicepreședinte -dl Gabriel Chifu (deși, în mod firesc, democratic, ar fi trebuit să se găsească 2 sau mai mulți vicepreședinți, care să justifice funcția de prim-vicepreședinte).

În fine, prin același înscris al CUSR din 5 mai 2018, la propunerea aceluiași domn Președinte Nicolae Manolescu Apolzan, „este mandatat domnul Nicolae Prelipceanu, președintele Comisiei de Monitorizare a Alegerilor, să semneze Procesul-verbal privind rezultatele alegerilor pentru funcția de Președinte USR, în mandatul 2018-2023”, propunere care, evident, este votată în unanimitate.

Consideră că în mod firesc, se pot pune întrebările:

- „Dacă acest Proces-verbal al CUSR din 5 mai 2018" a fost întocmit cu ocazia întrunirii acestui Consiliu al Uniunii, constituit dintr-un număr de 29 de persoane, de ce oare nu putea fi întocmit și semnat de către toate aceste persoane, care ar reprezenta toți scriitorii din România";

- „Dacă a participat la această ședință și d-na Avocat Corina Ruxandra Popescu, de ce nu a atestat d-na Avocat acest act de alegeri?";

- „Dacă același act de alegeri a fost întocmit de către Comisia de Monitorizare a Alegerilor, de ce nu sunt nominalizați acești membrii și de ce nu au semnat toți 5 (cinci), acest important act pentru perioada 2018 - 2023"

Trecând peste aceste „mici neregularități" ale înscrisului prezentat în apel, constată că acest important document al USR pentru perioada 2018 - 2023, care cuprinde un număr de 5 (cinci) pagini, nu a putut fi întocmit și semnat în aceeași zi a „alegerilor", de către organele și persoanele menționate mai sus, astfel că a fost nevoie de mandatarea d-lui Nicolae Prelipceanu să întocmească și să semneze personal acest act.

În consecință, în forma finală în care i se prezintă acest important act juridic al Consiliului Uniunii Scriitorilor din România, pare a fi opera unei singure persoane - mandatarul Nicolae Prelipceanu.

Astfel este destul de greu să cunoască dacă actul întocmit de către această persoană exprimă sau nu adevărul.

Mai este de relevat aspectul că „masivul act de 5 (cinci) pagini", a putut fi prezentat spre legalizare d-lui Notar Public Cloșcă Aurelian Daniel, de către o persoană necunoscută, denumită „solicitant", abia la data de 16 iulie 2018, respectiv, la peste 2 luni de zile de la desfășurarea evenimentului.

Restul anexelor reprezintă „Listele membrilor cu drept de vot privind preținsele alegeri care au avut loc în Filiale", în care nu se arată persoana care le-a întocmit și care atestă identitatea persoanelor despre care se susține că ar fi votat.

În orice caz, se poate remarca aspectul că toate aceste „Liste ale membrilor cu drept de vot privind preținsele alegeri care au avut loc în Filiale", sunt asumate prin ștampila „Uniunii Scriitorilor din România București", mai puțin „Asociația Obștească - Filiala Chișinău - Republica Moldova", care și-a precizat reprezentantul și a aplicat ștampila corespunzătoare și „Filiala București- Poezie", Filiala Craiova, respectiv, „Filiala Timișoara", care au aplicat ștampilele proprii, fără să arate persoanele care au întocmit Listele și care atestă identitatea acestora și scopul în care au fost întocmite aceste Liste.

Chiar și în prezența acestor Liste, consideră că nu se fac dovezi pertinente privind modul de alegere a Președintelui USR de către Adunarea Generală a Uniunii Scriitorilor din România prin Adunările Generale ale Filialelor, de altfel, o procedură „sui generis", diferită de oricare modalitate de desfășurarea a unei ședințe a Adunării Generale a unei forme asociative reglementată de Lege.

Astfel, chiar acceptând procedura specifică de funcționare a acestui organ suprem de conducere stabilită prin „Statutul USR - 2013" (procedură contrară oricărei dispoziții legale în vigoare), constată că nu s-au adus suficiente dovezi prin care să se demonstreze realitatea desfășurării acestor preținse alegeri în cadrul Filialelor.

Serioase vicii se înregistrează și privind modul de constatare a rezultatelor preținsele alegeri, iar Comisia de Monitorizare a Alegerilor nu își asumă acest rezultat prin încheierea și semnarea unui Proces-verbal.

Din toate înscrisurile depuse la dosar privind preținsele alegeri din anul 2018, rezultă modul autarhic (independent de orice convenție socială democratică), în care o singură persoană (dl. Nicolae Manolescu Apolzan), controlează întreg acest sistem „sui generis" de

organizare și funcționare a unei „Uniuni fantomatice”, specifică mai degrabă regimului comunist decât unei societăți democratice, cum se reclamă societatea românească din prezent.

Contrar Legii, o Comisie de Monitorizare a Alegerilor ai cărei membrii sunt desemnați prin puterea discreționară a Președintelui Uniunii, verifică și valorifică așazisele alegeri care au avut loc în cadrul Filialelor, alegeri despre care nu există dovezi certe privind modul de desfășurare.

Rezultatul alegerilor este verificat și centralizat de Comisia de Monitorizare a Alegerilor, asupra căreia Președintele Uniunii are cel puțin un „ascendent moral”, pentru că de voința acestuia ține dobândirea calității de membru în această Comisie specială ce funcționează la nivelul Consiliului Uniunii.

Deși, statutar, Comisia de Monitorizare a Alegerilor centralizează și verifică rezultatele alegerilor și stabilește aceste rezultate, în mod bizar tocmai această „Comisie”, nu și asumă rezultatul final al alegerilor prin întocmirea unui Proces-verbal semnat de către toți membrii Comisiei, care să fie și nominalizați în acest act.

În mod paradoxal, ședința de constatare a alegerilor de la nivelul Consiliului Uniunii Scriitorilor din România este condusă de către proaspătul „Președinte ales al Uniunii, care, după „un perdaf tras celor care nu s-au conformat întocmai”, abundă în propuneri de numire/alegere a unor persoane pentru diferite funcții eligibile, persoane care sunt „votate rapid, chiar în bloc și în unanimitate” de către asistența prezentă.

În acest mod (la propunerea d-lui Președinte Nicolae Manolescu Apolzan), a fost „ales” (printre alții) și prim-vicepreședintele USR, dl Varujan Vosganian, cu aceeași unanimitate de voturi, pentru că așa era ordinul.

În aceeași atmosferă de „avânt comunist”, la propunerea (obligatorie) a d-lui Nicolae Manolescu Apolzan, „este mandatat domnul Nicolae Prelipceanu, președintele Comisiei de Monitorizare a Alegerilor, să semneze Procesul-verbal privind rezultatele alegerilor pentru funcția de Președinte USR, în mandatul 2018-2023”, propunere care, evident, a fost votată în unanimitate.

În acest mod, concordant cu noțiunea „democrației românești originale” vehiculată în mediul politic, o dată la 5 ani, o singură persoană responsabilă (domnul Nicolae Prelipceanu), ajunge să stabilească „rezultatul alegerilor privind Președintele Uniunii Scriitorilor din România”, dar și componența nominală a tuturor celorlalte organe de conducere ale Uniunii, iar în acest sens, se încheie un „vast Proces-verbal de alegeri din 5 mai 2018”, întins pe 5 (cinci) pagini, care, evident, datorită întinderii și complexității, nu poate fi legalizat în aceeași zi prin prezența unui Notar Public la pretinsa ședință de alegeri, ci, abia după o perioadă de peste 2 luni de zile.

Consideră că înscrisurile depuse la dosar sub acest aspect al alegerilor din perioada aprilie - 5 mai 2018, pentru mandatul 2018 - 2023, inclusiv privind persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, sunt de fapt, niște înscrisuri întocmite „pro-causa”, care prezintă mari vicii de formă și fond, care nu corespund sub nicio formă unor principii și valori democratice care ar trebui să se regăsească în cadrul tuturor formelor asociative organizate pe principii democratice și în primul rând, în cadrul formelor asociative ale categoriei scriitorilor, constituite pe principiul „libertății fundamentale de asociere”.

Prin urmare, în mod legal și temeinic a reținut prima instanța, că Procesul-verbal din 5 mai 2018, nu este însoțit de dovezi pertinente și concludente, audăugând că din toate înscrisurile depuse la dosar, nu rezultă realitatea acestor preținse alegeri și în nici un caz, voința Adunării Generale a USR - ca organ suprem de conducere care se întrunește o dată la 5 ani.

În fine, chiar reale de ar fi aceste alegeri privind persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, soluția legală și temeinică este tot respingerea cererii de înregistrare a acestei mențiuni în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, întrucât, din toate cele prezentate mai

sus, suntem în prezența unei persoane juridice sancționată cu nulitatea absolută, fără un Act constitutiv, fără un Statut încheiat în formă autentică notarială sau atestat de un Avocat, cu un Statut care cuprinde dispoziții contrare actelor normative în vigoare, în materie de asociații și fundații, persoană juridică ce își revendică înființarea, organizarea, funcționarea și privilegiile recunoscute prin Decretul nr. 267/1949 adoptat de către Prezidiul Marii Adunări Naționale - act administrativ individual care în prezent este abrogat.

Prin urmare, motivul de apel este nefondat.

d) Apelanta USR, prin persoana d-lui prim-vicepreședinte Varujan Vosganian, susține că anularea încheierii din 28 noiembrie 2019 pronunțată de prima instanța, este justificată în temeiul art. 480 alin. 3 C. pr. civilă și întărită prin „Minuta întocmită cu ocazia întâlnirii Președinților secțiilor civile ale Curților de Apel din 19-20 noiembrie 2015 de la Timișoara”, respectiv, prin „Opinia Institutului Național al Magistraturii”, privind „situația ipotetică a soluționării procesului fără cercetarea fondului”, respectiv, privind situația ipotetică, în care „hotărârea primei instanțe nu cuprinde motivarea soluției pronunțate, nefiind analizate susținerile părților”.

Pe lângă faptul că astfel de situații ipotetice nu se regăsesc în cauza de față, arată și aspectul că nici „Minuta întocmită cu ocazia întâlnirii Președinților secțiilor civile ale Curților de Apel din 19-20 noiembrie 2015 de la Timișoara”, nici „Opinia Institutului Național al Magistraturii”, privind situațiile ipotetice date, nu constituie izvoare de drept obligatorii pentru instanțe, astfel că motivul de apel este nefondat.

IV. APELANTA USR PRIN PRIM-VICEPREȘEDINTELE VARUJAN VOSGANIAN a susținut că Hotărârea primei instanțe a fost pronunțată cu depășirea limitelor investiției, fiind încălcate, în opinia acesteia, dispozițiile art. 22 alin. 6 rap. la art. 527 C. pr. civilă

Consideră că motivul de apel este nefondat.

Obiectul cererii formulată în cadrul procedurii necontencioase îl constituie acela că: „prin cererea principală, petenta-apelantă Uniunea Scriitorilor din România, prin persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, a solicitat Judecătoriei Sectorului 1 București, înscrierea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, a mențiunilor privind persoana care ocupă funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018 - 2023, respectiv, d-l Varujan Vosganian, conform Procesului-verbal al Consiliului USR din 5 mai 2018”.

Prima instanța a respins ca neîntemeiată această cerere a petentei, în cadrul și în limitele procedurii necontencioase reglementată de dispozițiile art. 527 și următoarele C. pr. civilă.

Nu este de neglijat aspectul că în motivarea cererii sale, petenta USR a invocat dispozițiile art. 1 din Legea nr. 21/1924, art. 44 pct. 2 și art. 38 din Constituția României din 1948, în temeiul cărora prin Decretul Prezidiului MAN, nr. 267/1949 a fost înființată și recunoscută Uniunea Scriitorilor din România ca „persoană juridică de drept public”, susținând că are acest caracter și în prezent.

A susținut că Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949 este un act normativ în vigoare și în prezent, că prin cererea nr. 390/6 septembrie 1994, anterior intrării în vigoare a OG nr. 26/2000, USR s-a înscris în Registrul special ca persoană juridică de drept public (cererea fiind admisă prin încheierea din 19.09.1994 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr.158/PJ/1994, prin care s-a luat act și de modificările Statutului, conform Procesului-verbal din 19 aprilie 1990).

Petenta a mai invocat dispozițiile art. 4 din Decretul-Lege nr. 27/1990 și dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000, susținând că nu-i sunt aplicabile prevederile OG nr. 26/2000, privind asociațiile și fundațiile - persoane juridice de drept privat.

Legat de cererea de înregistrare a prim-vicepreședintelui, petenta USR a susținut că în perioada 11.04.2018 - 5 mai 2018, s-au desfășurat adunări generale de alegere a Președintelui în fiecare Filială a USR, iar la data de 5 mai 2018, după deschiderea urnelor din toate filialele, s-a constatat că d-l Nicolae Manolescu a întrunit cel mai mare număr de voturi, după care, la propunerea acestuia, în cadrul aceleiași ședințe, a fost ales și prim-vicepreședintele Varujan Vosganian.

Privind aceste motivări în fapt și în drept, petenta USR, reprezentată prin dl. Varujan Vosganian, a solicitat înregistrarea acestuia din urmă, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București.

Totodată, prin cerere de intervenție principală formulată în cauză, noi, Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” a solicitat admiterea cererii de intervenție principală și respingerea cererii principale formulată de către petenta Uniunea Scriitorilor din România, în principal, pe cale de excepție, iar în subsidiar, ca neîntemeiată.

În motivarea cererii a arătat că între petenta Uniunea Scriitorilor din România și intervenienta Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct”, există pe rolul instanțelor mai multe procese prin care aceasta are diverse pretenții nejustificate, de la intervenienta și de la membrii-scriitori, fondatori și asociați în această Fundație Literară (cotizații, timbru literar, despăgubiri pentru folosința bunurilor care ar trebui să aparțină „tuturor scriitorilor din România, ș.a.”), iar în cadrul acestor procese, în mod constant au fost invocate mai multe excepții de ordine publică, atât de fond, cât și de procedură, pe care le-am invocat și în prezenta cauză, precum: nulitatea absolută a petentei USR, autointitulată „persoană juridică de utilitate publică” și „unica reprezentantă a scriitorilor din România”, titlatură contrară principiului fundamental al libertății de asociere; nulitatea Statutului USR - 2013 și inexistența Actului constitutiv al acestei entități juridice; dizolvarea de drept a fostei „Uniuni a Scriitorilor din Republica Populară Română”, respectiv, a instituției represive și de cenzură, creată de către regimul comunist prin Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949; abrogarea implicită a Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale, nr. 267/1949, în baza căruia, în prezent, petenta-apelantă solicită să fie înscrisă în Registrul Public, persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, ales în baza unui Statut sancționat de Lege cu nulitatea absolută.

Astfel, pentru rezolvarea cererii de înregistrare a prim-vicepreședintelui formei asociative, era firesc ca instanța din procedura necontencioasă, să verifice: pretinsul dosar al persoanei de drept public înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor; situația reală a pretinsei persoană juridică de utilitate publică; să verifice Statutul acestei persoane juridice privind modalitatea alegerii prim-vicepreședintelui, respectiv, să verifice și să stabilească Legea aplicabilă acestei persoane juridice și să stabilească natura juridică a acesteia.

Chia dacă nu pronunță o hotărâre prin care să stabilească un drept potrivit față de o altă persoană (specific procedurii contencioase), instanța din procedura necontencioasă din cauza de față, este chemată să facă un control de legalitate deplin și nu formal, atât privind Legea aplicabilă în speță, cât și privind situația juridică reală a persoanei juridice USR, în favoarea căreia se dorește înregistrarea modificării organului de conducere privind persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, pentru perioada 2018 - 2023.

Numai după astfel de verificări riguroase și nu formale, instanța din procedura necontencioasă poate să hotărască înregistrarea unor modificări care prin această operațiune au menirea să devină opozabile terților.

Instanța din procedura necontencioasă nu se poate limita la verificări formale și nu poate omite să înregistreze și să semnaleze încălcarea Legilor în materie de asociații și fundații.

De asemenea, nu poate să omită reținerea unor situații de fapt sau de drept sancționate cu nulitatea absolută și care au o influență determinantă cu privire la rezolvarea cererii de înregistrare în Registrul Public.

Cererea de înregistrare a modificării organului de conducere privind persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, pentru perioada 2018 -2023, nu putea fi rezolvată fără cercetarea dispozițiilor legale invocate în sprijinul acesteia și fără a se stabili dacă acestea mai sunt sau nu în vigoare, în contextul schimbării de regim politic în România și al schimbării structurale a sistemului legislativ în materie de asociații și fundații.

Prima instanța nu putea dispune înregistrarea organului de conducere al persoanei juridice (în persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, pentru perioada 2018 - 2023), în condițiile în care se constată că însăși persoana juridică USB nu este constituită conform Legii în vigoare și cu respectarea libertății fundamentale de asociere.

Verificarea tuturor acestor aspecte de nelegalitate intră în competența legală a instanței care rezolvă cererea din procedura necontencioasă, fără să se ajungă la concluzia că, în condițiile respingerii cererii de înregistrare, o astfel de instanța ar fi depășit limitele învestirii.

Apreciază că motivul de apel este nefondat și solicită respingerea acestuia.

Consideră că prima instanța nu a încălcat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat în raport cu hotărârile pronunțate în procedura contencioasă.

Nu se pot reține în cauza de față, autoritatea de lucru judecat sau efectele puterii de lucru judecat, nici cu privire la înființarea și organizarea preținsei persoană juridică de drept public USB, nici cu privire la sancțiunea nulității absolute a persoanei juridice USB, pe care le-a invocat pe cale de excepție prin cererea de intervenție principală adresată primei instanțe, nici cu privire la legea aplicabilă în speță.

Ceea ce s-a hotărât în alte cauze, în contradictoriu cu alte persoane (Uniunea Artiștilor Plastici, Editura Corint, Mârza Traian, Cipariu Mircea Dan ș.a.), pe de o parte, nu ne sunt opozabile, iar pe de altă parte, nu pot fi avute în vedere de către această instanța decât cu titlu de practică judiciară comparativă, situație care nu este echivalentă cu efectele puterii de lucru judecat.

Interpretările juridice făcute de către Procuror în cadrul unor Ordonanțe de clasare care nu privesc, nu au putere de lucru judecat, nici privind natura juridică a USB, nici privind abrogarea sau aplicabilitatea Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949, în cauza de față.

De asemenea, Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Culturii, Consiliul Legislativ (organ consultativ de specialitate al Parlamentului) sau alte instituții ale aparatului de Stat, nu au printre atribuțiile legale:

- atribuții de a stabili categoria și ierarhia actului juridic Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, respectiv, dacă este un act administrativ sau un decret cu putere de lege, dacă este un act administrativ individual sau un act administrativ normativ;
- dacă Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949 a fost abrogat prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990 sau este și în prezent în vigoare;
- dacă Uniunea Scriitorilor din România s-a constituit și funcționează conform legilor în vigoare, sau este vorba despre o persoană juridică lovită de nulitate absolută;
- dacă preținsele alegeri din aprilie - mai 2018, au fost legal desfășurate sau nu și dacă se impune sau nu înregistrarea modificărilor survenite în structura organelor de conducere ale USB pentru perioada 2018 - 2023.

Consiliul Legislativ dă un aviz consultativ Parlamentului, cu privire la actele normative pe care le adoptă și gestionează fondul legislativ al statului prin întocmirea Repertoriului legislației în vigoare, dar nu are căderea de a interpreta actul juridic în cauză.

Instanța judecătorească competentă să dispună înregistrarea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, este chemată să interpreteze și să aplice sau nu, Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, în cauza de față, respectiv, să constate dacă mai este sau nu în vigoare, dacă are sau

nu, putere de lege, respectiv, dacă un astfel de act juridic, contravine sau nu, normelor de drept intern și internațional în materie de asociații și fundații.

Consideră că este vorba despre un act administrativ individual, care a fost abrogat implicit prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990, ca fiind în mod vădit contrar acestui act normativ și că în mod legal, prima instanța a apreciat că nu este un act normativ în vigoare, în baza căruia Uniunea Scriitorilor din România să-și legitimeze în continuare, forma de persoană juridică de utilitate publică recunoscută de către regimul comunist Uniunii Scriitorilor din RPR.

De asemenea, mai este de precizat că niciunul dintre litigiile invocate de către apelantă prin cele două apeluri, nu a avut ca obiect: „înscrierea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, a mențiunilor privind persoana care ocupă funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018 - 2023, respectiv, d-1 Varujan Vosganian, conform Procesului-verbal al ConsiliuluiUSR din 5 mai 2018”.

Prin urmare, nu poate exista autoritate de lucru judecat între prezentul litigiu și alte litigii anterioare, întrucât nu se poate reține identitatea de obiect cerută de art. 431 alin. 1 C. pr. civilă.

Prin Sentința civilă nr. 19071/4 noiembrie 2016 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București în dosarul nr. 32360/299/2016, astfel cum a fost lămurit dispozitivul prin încheierea din 9 decembrie 2016, această instanța a respins ca inadmisibilă cererea reclamantului Cipariu Mircea Dan formulată în contradictoriu cu pârâta Uniunea Scriitorilor din România, prin care acest reclamant solicita să se constate alegerea nestatutară, prin fraudă la lege a numitului Nicolae Manolescu Apolzan, în calitate de Președinte al USR, de către organe inferioare forului suprem de conducere al asociației, respectiv, Adunarea generală a Uniunii Scriitorilor din România, cu referire la preținsele alegeri din 2009 și 2013.

Această instanța a respins cererea ca inadmisibilă, iar în ceea ce privește chestiunea prealabilă a reprezentativității a reținut doar că: „verificând înscrisurile, constată legalitatea numărării voturilor și a proceselor-verbale încheiate în acest sens, atât la 23.11.2009, cât și la 17.10.2013”.

Această instanța nu a verificat legalitatea alegerilor din aprilie-mai 2018 și nu a cercetat nici situația juridică reală a preținsei Uniunii a tuturor Scriitorilor din România, respectiv, aplicarea sancțiunii nulității absolute a persoanei juridice.

În calitate de terți față de această procedură, Procesele-verbale pretins încheiate la 7 octombrie 2013, respectiv, la 5 mai 2018, de către Consiliul Uniunii Scriitorilor din România, prin care d-1 Nicolae Manolescu Apolzan susține că a fost ales și reales în calitate de Președinte al Uniunii Scriitorilor din România, iar dl. Varujan Vosganian susține că a fost ales în calitate de prim-vicepreședinte al USR, la propunerea Președintelui USR, fac obiectul verificărilor instanței din procedura necontencioasă, competentă să verifice aceste chestiuni din materie de asociații și fundații, în dosarul nr. 112387/299/2015*.

Prin încheierea din 17 ianuarie 2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 112387/299/2015*, s-a respins cererea formulată de către USR și persoana fizică Nicolae Manolescu Apolzan de a fi înregistrat în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, în calitate de Președinte - reprezentant legal al preținsei Asociației - Uniunea Scriitorilor din România, pentru mandatele 2013-2023, conform preținsele Procese-verbale ale ConsiliuluiUSR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018.

Refuzul instanței competente de a înscrie această persoană în Registrul public, dovedește tocmai lipsa calității de reprezentant legal privind-o pe apelanta USR, în persoana d-lui Nicolae Manolescu Apolzan și implicit, nelegalitatea alegerii prim-vicepreședintelui USR - Varujan Vosganian - la propunerea Președintelui pe care, instanța nu-l recunoaște ca fiind legal ales.

Chiar dacă această încheiere pronunțată în procedura necontencioasă nu creează autoritate de lucru judecat față de prezenta cauză, aceasta dovedește situația actuală din Registrul public, pe care noi, în calitate de terți, are dreptul să o invoce în sprijinul apărărilor de fond pe care le susține în prezenta cauză.

Soluțiile pronunțate în procedura competentă necontencioasă dovedesc: situația juridică nelegală a intimatei USR (care invocă drepturi și privilegii din Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, act juridic abrogat ca fiind contrar libertății fundamentale de asociere); poziția de persoană juridică lovită de sancțiunea nulității absolute pentru neîndeplinirea obligațiilor de organizare și funcționare referitoare la asociații și fundații prevăzute de atât de art. 6 din OG nr. 26/2000, cât și de art. 196 Cod civil; lipsa calității de reprezentanți legali, a persoanelor fizice: Nicolae Manolescu Apolzan și Varujan Vosganian, cărora li s-au respins cererile de înregistrare a acestor calități, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor.

Soluția de speță pronunțată de instanța în cadrul acțiunii soluționată prin Sentința civilă nr. 19071/4 noiembrie 2016, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 32360/299/2016, îi este opozabilă în calitate de terți, până la proba contrarie pe care o face cu soluțiile pronunțate de către instanța din procedura necontencioasă.

Consideră că soluția invocată de către apelanta USR, nu trebuie și nu poate să primeze în raport cu soluțiile pronunțate în procedura necontencioasă în cadrul dosarelor amintite, de către însăși instanțele competente în materie de asociații și fundații, chemate să verifice și să constate tocmai legalitatea actelor și dreptul persoanelor care doresc să se înscrie în Registrul public.

Prezumția de validitate a Proceselor-verbale ale Consiliului USR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018, reținută de instanța din procedura contencioasă prin Sentința civilă nr. 19071/4 noiembrie 2016, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 32360/299/2016, în cadrul unei acțiuni față de care avem calitatea de terți, este răsturnată prin încheierea din 17 ianuarie 2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București Secția a II-a civilă în dosarul nr. 112387/299/2015*, prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul actual nr. 20396/299/2018 și prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București Secția a II-a civilă în dosarul nr. 18753/299/2017, încheieri care se bucură de autoritate de lucru judecat provizorie, conform art. 430 alin. 4 C. pr. civilă.

Prin acesele încheieri:

- s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de către Asociația - Uniunea Scriitorilor din România de a fi recunoscută și înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, ca fiind o persoană juridică de utilitate publică în baza Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, nr. 267/1949, a Decretului-Lege nr. 27/1990 și a propriului statut, respectiv, că-i sunt aplicabile dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000, soluție care atrage respingerea cererii de înregistrare a prim-vicepreședintelui în același Registru;

- s-au respins ca neîntemeiate, cererile formulate de către USR și de către persoanele fizice Nicolae Manolescu Apolzan și Varujan Vosganian, de a fi înregistrați în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, în calitate de Președinte și Vicepreședinte - reprezentanți legali ai preținsei Asociații - Uniunea Scriitorilor din România, pentru mandatele 2013-2023, conform preținsei Proceselor-verbale ale Consiliului USR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018, tocmai pentru că aceste acte de preținse alegeri nu sunt valide și nu sunt emise de organul suprem de conducere al asociației - Adunarea Generală.

Aceste soluții date de către instanța competentă din procedura necontencioasă, au efecte juridice privind modul de soluționare a prezentei cauze, în care am invocat nulitatea absolută a preținsei persoană juridică de utilitate publică USR.

Prin urmare, apreciază că nu se pot reține statuările acestei instanțe, cu putere de lucru judecat în prezenta cauză.

În calitate de terți privind această procedură, constată că instanța respectivă nu a analizat motivele de fapt și de drept pe care le invocă, referitoare la nulitatea persoanei juridice, astfel că statuările instanței din această hotărâre judecătorească, nu pot fi reținute cu putere de lucru judecat în prezenta cauză și în favoarea apelantei USR.

Prin încheierea din 16 mai 2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 34971/299/2017, în cadrul unei acțiuni având ca obiect pretenții - litigii între profesioniști (culegerea timbrului literar), formulată de către Uniunea Scriitorilor din România în contradictoriu cu pârâta Editura Corint, această instanță a respins ca neîntemeiate: excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a reclamantei Uniunea Scriitorilor din România, privind calitatea de reprezentant legal prin d-l Nicolae Manolescu Apolzan și calitatea de reprezentant convențional, prin Cabinetul d-nei Avocat Corina-Ruxandra Popescu.

Aceeași instanță, a respins ca neîntemeiată, excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei Uniunea Scriitorilor din România.

În calitatea de terți în raport cu acest proces, Sentința îi este opozabilă ca oricare înscris, până la proba contrară.

Constată că instanța respectivă nu a analizat motivele de fapt și de drept pe care le invocă referitoare la nulitatea persoanei juridice, astfel că nici statuările instanței din această hotărâre judecătorească, nu pot fi reținute cu putere de lucru judecat în prezenta cauză.

Procesele-verbale pretins încheiate la 7 octombrie 2013, respectiv, la 5 mai 2018, de către Consiliul Uniunii Scriitorilor din România, prin care d-l Nicolae Manolescu Apolzan susține că a fost ales și reales în calitate de Președinte al Uniunii Scriitorilor din România, fac obiectul verificărilor instanței din procedura necontencioasă, competentă să verifice aceste chestiuni din materie de asociații și fundații, în dosarul nr. 112387/299/2015*, astfel cum am menționat mai sus, cu relevanță referitor la prezenta cauză.

Refuzul instanței competente de a înscrie persoana Președintelui USR în Registrul public, dovedește tocmai lipsa calităților de reprezentant legal a acestuia și a dreptului de a propune alegerea prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian,

Chiar dacă această încheiere pronunțată în procedura necontencioasă nu creează autoritate de lucru judecat, aceasta dovedește situația actuală din Registrul public, pe care noi, în calitate de terți, are dreptul să o invoce în sprijinul apărărilor pe care le facem în prezenta cauză.

Soluția de speță din încheierea din 16 mai 2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 34971/299/2017, nu trebuie și nu poate să primeze în raport cu soluțiile pronunțate în procedura necontencioasă în cadrul dosarelor amintite, de către însăși instanța competentă în materie de asociații și fundații, chemată să verifice și să constate tocmai legalitatea actelor și dreptul persoanelor care doresc să se înscrie în Registrul public.

Prezumția de validitate a Proceselor-verbale ale Consiliului USR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018, reținută de instanța din procedura contencioasă prin încheierea din 16 mai 2018, în cadrul unei acțiuni față de care avem calitatea de terți, este răsturnată prin încheierea din 17 ianuarie 2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București Secția a II-a civilă în dosarul nr. 112387/299/2015*, prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București Secția a II-a civilă în dosarul nr. 20396/299/2018 și prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București Secția a IX-a civilă în dosarul nr. 18753/299/2017 citate mai sus și care împiedică înregistrarea prim-vicepreședintelui în același Registru Public în care nu a fost înregistrată nici persoana juridică USR, nici Președintele acesteia - dl. Nicolae Manolescu Apolzan.

Prin încheierea din 16 mai 2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 34971/299/2017, în cadrul unei acțiuni având ca obiect pretenții, față de care sunt terți, instanța a stabilit că „nu se impune înregistrarea organelor de conducere ale USR în Registrul special ținut de Judecătoria sectorului 1 București", situație față de care trebuie să

remarcăm situația contradictorie și duplicitară în care se află apelanta USR, în condițiile în care, ea însăși a formulat cererile de înregistrare în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, soldate cu respingerea cererilor, iar pe de altă parte, vine și spune că, de fapt, nu-i sunt aplicabile dispozițiile OG nr. 26/2000.

Nerecunoașterea validității Proceselor-verbale ale Consiliului USR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018, de către instanța din procedura necontencioasă, cu consecința respingerii cererilor USR, este echivalentă cu lipsirea de efecte juridice a acestor înscrisuri față de terți, astfel că în mod neîntemeiat invocă apelanta „prezumția de validitate a acestor acte de alegeri” sau confirmarea de către alte instanțe din procedura contencioasă, contrar celor stabilite de către însăși instanța competentă să verifice aceste aspecte, în cadrul procedurii necontencioase.

Înscrierea USR în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, nu are efecte constitutive și nu dovedește organizarea și funcționarea legală a acestei forme asociative, care declară din start, că nu-i sunt aplicabile dispozițiile OG nr. 26/2000 și că nu înțelege să se supună condițiilor imperative ale acestui act normativ.

Apelanta USR este o persoană juridică sancționată cu nulitatea absolută, menținută în circuitul civil, în virtutea inerției, de către instanțele de judecată, care nu au verificat cu adevărat, nici situația juridică reală a USR, nici calitatea de reprezentant legal a d-lui Nicolae Manolescu Apolzan și cu atât mai puțin, calitatea de prim-vicepreședinte a d-lui Varujan Vosganian.

Respingerea cererilor de înregistrare din procedura necontencioasă (prin încheierile citate mai sus), are efecte juridice față de terți, în sensul că nu se face dovada calității de reprezentant legal, nici a d-lui Nicolae Manolescu Apolzan, nici a d-lui Varujan Vosganian (prim-vicepreședinte) și nu le pot fi opuse terților astfel de calități, din moment ce însăși instanța competentă refuză înregistrarea acestor calități în Registrul Public, pe motive de nelegalitate a înscrisurilor referitoare la preținsele alegeri din 5 mai 2018.

Apelanta USR, prin ambele apeluri, invocă încheierea din 19 iunie 2018 dată de Judecătorul de Cameră Preliminară de la Judecătoria Sectorului 4 București - Secția penală, în dosarul nr. 9975/4/2018, prin care a fost menținută Ordonanța de clasare din 5 decembrie 2017 dată de Procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București, în dosarul nr. 9291/P/2016.

Având în vedere și dispozițiile art. 28 C. pr. penală, susținem că această încheiere nu creează autoritate de lucru judecat sau putere de lucru judecat privind apărările invocate de noi în prezenta cauză civilă și nu legitimează nici constituirea și funcționarea legală a USR, nici calitatea de reprezentant legal a d-lor Nicolae Manolescu Apolzan, respectiv, Varujan Vosganian.

De asemenea, consideră că interpretarea juridică dată de un Procuror într-o Ordonanță de clasare care nu ne privește și care excede plângerii penale cu care a fost sesizat, nu are putere de lucru judecat, privind natura juridică, abrogarea sau aplicabilitatea Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949, în cauza de față.

Prin Ordonanța de clasare din 10 ianuarie 2020 dată de Procurorul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, în dosarul nr. 560/P/2019, privind denunțul făcut de către Uniunea Artiștilor Plastici prin numitul Mârza Traian Ioan împotriva persoanelor fizice: Nicolae Manolescu Apolzan, în calitate de Președinte - reprezentant legal al preținsei Asociații - Uniunea Scriitorilor din România și față de Avocații din cadrul Cabinetului de Avocat Corina Ruxandra Popescu.

Consideră că nici această interpretare dată de Procuror în Ordonanța de clasare care nu ne privește și care excede plângerii penale cu care a fost sesizat, nu are putere de lucru judecat, nici privind calitățile de reprezentant legal și convențional din prezenta cauză, nici

privind natura juridică, abrogarea sau aplicabilitatea Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949, în cauza de față.

Statuările Procurorului, nu legitimează nici constituirea și funcționarea legală aUSR ca persoană juridică de utilitate publică, conform Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949, nici calitatea de reprezentanți legali a d-lor Nicolae Manolescu Apolzan și Varujan Vosganian.

Procurorul a mai reținut în aceeași Ordonanță, că „persoana juridică condusă de către d-1 Nicolae Manolescu Apolzan, nu se supune rigorilor OG nr. 26/2000”.

Susține că Procurorul nu se poate substitui instanței din procedura necontencioasă, competentă să verifice aceste aspecte de nelegalitate și nici nu poate crea, prin concluziile sale, autoritate de lucru judecat pentru instanța civilă.

Concluziile Procurorului reținute în cadrul unei Ordonanțe față de care are calitatea de terți, sunt răsturnate prin încheierea din 17 ianuarie 2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 112387/299/2015*, prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în actualul dosar nr. 20396/299/2018, precum și prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București Secția a II-a civilă în dosarul nr. 18753/299/2017, pe care le-a analizat deja mai sus.

Soluțiile date de către instanța competentă din procedura necontencioasă, au efecte juridice privind modul de soluționare a sancțiunii nulității absolute a pretensei persoană juridică de utilitate publicăUSR, astfel că nu se pot reține concluziile Procurorului, ca interpretări obligatorii în procesul civil și cu atât mai puțin, nu pot crea putere de lucru judecat în prezenta cauză de înregistrare a prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian.

Referitor la Decizia civilă nr. 4317A/2018 din 17 decembrie 2018, pronunțată de Tribunalul București Secția a V-a civilă în dosarul nr. 25979/300/2017, în cadrul unei acțiuni având ca obiect pretenții (culegerea timbrului literar), formulată de către Asociația Uniunea Scriitorilor din România în contradictoriu cu pârâta Editura Curtea Veche Publishing SRL, reținem că această instanța a respins ca neîntemeiate: excepția lipsei dovezii calității de reprezentant legal prin d-1 Nicolae Manolescu Apolzan, a reclamantei Uniunea Scriitorilor din România, invocând, printre altele, „Sentința civilă nr. 19071/4.11.2016 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București în dosarul nr. 32360/299/2016, prin care s-a reținut legalitatea alegerii acestuia în funcția de PreședinteUSR în anii 2009 și 2013”.

Deși a reținut că această hotărâre nu are putere de lucru judecat, s-a reținut că intimata-pârâtă Editura Curtea Veche Publishing SRL nu poate face dovada contrară, întrucât nu a sesizat instanța cu o cerere prin care să se constate nelegalitatea desfășurării alegerilor din 7 octombrie 2013 sau a celor din mai 2018.

În calitate de terți în raport cu acest proces, această Decizie ne este opozabilă ca oricare înscris, până la proba contrară.

În prezent, face dovada contrară și răstoarnă prezumția de validitate a Proceselor-verbale ale ConsiliuluiUSR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018, reținută și de către această instanța din procedura contencioasă, față de care are calitatea de terți.

Dovada contrară o face prin: încheierea din 17 ianuarie 2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 112387/299/2015* și prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 18753/299/2017, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de către Asociația - Uniunea Scriitorilor din România de a fi recunoscută și înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, ca fiind o persoană juridică de utilitate publică în baza Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, nr. 267/1949, a Decretului-Lege nr. 27/1990 și a propriului statut, respectiv, a înregistrării mențiunii că-i sunt aplicabile dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000, respectiv, s-a respins ca neîntemeiată, cererea formulată de cătreUSR și de către persoana fizică Nicolae Manolescu Apolzan, de a fi înregistrați în Registrul Asociațiilor și

Fundațiilor, în calitate de Președinte - reprezentant legal al pretinsei Asociații - Uniunea Scriitorilor din România, pentru mandatele 2013-2023, conform pretinselor Procese-verbale ale ConsiliuluiUSR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018, instanța competentă constatând că aceste acte de pretinse alegeri nu sunt valabile întocmite și nu sunt dovedite conform Legii.

Într-o manieră echivocă, prin aceeași Decizie civilă nr. 4317A/2018 din 17 decembrie 2018, pronunțată de Tribunalul București Secția a V-a civilă în dosarul nr. 25979/300/2017, care ne poate viza doar în calitate de terți, această instanța a reținut că USR i s-a acordat personalitate juridică prin încheierea pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 158/P/1994, situație care nu corespunde adevărului.

Prin Adresele nr. 4/12A/2019 și nr. 3/12A/06.01.2020, eliberate de Judecătoria Sectorului 1 București, facem dovada faptului că Uniunea Scriitorilor din România este înregistrată ca „Asociație”, la poziția nr. 27 din 5 mai 2005, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor Partea A, Secțiunea I, dar că pentru această așa-zisă „Asociație”, nu este format un dosar de fond, nu există un act constitutiv și nici nu s-a pronunțat o Sentință civilă privind acordarea personalității juridice.

Prin urmare, în mod cu totul eronat, a apreciat instanța respectivă din procedura contencioasă, că suntem în prezența unei persoane juridice legal înființată și înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor.

Apelanta USR se află în situația în care intervine sancțiunea nulității absolute a persoanei juridice, în temeiul art. 196 alin. 1 lit. a Cod civil, rap. la alin. 2 din același articol, chestiune de ordine publică ce poate fi invocată în orice stare a procesului, chiar din oficiu, de către instanța și chiar în fața instanței de recurs.

Totodată, din Adresele nr. 5/12A/2019 și nr. 2/12A/06.01.2020, eliberate de Judecătoria Sectorului 1 București, dar și din încheierile date de instanța competentă în procedura necontencioasă citate mai sus, rezultă că „persoana fizică Nicolae Manolescu Apolzan, nu a fost și nu este înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ca președinte - reprezentant legal al Asociației Uniunea Scriitorilor din România”, numai această situație oficială ne este opozabilă în calitate de terți și pe aceasta o poate invoca.

Prin urmare, această persoană nu putea face legal, nici propuneri pentru alegerea prim-vicepreședintelui.

Prin aceeași Decizie civilă nr. 4317A/2018 din 17 decembrie 2018, pronunțată de Tribunalul București Secția a V-a civilă în dosarul nr. 25979/300/2017, care poate viza doar în calitate de terți, această instanța a mai reținut că Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, nu a fost abrogat prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990, „întrucât reprezintă un act normativ cu caracter individual, ce putea fi abrogat doar în mod expres”.

Această instanța, nu face distincția între un „act normativ” și un „act cu caracter individual”.

Astfel, soluțiile date de către instanța competentă din procedura necontencioasă, amintite mai sus, prevalează și au efecte juridice privind modul de soluționare a chestiunilor de ordine publică din prezenta cauză și nu soluțiile de speță din decizia amintită, față de care are calitatea de terți și în raport cu care, apreciază că face dovada contrară.

Privind Decizia civilă nr. 429/2019 din 10 aprilie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia Secția a I-a civilă în dosarul nr. 5459/107/2017, în cadrul unei acțiuni având ca obiect pretenții (daune morale), formulată de către reclamantul Mârza Ioan Traian în contradictoriu cu pârâtele: Asociația Uniunea Scriitorilor din România, Fundația România Literară și Revista România Literară, reținem că această instanța a apreciat că sunt neîntemeiate excepțiile lipsei dovezii calității de reprezentant legal prin d-l Nicolae Manolescu Apolzan și convențional, prin d-na Avocat Corina-Ruxandra Popescu, invocând aceleași Procese-verbale ale ConsiliuluiUSR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018.

Aceeași instanța a mai reținut că Uniunea Scriitorilor din România a fost înființată prin Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, iar în raport „dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000, ca și mod de constituire și funcționare, nu intră sub incidența acestui ultim act normativ, ci rămâne în continuare supusă reglementării speciale în baza căreia a luat naștere, funcționând potrivit art. 1 alin. 2 din Decretul-Lege nr. 27/1990, în temeiul statutului propriu”.

Această instanța a mai reținut că: „Personalitatea juridică a intimatei nu poate fi pusă la îndoială, înscrierea acesteia în registrul special al asociațiilor și fundațiilor ținut de grefa Judecătoria Sectorului 1 București și existența încheierii de acordare a personalității juridice, prin încheierea pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 158/P/1994 al acestei instanțe, reprezentând aspecte stabilite cu putere de lucru judecat”.

În fine, s-a mai reținut că Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949 nu este un act normativ abrogat și că este în vigoare.

În calitate de terți și în raport cu acest proces, această Decizie a Curții de Apel Alba Iulia nu este opozabilă ca înscris autentic, până la dovada contrară (art 434 rap. la art 435 alin. 2 C. pr. civilă).

Consideră că face dovada contrară celor reținute și prin această Decizie și răsturnăm prezumția de validitate a Proceselor-verbale ale Consiliului USR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018.

Prin încheierea din 17 ianuarie 2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 112387/299/2015* și prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București Secția a II-a civilă în dosarul nr. 18753/299/2017:

- s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de către Asociația - Uniunea Scriitorilor din România de a fi recunoscută și înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, ca fiind o persoană juridică de utilitate publică în baza Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, nr. 267/1949, a Decretului-Lege nr. 27/1990 și a propriului statut, respectiv, de a se înregistra că-i sunt aplicabile dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000;

- s-au respins ca neîntemeiate, cererile formulate de către USR și de către persoana fizică Nicolae Manolescu Apolzan, de a fi înregistrat în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, în calitate de Președinte - reprezentant legal al preinsei Asociații - Uniunea Scriitorilor din România, pentru mandatele 2013-2023, conform pretinselor Procese-verbale ale Consiliului USR din 7 octombrie 2013 și din 5 mai 2018, instanța competentă constatând că aceste acte de preinse alegeri nu sunt valabile întocmite și nu sunt dovedite conform Legii.

Și prin această Decizie civilă a Curții de Apel Alba Iulia, care nu poate viza doar în calitate de terți, s-a reținut că USR i s-a acordat personalitate juridică prin încheierea pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 158/P/1994, situație care nu corespunde adevărului, astfel cum a arătat mai sus.

De asemenea, s-a reținut că Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, continuă să fie un act normativ în vigoare, neobservându-se că de fapt, acesta contravine flagrant principiului democratic al asocierii libere, inclusiv privind categoria scriitorilor.

V.7. Se invocă Sentința civilă nr. 4082/2019 din 14 iunie 2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 32862/299/2018*, în cadrul căruia, Fundația Contrapunct, a solicitat ca pe cale principală, să se constate nulitatea juridică absolută a persoanei juridice Uniunea Scriitorilor din România.

Prin această Sentință, prima instanța a respins cererea de constatare a nulității absolute a persoanei juridice, reținând superficial, că „Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică și organizație unică a scriitorilor, fără deosebire de naționalitate sau limbă”, prin Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949 și că „funcționează în conformitate cu statutul adoptat la data de 25-27 martie 1949, de Conferința Scriitorilor din România”.

Conform art. 85 din OG nr. 26/2000, s-a mai reținut că „persoanele juridice de utilitate publică, înființate prin decret-lege nu intră sub incidența acestei ordonanțe, ci, rămân supuse reglementărilor speciale care stau la baza înființării și funcționării lor”.

Hotărârea acestei instanțe a fost atacată și formează obiectul apelului pe rolul Tribunalului București, cu termen de judecată la 24 aprilie 2020, astfel că nu creează autoritate de lucru judecat sau putere de lucru judecat, în fața instanței competente să dispună înregistrările în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, care cercetează dosarul persoanei juridice în concret și verifică condițiile de legalitate pe care trebuie să le îndeplinească cererea de înregistrare în registrul public.

V.8. Referitor la Sentința civilă nr. 7083/27.09.2017 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București în dosarul nr. 3223/299/2017, respectiv la Decizia civilă nr. 1729/14.05.2019 pronunțată de Tribunalul București în același dosar nr. 3223/299/2017, având ca obiect recuperarea cheltuielilor de judecată dintr-un alt proces, Fundația "Contrapunct", a invocat pe cale de excepție, nulitatea absolută a persoanei juridice USR.

Excepția nu a fost analizată în cadrul acestei proceduri contencioase, iar dosarul se află în faza de recurs, cu termen de judecată la data de 14 aprilie 2020, pe rolul Curții de Apel București.

În consecință, nu poate fi reținut nimic cu putere de lucru judecat în raport cu cererea actuală de înregistrare a prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, iar instanța respectivă nu a statuat cu privire la natura juridică a pretensei persoană juridică de utilitate publică USR, respectiv, cu privire la Actul de înființare a acesteia și la Statutul USR - 2013.

V.9. Prin încheierea finală din 08.10.2018 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București în dosarul nr. 25183/299/2017, instanța a respins cererea reclamantei USR, reprezentată prin d-l Nicolae Manolescu Apolzan îndreptată împotriva sa, având ca obiect dizolvarea sa ca persoană juridică, pe temeiul art. 58 rap. la art. 55 alin. 1 lit. b din OG nr. 26/2000, reclamanta susținând în mod neîntemeiat, că ne-am afla, fie în situația imposibilității realizării obiectului de activitate, fie în stare de insolvabilitate.

Consideră că nu poate fi reținut nimic cu putere de lucru judecat în raport cu cererea actuală de înregistrare a prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, iar instanța respectivă nu a statuat cu privire la natura juridică a pretensei persoană juridică de utilitate publică USR, care avea poziția de reclamantă în acea cauză, respectiv, cu privire la Actul de înființare a acesteia și la Statutul USR -2013.

Faptul că și-a exercitat dreptul de a ne chema în judecată în cadrul unei acțiuni de dizolvare a persoanei noastre juridice, nu-i conferă acesteia legitimitate privind funcționarea timp de cea. 30 de ani, în condiții de încălcare flagrantă a legilor în vigoare referitoare la asociații și fundații.

V.10. Referitor la Sentința civilă nr. 5084/24.08.2018 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București în dosarul nr. 5849/299/2017, având ca obiect cerere de recuperare a cheltuielilor de judecată dintr-un alt proces, formulată de către reclamanta USR împotriva altei persoane Șoitu Grigore, are calitatea de terț.

În calitate de terți și în raport cu acest proces, sentința îi este opozabilă ca înscris autentic, până la dovada contrară (art 434 rap. la art 435 alin. 2 C. pr. civilă).

Consideră că face dovada contrară celor reținute și prin această Sentință, în sensul că USR nu mai poate revendica în prezent statutul de persoană juridică de drept public, recunoscut prin Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, act administrativ individual care nu mai este în vigoare în prezent și răsturnăm astfel, prezumția aplicării în continuare a acestui act de sorginte comunistă, pe care instanța respectivă l-a încadrat nelegal în categoria actelor normative cu putere de Lege.

Totodată, în prezenta cauză, conform celor menționate mai sus, consideră că a demonstrat lipsa de validitate a Proceselor-verbale ale Consiliului USR din 7 octombrie 2013

și mai ales, din 5 mai 2018, care se invocă privind temeiul actualei cereri de înregistrare în Registrul Public.

Prin urmare, nu poate fi reținut nimic cu putere de lucru judecat, astfel cum susțin apelantele prin cele două apeluri declarate în cauza de față.

În calitate de terți interesați privind situația juridică a apelantei USR, înscrisă în Registrul Public, mai arată că în mod cu totul eronat, aceasta susține că instanțele din procedura contencioasă au stabilit că suntem în prezența unei persoane juridice de utilitate publică, legal înființată și înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, în prezent, noi făcând dovada contrară.

Conform art. 39 alin. 1 din OG nr. 26/2000, „recunoașterea unei asociații sau fundații ca fiind de utilitate publică se face prin Hotărâre a Guvernului”.

Prin Adresa nr. 15C/23/tp/17.01.2020 emisă de Secretariatul General al Guvernului - Direcția Relații Publice, această instituție preizează că nu a fost emisă o Hotărâre de Guvern pentru recunoașterea Asociației USR, ca „persoană juridică de utilitate publică”.

Prin urmare, entitatea apelantă Uniunea Scriitorilor din România, nu face dovada recunoașterii statutului de „instituție de utilitate publică”, concluzie confirmată și prin Adresa nr. 419/23.10.2006 emisă de Biroul Permanent al Senatului României, în urma demersurilor acestei pretinse Uniuni de a i se acorda anumite facilități specifice instituțiilor de utilitate publică.

Deși entitatea intitulată „Uniunea Scriitorilor din România”, a solicitat înscrierea în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, această pretinsă persoană juridică este lovită de nulitate absolută, întrucât nu are un Act constitutiv (lipsește.) și un Statut întocmit în forma autentică cerută de lege.

De asemenea, în prezent, face dovada contrarie a înregistrării nelegale în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, a unei forme asociative - USR - care declară că nu se conformează dispozițiilor obligatorii prevăzute de OG nr. 26/2000, care revendică drepturi, privilegii și calități recunoscute de regimul comunist de guvernare, condamnat această funcție în cadrul CUSR, cu motivarea că „Uniunea Scriitorilor din România a fost recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică în 1949, în baza Decretului 267/1949, invocând actele de alegeri din anul 2018.

A apreciat și apreciem în continuare că cererea adresată instanței potrivit procedurii necontencioase judiciare, este neîntemeiată, astfel cum a reținut și prima instanța.

În plus, consideră că:

- Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, este un act administrativ individual, abrogat implicit și nu este un act normativ cu putere de lege, în vigoare, pentru a putea fi invocat de către apelanta-petentă ca act de înființare;

- petenta apelantă USR, este o persoană juridică lovită de nulitate, astfel că nu poate fi înregistrată ea însăși în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, iar pe cale subsecventă, nu poate fi înregistrat nici prim-vicepreședintele acesteia - dl. Varujan Vosganian;

- „Statutul USR - 2013”, invocat de către petenta-apelantă, este un act juridic lovit de nulitate absolută, care nu poate să stea la baza înregistrării alegerii organelor în Registrul Public.

VI. 1.1 Privind situația Decretului Prezidiului MAN nr.267/1949

În mod neîntemeiat, petenta-apelantă USR susține că Decretul nr. 267/1949, prin care s-a înființat Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română, ar fi un „act normativ cu putere de lege” și nu un act administrativ cu caracter individual revendicând calitatea de „persoană juridică de utilitate publică”, recunoscută acelei instituții, de către organele puterii politice ale regimului comunist din Republica Populară Română.

Contrar celor susținute de către aceasta, consideră că Decretul nr. 267/1949 emis de Prezidiul MAN, constituie un act administrativ cu caracter individual și nu este un act normativ cu putere de lege.

Conform art. 38 din Constituția Republicii Populare Române din 1948: „Marea Adunare Națională a R. P. R.", în plenul său era „unicul organ legislativ al Republicii Populare Române”.

„Marea Adunare Națională a Republicii Populare Române” putea emite acte normative cu putere de lege, numai atunci când lucra în Plenul său sau într-o altă formă care ar fi fost prevăzută expres de Legea fundamentală, nu însă și atunci când diversele sale foruri de conducere administrativă ar fi emis acte proprii.

„Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române” nu era un „organ legislativ”, ci, un organ executiv restrâns (compus dintr-un președinte, trei vice-președinți, un secretar și din 14 membri aleși direct de Marea Adunare Națională a R. P. R.” - art. 41 din Constituția Republicii Populare Române din 1948).

Conform art. 44, pct. 2 și 3 din aceeași Constituție a Republicii Populare Române din 1948: „Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române” avea, printre atribuțiunile sale și atribuțiuni precum: „2. Emite decrete; 3. Interpretează legile votate de Marea Adunare Națională a Republicii Populare Române”.

Era un organ colegial executiv, care conducea treburile Statului între sesiunile MAN (cu multe atribuții similare unui șef de stat), dar nu era un organ suprem deliberativ, apt constituțional, să emită acte normative cu putere de lege.

Constituția Republicii Populare Române din 1948 (Legea fundamentală în vigoare la data emiterii Decretului nr. 267/1949), nu arată expres, că „decretele” emise de acest Prezidiu, ar fi avut putere de lege, astfel că nici părțile, nici instanța nu pot aprecia altfel în prezent.

Orice normă juridică are ierarhia stabilită de Legea fundamentală, potrivit acestei ierarhii, un „Decret” nu este echivalent cu o „Lege” și nu are puterea unei „Legi”, decât atunci când Legea fundamentală îl investeste expres cu o astfel de putere.

În consecință, nu se poate prezuma că un organ executiv (cum era „Prezidiul MAN”), ar fi avut abilitarea legală să emită decrete cu putere de lege.

Dimpotrivă, din dispozițiile constituționale citate rezultă că acest organ de conducere al puterii de stat, „interpreta legile votate de MAN”, astfel că era un organ executiv și nu unul deliberativ.

Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română a fost creată și declarată ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, potrivit criteriilor agreeate și stabilite de către fostul Partid Muncitoresc Român, devenit ulterior Partidul Comunist Român, instituția respectivă fiind orientată în special spre aplicarea cenzurii comuniste asupra scrierilor literare de orice gen din Republica Populară Română, criterii care nu aveau și nu au nimic în comun cu „libertatea fundamentală de asociere” ocrotită prin actele fundamentale de drept internațional la care România a aderat pe deplin după schimbarea regimului comunist în anii 1989-1990.

În niciun caz, la nivelul anilor 2018 - 2020, apelanta USR, nu mai poate revendica și pretinde calități, drepturi și privilegii recunoscute în anul 1949, unei instituții retrograde, de către un regim totalitar, care, între timp, a suferit și o condamnare oficială din partea instituțiilor democratice, atât pe plan intern, cât și pe plan internațional.

Pretinsul Statut din 1949 nu are nicio legătură cu „libertatea fundamentală de asociere” și este contrar tuturor legilor din materie, adoptate după anul 1990.

Indiferent de instituția care proclamă un anumit drept sau privilegii din perioada guvernării comuniste, considerăm că Instanța din 2020 nu poate înregistra în Registrele sale publice, drepturi și privilegii care, nu numai că sunt anacronice, dar contravin total și încalcă

flagrant, atât „libertatea fundamentală de asociere” specifică unei societăți democratice, cât și actele normative în vigoare, în materie de asociere.

Deși în anul 1949, exista o Lege în vigoare privind „persoanele juridice (asociații și fundații)” - Legea nr. 21/1924 - regimul comunist instaurat în România nu a dorit să constituie o astfel de persoană juridică, astfel că, prin actul administrativ - Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, a creat o instituție de partid, aservită și specifică aceluși regim totalitar.

Referitor la Legea nr. 21/1924, privind înființarea persoanelor juridice, din anul 1948 și până în anul 1990, respectiv, în timpul guvernării comuniste în România, acest act normativ aparținând sistemului juridic capitalist, chiar dacă nu a fost abrogat expres, era căzut în desuetudine și nu putea să stea la baza înființării Uniunii Scriitorilor din Republica Populară Română, ca „persoană juridică de drept public recunoscută de regimul comunist”.

Prin urmare, în mod neîntemeiat, petenta-apelantă USR își arogă beneficiul dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 21/1924, privind înființarea persoanelor juridice („Persoanele juridice de drept public se creează numai prin lege”).

Totodată, într-o interpretare corectă-constituțională, existența acestei norme nu poate conduce la concluzia lansată de apelantă, în sensul că, dacă prin Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949 s-a înființat o „persoană juridică de utilitate publică”, „de plano”, Decretul respectiv reprezintă un act normativ cu putere de Lege, pentru că, altfel nu putea fi înființată o persoană juridică de drept public.

Concluzia este că Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română nu a fost înființată printr-un act normativ cu putere de lege, ci, printr-un act administrativ individual.

VI.1.2. Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949 și Decretul nr. 31/1954, privind persoanele fizice și persoanele juridice

Trebuie a se observa că însuși regimul comunist, în 1954, a găsit de cuviință să adopte un act normativ privind „persoanele juridice” pe care le agreea în această societate (considerând noi), fără să observe că era încă în vigoare Legea nr. 21/1924 - Lege capitalistă și neagreată de acel regim.

Drept dovadă este și faptul că Legea nr. 21/1924, nu se regăsea în Repertoriul Legislației RPR și apoi al RSR, ca Lege în vigoare.

Astfel, Marea Adunare Națională (în calitate de unic organ legiuitor), a adoptat Decretul nr. 31/1954 privind persoanele fizice și persoanele juridice (publicat în Buletinul Oficial nr. 8/30 ianuarie 1954), acesta fiind un veritabil Decret cu putere de lege și nu Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, care constituie un act administrativ individual de înființare a unei instituții aservite regimului comunist și scopurilor acestuia, care în prezent nu mai pot fi legitimate de către instanța prin înscrierea drepturilor și privilegiilor în Registrul public.

Art. 28 din Decretul nr. 31/1954, prevedea că: „Persoana juridică ia ființă, după caz:

a) prin actul de dispozițiune al organului competent al puterii sau administrației de stat;

b) prin actul de înființare al celor care o constituie, recunoscut de organul puterii sau administrației de stat, competent a verifica numai dacă sînt întrunite cerințele legii pentru ca acea persoană juridică să poată lua ființă;

c) prin actul de înființare al celor care o constituie, cu prealabila autorizare a organului puterii sau administrației de stat, competent a aprecia oportunitatea înființării ei;

d) printr-un alt mod reglementat de lege”.

Art. 29 alin. 1 din Decretul nr. 31/1954, prevedea că: „Instituțiile de stat, ca persoane juridice, pot fi înființate, prin lege, decret sau Hotărîre a Consiliului de Miniștri, iar întreprinderile și organizațiile economice de stat și prin actul unui organ local al puterii de stat ori prin actul unui organ central sau local al administrației de stat, în condițiile stabilite prin lege, decret sau Hotărîre a Consiliului de Miniștri”.

Potrivit art. 31 din același Decret: „Organizațiile obștești, ca și sindicatele, uniunile de scriitori, artiști sau compozitori, asociațiile cu scop nepatrimonial, precum și instituțiile și întreprinderile anexe create de acestea, sunt persoane juridice dacă au autorizarea prealabilă a înființării lor, dată de către organele și în condițiile prevăzute de lege”, iar potrivit art. 34 alin. 1 din Decret, se reține că: „persoana juridică nu poate avea decât acele drepturi care corespund scopului ei, stabilit prin lege, actul de înființare sau statut”.

Art. 34 alin. 2 din Decretul nr. 31/1954, prevedea în mod imperativ, că: „orice act juridic care nu este făcut în vederea realizării acestui scop este nul”.

În fine, potrivit art. 45 lit. b) și c) din Decretul nr. 31/1954, se reține că: „organizațiile cooperatiste și orice organizații obștești se dizolvă dacă: b) scopul a fost realizat ori nu mai poate fi îndeplinit; c) scopul pe care îl urmăresc sau mijloacele întrebuintate au devenit contrare legii ori regulilor de conviețuire socialistă sau urmăresc un alt scop decât cel declarat”.

Sub puterea Decretului nr. 31/1954, fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română, recunoscută ca „persoană juridică de drept public” prin Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, nu a dobândit alte valențe, care, să fie valabile și să se perpetueze după căderea regimului comunist în România.

Dimpotrivă, fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română, până la căderea regimului comunist în 1989-1990 și-a păstrat aceleași valențe de „instituție de cenzură comunistă”, recunoscute de regimul comunist în 1949 și care nu au mai fost valabile după anul 1990 și cu atât mai mult, nu pot fi recunoscute la nivelul anilor 2018-2020, astfel cum solicită petenta-apelantă USR.

În condițiile în care Decretul nr. 31/1954 a fost în vigoare o perioadă și după anul 1990, considerăm că în ceea ce-o privește pe fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română, a intervenit sancțiunea dizolvării de drept prevăzută de art. 45 lit. b) și c) din Decret, care prevedeau imperativ, că: „organizațiile cooperatiste și orice organizații obștești se dizolvă dacă: b) scopul a fost realizat ori nu mai poate fi îndeplinit; c) scopul pe care îl urmăresc sau mijloacele întrebuintate au devenit contrare legii ori regulilor de conviețuire socialistă sau urmăresc un alt scop decât cel declarat”.

Este notoriu cunoscut aspectul că, după căderea regimului comunist în România, scopul fostei Uniuni a Scriitorilor din Republica Populară Română, astfel cum a fost prevăzut în Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, nu mai putea fi îndeplinit, iar scopul pe care-l putea urmări o astfel de Uniune după anul 1990, a devenit „contrar legii ori regulilor de conviețuire socialistă” sau „urmăreau un alt scop decât cel declarat în 1949, la înființare”, astfel că se poate interpreta cu deplină temei, că a intervenit sancțiunea dizolvării de drept a fostei Uniuni, imediat după căderea regimului comunist, în Decembrie 1989.

Prin urmare, dacă apelanta-petentă USR, dorește să îmbrățișeze valențele unei persoane juridice/forme asociative democratice, în nici un caz, nu-și poate revendica drepturi, calități și privilegii izvorâte din Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949.

Chiar dacă Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, ar mai supraviețui și în prezent, astfel cum susține aceasta, „calitatea de persoană juridică de utilitate publică” recunoscută prin acest Decret (conform legilor și regulilor de conviețuire socialistă din 1949), nu mai poate fi înregistrată în anii 2018-2020 de către instanța, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, în condițiile în care fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română, nu a dorit să se constituie sub niciuna dintre formele asociative prevăzute de lege după anul 1990 și nici să îmbrățișeze în mod oficial și autentic, noile valori democratice.

Consideră că în mod legal și temeinic, prima instanța, prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 20396/299/2018, a respins ca neîntemeiată cererea formulată de către pretinsa Uniune a Scriitorilor din România prin care solicita: „să fie înregistrată în Registrul Asociațiilor și

Fundațiilor, persoana prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian, cu motivarea că a fost recunoscută și că funcționează în baza Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, nr. 267/1949, a Decretului-Lege nr. 27/1990 și a propriului statut, respectiv, că-i sunt aplicabile dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000".

Prin încălcarea tuturor dispozițiilor legale imperative în vigoare în materie de asociere liberă, petenta-apelantă solicită să fie recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică, creată în mod forțat de către regimul comunist, actualmente condamnat public.

Instanța competentă să dispună înregistrarea asociațiilor în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, a reținut în mod întemeiat că Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, prin care a fost constituită Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română, ca persoană juridică de utilitate publică și unică organizație a scriitorilor, fără deosebire de naționalitate sau limbă, este în mod vădit contrar art. 1 din Decretul-Lege nr. 27/1990, care a prevăzut dreptul la liberă asociere, în cazul în speță, a categoriei scriitorilor.

În consecință, prima instanță a reținut legal, că Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, nr. 267/1949, a fost abrogat implicit prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990.

Acest Decret nu mai poate fi invocat în prezent de către apelanta Uniunea Scriitorilor din România, ca act legal de înființare, cu titlu de persoană juridică de drept public, cu atât mai mult cu cât, solicitanta USSR nu se regăsește și nu îmbracă niciuna dintre formele asociative (asociații și fundații, federații/uniuni de persoane juridice), prevăzute imperativ de OG nr. 26/2000, dar într-o formă largă, astfel încât să se poată exprima și manifesta liber acordul de asociere și să fie create persoane juridice apte să fie înregistrate în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria sau în vreun alt Registru Public.

Mai mult, ca un gest de sfidare totală a Legii, relevă atitudinea apelantei USSR care, în cadrul tuturor proceselor pe care le are pe rolul diferitelor instanțe și nu numai, susține cu tărie, că nu reprezintă o asociație sau fundație supusă dispozițiilor OG nr. 26/2000, respectiv, că nu se supune nici dispozițiilor din această Ordonanță, dar nici dispozițiilor de drept comun (art. 196 Cod civil), care sancționează aceste persoane juridice cu nulitatea absolută.

Petenta USSR susține că în temeiul art. 85 din OG nr. 26/2000, în calitatea sa de persoană juridică de utilitate publică, „nu intră sub incidența prevederilor acestei ordonanțe, ci rămâne supusă reglementărilor speciale care stau la baza înființării și funcționării acesteia”, respectiv, Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949.

Chiar trecând peste abrogarea implicită a acestui Decret, se poate observa că, în afară de măsura înființării Uniunii Scriitorilor din RPR, prin acest act administrativ individual nu s-a prevăzut nici-o altă reglementare privind organizarea și funcționarea acestei uniuni ca persoană juridică.

Dacă este vorba despre Legile regimului comunist, consideră că apelanta se află în afara ordinii publice din prezent, astfel că, în mod legal și temeinic i-a fost respinsă cererea pretinsului reprezentant prim-vicepreședinte.

Consideră că apelanta USSR, atât la 1 ianuarie 1990, cât și în prezent, ar fi trebuit să se supună dispozițiilor legale imperative care reglementează regimul juridic al persoanelor juridice în România (asociații, fundații, federații, uniuni), dispoziții pe care aceasta le încalcă grav, cu consecința aplicării sancțiunii nulității absolute a persoanei juridice, astfel că, în mod legal, nu poate fi admisă cererea acesteia de înregistrare a reprezentantului în Registrul public.

VI.1.3. Situația Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949, după adoptarea Decretului-lege nr. 27/1990

După anul 1990, pretinsa „persoană juridică de drept public” - Uniunea Scriitorilor din România - nu s-a constituit ca persoană juridică, nici în temeiul Legii nr. 21/1924, care și-a regăsit aplicabilitatea în societatea românească, nici în temeiul Decretului-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale, privind organizarea și

funcționarea în condiții de autonomie economică a organizațiilor de scriitori, artiști plastici și compozitori, creatori de film și de teatru.

Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale constituie un „decret cu putere de lege” emis de către autoritatea cu atribuții legislative din acel moment, pe când, Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, nu este un act cu putere de lege, astfel cum susține petenta-apelantă, întrucât, potrivit Constituției României din 1948, Prezidiul MAN nu era un organ cu atribuții legislative.

Acesta putea doar să interpreteze legile.

Prin Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale, privind organizarea și funcționarea în condiții de autonomie economică a organizațiilor de scriitori, artiști plastici și compozitori, creatori de film și de teatru, s-a dispus ca fostele asociații create în timpul regimului comunist, să-și poată continua activitatea și să se reorganizeze în conformitate cu noile dispoziții legale intrate în vigoare, cu valorile și principiile democratice, respectiv, în acord cu „Libertatea de întrunire și de asociere”, ocrotită ca libertate fundamentală prin art. 11 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, precum și prin art. 20 pct 1 și 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, proclamată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948 („1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire și de asociere pașnică. 2. Nimeni nu poate fi silit să facă parte dintr-o asociație”).

Prin art. 1 alin. 1 din Decretul - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, s-a prevăzut că: „Scriitorii, artiștii plastici, compozitorii, creatorii de film și de teatru se pot asocia, potrivit specificului lor de creație, în organizații profesionale cu personalitate juridică, potrivit prevederilor legale în vigoare”.

Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949, pe lângă faptul că nu este un act cu putere de lege, nici nu mai putea fi considerat la 14 ianuarie 1990, un act normativ în vigoare, în condițiile în care, era un act contrar principilui libertății de asociere.

Art. 1 alin. 2 din Decretul - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, a prevăzut că: „Fiecare organizație de creatori funcționează în temeiul statutului propriu și are dreptul să-și aleagă forma și structura organizatorică pe care le consideră cele mai potrivite specificului activității sale”.

Este greu de crezut că în 1990, după ce au scăpat de cenzura comunistă exercitată asupra acestora prin Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română, scriitorii au dorit să se constituie liber, după aceleași precepte stabilite prin Decretul Prezidiului MAN nr. 267/1949 și sub aceeași formă care a reprezentat însăși instituția de cenzură.

Prin art. 9 din același Decret - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, s-a prevăzut că: „pe data prezentului decret se abrogă orice dispoziții contrare”.

Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română constituită și recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 (prin excelență, instituție de cenzură comunistă), a fost creată pe criteriile agreeate și stabilite de către fostul Partid Comunist Român, orientată în mod special spre aplicarea cenzurii comuniste asupra scrierilor literare de orice gen, care nu aveau nimic în comun cu „libertatea fundamentală de asociere” ocrotită prin cele două acte fundamentale de drept internațional citate mai sus, astfel că sintagma: „se abrogă orice dispoziții contrare”, prevăzută de art. 9 din Decretul - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, se aplică inclusiv Decretului Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, act administrativ individual care a fost abrogat implicit la data intrării în vigoare a art. 9 din D-L nr. 27/1990, astfel cum, în mod legal și temeinic a reținut și prima instanța.

Chiar dacă a făcut-o într-o manieră exemplificativă, prin art. 1 din Decretul - Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, Legiuitorul din anul 1990 s-a referit expres la categoria „scriitorilor”, astfel că, în prezent, apelanta USR, nu poate susține legal, că Decretul Prezidiului M.A.N. nr.

267/22 iunie 1949, ar mai fi supraviețuit datei de intrare în vigoare a art. 9 din D-L nr. 27/1990, act normativ care a abrogat dispozițiile normative contrare acestuia.

Nu pot fi recunoscute și înregistrate în prezent, în Registrul public și în favoarea apelanței USSR, calități, drepturi sau privilegii, pe care aceasta pretinde că le-a dobândit de la regimul comunist din 1949.

Abrogarea indirectă a Decretului nr. 267/1949, emis de Prezidiul MAN, prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990, a fost relevată și de Curtea Supremă de Justiție prin Decizia nr. 1118 din 31 Martie 2000 pronunțată în dosarul civil nr. 3330/1999, prin care instanța supremă a făcut referire la toate uniunile din România - foste organizații obștești dizolvate de drept, conform art. 9 din Decretul-lege nr. 27/1990 (filele 3-4 din considerente).

Intr-un mod similar, a decis și Curtea de Apel București - Secția a IV-a civilă, prin Decizia civilă nr. 540 A / 7.07.2016 pronunțată în dosarul nr. 8298/3/2016/al, prin care a constatat abrogarea implicită a Decretului Prezidiului M.A.N. nr. 266/23 decembrie 1950, referitor la Uniunea Artiștilor Plastici, apreciind corect, că acest decret reprezintă un act administrativ individual, referitor numai la categoria „artiștilor plastici” și nu un act normativ cu putere de lege, cum se dorește a fi interpretat Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 referitor la fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română.

Fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română avea posibilitatea să se constituie și să fie recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică, după data de 1 ianuarie 1990, potrivit Legii nr. 21/1924, iar ulterior, conform noilor acte normative intrate în vigoare în materie de asociații și fundații, respectiv, OG nr. 26/2000.

Aceasta nu s-a conformat însă, nici până în prezent, noilor dispoziții legale în materie de asociații și fundații și nu a fost niciodată recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică după data de 1 ianuarie 1990, în prezent neîndeplinind condițiile legale minime pentru recunoașterea sa ca persoană juridică validă.

Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale, a creat, pe de o parte, premisa legislativă „privind organizarea și funcționarea în condiții de autonomie economică a organizațiilor de scriitori”, conform noilor acte normative în vigoare, iar pe de altă parte, a creat premisa ca fostele forme asociative înființate în mod forțat de către regimul comunist, după înființarea conform actelor normative în vigoare și eu respectarea „principiului asocierii libere”, să-și poată apropria patrimoniul fostei Uniuni a Scriitorilor din RSR.

Apelanta USSR, deși nu s-a organizat potrivit dispozițiilor legale în vigoare, și-a apropiat în mod samavolnic, „patrimoniul fostei Uniuni a Scriitorilor din RSR”, care, de drept, trebuie să revină „tuturor scriitorilor din România” care s-au organizat și funcționează conform actelor normative în vigoare, în materie de asociere.

Apelanta USSR (reprezentată printr-un cerc restrâns de persoane), dorește recunoașterea publică și înregistrarea în Registrele Publice, tocmai pentru a-și legitima existența și pentru a păstra impropriabilul patrimoniu pe care și l-a însușit în mod samavolnic și pe care îl gestionează nelegal, în scopuri diferite de interesele scriitorilor din România.

VI.1.4. Situația Decretului Prezidiului MAN nr. 267/1949, după adoptarea Constituției României din 1991

Chiar admitând că Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 ar fi supraviețuit articolului nr. 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990, astfel cum susține petanta-apelantă USSR, considerăm că acesta nu mai putea supraviețui adoptării art 40 alin. 1 și art 154 alin. f din Constituția României din 1991.

Prin art. 40 alin. 1 din Constituția României din 1991, a fost consacrat pe plan național, „dreptul fundamental de asociere liberă”, al cetățenilor români.

Conform art. 1 alin. 2 din Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, s-a prevăzut expres, că Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română, „este organizația

unică a scriitorilor din Republica Populară Română, fără deosebire de naționalitate sau limbă".

Prin urmare, acest act de înființare reclamat de către petenta USSR în prezent, prevede „unicitatea acestei organizații" și „caracterul forțat al acestei asocieri", caractere care contravin flagrant „dreptului fundamental de asociere liberă", al cetățenilor români, consacrat prin art. 40 alin. 1 din Constituția României din 1991.

„Unicitatea acestei organizații" și „caracterul forțat al acestei asocieri" (tributare regimului comunist de guvernare), rezultă cu prisosință și dintr-o analiză atentă a pretinsului „Statut al USSR - 2013", pe care-1 invocă apelanta USSR în prezent și care este realmente un act nelegal și sancționat el însuși cu nulitatea absolută, astfel că nu poate să stea nici la baza alegerii organelor sale, în speță, a prim-vicepreședintelui Varujan Vosganian.

Totodată, reglementând „conflictul temporal de legi" art. 154 alin. 1 din Constituția României din 1991 a prevăzut că: „Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții".

Prin urmare, chiar admitând că Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 ar fi fost un act normativ și că el ar fi supraviețuit articolului 9 din Decretul-Lege nr. 27/1990, consideră că nu se mai poate susține în mod legal și întemeiat, că acesta a supraviețuit și Constituției din 1991, în condițiile în care acest act juridic al puterii de stat este în mod flagrant contrar art. 40 alin. 1 din Constituția României din 1991.

Apreciază că petenta-apelantă USSR, trebuie să-și asume în totalitate Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, pe care-1 proclamă drept Act de înființare, care să fie recunoscut în prezent și nu poate să-și aleagă diferite texte din fiecare act normativ care i-ar putea fi favorabil, pentru a-și legitima astfel, organizarea și funcționarea nelegală începând cu 15 ianuarie 1990 și până în prezent.

Petenta-apelantă USSR pretinde să fie recunoscută și să funcționeze în afara oricărei Legi în vigoare din prezent, situație care atrage sancțiunea nulității absolute.

Prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 nu s-a creat o formă asociativă bazată pe libertatea fundamentală de asociere, ci, s-a înființat forțat o instituție care să-i reprezinte obligatoriu pe toți scriitorii din Republica Populară Română, dar mai ales, să servească interesele Partidului Comunist Român, prin activitatea de cenzură literară pe care o desfășura cu preponderență.

Astfel de scopuri nu mai pot fi promovate și acceptate astăzi, cu atât mai mult cu cât, Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 nu poate sta la baza pretinselor înregistrări în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria.

VII. Referitor la nulitatea absolută a pretinsei persoană juridică - Uniunea Scriitorilor din România

Solicită instanței de apel să constate că este incidentă sancțiunea nulității absolute a pretinsei „Uniunii a Scriitorilor din România", reprezentată prin dl. Nicolae Manolescu Apolzan, determinată de inexistența Actului constitutiv și de nulitatea Statutului acesteia.

Din Adresele nr. 4/12A/2019 și nr. 3/12A/06.01.2020, eliberate de Judecătoria Sectorului 1 București, rezultă că Uniunea Scriitorilor din România, deși este înregistrată ca „Asociație", la poziția nr. 27 din 5 mai 2005, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor Partea A, Secțiunea I, pentru această așa-zisă „Asociație", nu este format un dosar de fond, nu există un act constitutiv și nici nu s-a pronunțat o Sentință civilă privind acordarea personalității juridice.

Apelanta-petentă USSR se află în situația în care devine incidentă sancțiunea nulității absolute a persoanei juridice, în temeiul art. 196 alin. 1 lit. a Cod civil, rap. la alin. 2 din același articol, chestiune de ordine publică ce poate fi invocată în orice stare a procesului, chiar din oficiu, de către instanța.

Conform art. 196 alin. 1 lit. a Cod civil, „nulitatea unei persoane juridice poate fi constatată, sau, după caz, declarată de instanța judecătorească, numai atunci când: a) lipsește actul de înființare sau nu a fost încheiat în forma autentică, în situațiile anume prevăzute de lege”, iar potrivit alin. 2 din același art. 196 al Codului civil, „nerespectarea dispozițiilor alin. 1 lit. a), c) - g), se sancționează cu nulitatea absolută”.

Dacă Uniunea Scriitorilor din România înțelege să se înregistreze ca „Asociație”, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, atunci trebuie să se conformeze dispozițiilor art. 6 din OG nr. 26/2000, privind asociațiile și fundațiile, astfel că pentru dobândirea personalității juridice, trebuie să prezinte un „Act constitutiv” și un „Statut”, încheiate în formă autentică.

Astfel cum deja a arătat mai sus, din cele două Adrese nr. 4/12A/2019 și nr. 3/12A/06.01.2020, eliberate, de Judecătoria Sectorului 1 București, rezultă expres, că Uniunea Scriitorilor din România, deși este înregistrată ca „Asociație”, la poziția nr. 27 din 5 mai 2005, în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, pentru această „Asociație”, nu este format un dosar de fond, nu există un act constitutiv și statut încheiate în formă autentică și nici nu s-a pronunțat o Sentință civilă privind acodarea personalității juridice.

Petenta-apelantă Uniunea Scriitorilor din România, nu poate fi recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică în baza Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, nr. 267/22 iunie 1949, astfel cum pretinde, în condițiile în care este vorba despre un decret abrogat implicit, contrar noii ordini de drept și valorilor democratice care guvernează societatea românească în prezent.

Mai mult, apelanta Uniunea Scriitorilor din România, nu a îmbrăcat niciuna dintre formele de organizare și asociere liberă prevăzute de OG nr. 26/2000, astfel că nu poate fi înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, tocmai în baza unui act normativ în legătură cu care susține că nu-i este aplicabil.

Prin încheierea din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. 20396/299/2017, prima instanță, în calitate de instanță competentă din procedura necontencioasă i-a respins în mod legal și temeinic cererea de înregistrare a alegerii prim-vicepreședintelui Varujan Vosgianian.

Consideră că suntem în prezența unei persoane juridice sancționată de lege cu nulitatea absolută și solicită instanței de apel să păstreze încheierea primei instanțe și să constate că nu poate fi înregistrată o persoană juridică față de care a intervenit sancțiunea nulității absolute și nici organele sale de conducere.

Înregistrările în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, nu se pot face nici în baza Decretului-lege nr. 27/1990, în condițiile în care, prin acest act normativ nu s-au constituit forme asociative și nu s-au confirmat fostele forme asociative înființate forțat de către regimul comunist de guvernare.

Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română, constituită și recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, pretins continuată de către intimata USSR, a ignorat total acest act normativ și nu a înțeles să se constituie legal în formele asociative prevăzute de legile în vigoare după anul 1990.

Voința Legiuitorului din 1990 nu a fost aceea de a menține vechile structuri asociative create forțat și contrare „libertății fundamentale de asociere”, ci, voința a fost aceea de a li se da posibilitatea acestor structuri, să se organizeze conform noilor Legi și norme democratice, care, fie și-au regăsit aplicabilitatea (cum era cazul Legii nr. 21/1924), fie au fost adoptate conform noii ordini sociale.

Aceasta a fost și rațiunea pentru care li s-a lăsat vechilor structuri comuniste, întreg patrimoniul material pe care-l aveau în posesie, în cazul de față, pentru a fi folosit în beneficiul scriitorilor care înțelegeau să promoveze noile valori democratice și să se organizeze potrivit noilor legi în vigoare.

În cazul UR, aceasta nu numai că nu s-a organizat potrivit noilor legi în vigoare, ci, patrimoniul a fost acaparat pur și simplu și folosit de o mână de oameni în scopuri obscure, personale și în orice caz, străine de nevoile „tuturor scriitorilor din România”, așa cum se pretinde.

Apelanta UR nu reprezintă interesele tuturor scriitorilor din România, iar printr-o formă obscură de asociere, care nu se înscrie în niciunul dintre tiparele puse la dispoziție de lege, reușește să se sustragă oricărui control din partea scriitorilor, care nu-și pot apăra nici un drept în fața „camarilei” care a pus mâna pe acest patrimoniu și pe această formă „sui generis” de organizare asociativă.

UR nu are un Statut bine definit, nu are un Act constitutiv, în Statut nu este trecut sediul și patrimoniul, nu are o evidență concretă a membrilor asociați, nu respectă niciuna dintre formele de organizare prevăzute de actele normative în vigoare, tocmai pentru a fi greu sau chiar imposibil de controlat.

Art. 9 din Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, a prevăzut în mod imperativ, că: „pe data prezentului decret se abrogă orice dispoziții contrare”, astfel că invocarea în continuare a Decretului Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, încalcă dispoziția imperativă citată mai sus.

Ca o favoare pentru vechile instituții, Legiuitorul din 1990 le-a lăsat acestora patrimoniul de care beneficiau la acea dată, cu obligația de a-l folosi în scopul constituirii noilor forme asociative democratice și nu în alte scopuri oculte, cum se întâmplă în cazul apelantei de față.

Cum persoanele care au pus mâna pe acest patrimoniu, nu au înțeles să convoace scriitorii din România și să se constituie conform noilor norme democratice, pretinsa persoană juridică UR, intră în mod evident în contradicție cu dispoziția normativă a art. 9 din Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, iar sancțiunea nu poate fi alta, decât nulitatea absolută.

Consideră că instanța de apel poate da curs cererii de constatare a sancțiunii nulității absolute a preținsei „persoană juridică de utilitate publică”.

Într-o flagrantă contradicție cu noua ordine socială și privind libertatea fundamentală de asociere, petenta-apelantă susține că Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949 este o normă specială care ar fi trebuit să fie abrogat expres, printr-un act normativ special și că, de fapt, acesta nu a fost abrogat nici prin art. 9 din Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, nici prin OG nr. 26/2000, astfel că și-ar produce în continuare efectele.

Din perspectiva „libertății de întrunire și de asociere”, ocrotită de art. 11 din Convenția Europeană asupra Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, considerăm că o astfel de interpretare nu poate fi primită în mod onest și legal, cu atât mai mult după „condamnarea comunismului” în România, astfel că solicită admiterea apelului său și a cererii de constatare a nulității preținsei persoană juridică, cu consecința dizolvării, lichidării și a radierii acesteia din Registrul Public.

Dacă la înființarea sa în 1949, prin dizolvarea abuzivă a Societății Scriitorilor și prin preluarea abuzivă a patrimoniului acestei societăți, Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română a fost recunoscută ca „persoană juridică de utilitate publică”, după anul 1990 și în mod special după adoptarea OG nr. 26/2000, nu a intervenit niciun act de recunoaștere a calității de „persoană juridică de utilitate publică” în favoarea Uniunii Scriitorilor din România, astfel cum solicită să fie înregistrată și recunoscută.

Nu a intervenit o astfel de recunoaștere, în primul rând, pentru că persoanele care au „pus mâna pe acest patrimoniu”, nu au dorit să organizeze această formă asociativă conform noilor reglementări, într-o modalitate transparentă și controlabilă, iar în al doilea rând, pentru că cei care administrează în prezent acest patrimoniu, nu servesc interesele actuale ale scriitorilor din România și nu reprezintă „unica formă asociativă a scriitorilor din România”,

astfel cum se declară și cum vrea să fie înregistrată aceasta și organele sale de conducere, în speță, dl. prim-vicepreședinte Varujan Vosganian.

A arătat mai sus, de ce consideră că Decretul Prezidiului M.A.N. nr. 267/22 iunie 1949, nu constituie un act normativ cu putere de lege, iar în condițiile în care apreciază că nici nu mai este în vigoare, încă din anul 1990, consideră că nu se aplică dispozițiile art. 85 din OG nr. 26/2000, astfel că petenta-apelantă Uniunea Scriitorilor din România, trebuia să se conformeze cerințelor referitoare la asociații și fundații reglementate sub sancțiunea nulității de OG nr. 26/2000, referitoare la Statut, Act constitutiv, membrii asociați sau asociații constituite în uniune, respectiv, dobândire personalitate juridică și publicitate prin Registrul special al asociațiilor și fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București.

Prin adoptarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, a fost creat cadrul normativ complet pentru înființarea și organizarea asociațiilor și fundațiilor, respectiv, a federațiilor, în conformitate cu noile condiții constituționale și legislative, iar prin art. 86 din Ordonanță, a fost abrogată expres Legea nr. 21/1924 privind persoanele juridice - asociații și fundații.

Astfel, Uniunea Scriitorilor din Republica Populară Română nu poate pretinde că ar fi dobândit vreuna dintre calitățile persoanelor juridice - asociații și fundații - reglementate de Legea nr. 21/1924, ca să se poată vorbi astăzi despre păstrarea atributelor personalității juridice.

Conform art. 1 alin. 1 din O.G. nr. 26/2000: „persoanele fizice și persoanele juridice care urmăresc desfășurarea unor activități de interes general sau în interesul unor colectivități ori, după caz, în interesul lor personal nepatrimonial pot constitui asociații ori fundații”, în condițiile acestei ordonanțe, dispoziția fiind imperativă și nu dispozitivă, astfel că, după adoptarea acestui act normativ, nu este posibilă înființarea unei asociații în alte condiții, astfel cum este cazul petentei-apelantă USR.

Art. 6 alin. 1 din OG nr. 26/2000, prevede că: „în vederea dobândirii personalității juridice, membrii asociați încheie actul constitutiv și statutul asociației, în formă autentică sau atestată de avocat”, iar neîndeplinirea acestei condiții de formă, sau lipsa vreunui dintre acte, cum este și cazul de față, raportat și la dispozițiile art. 196 alin. 1 lit. a și alin. 2 din Codul civil, atrage sancțiunea nulității persoanei juridice aflate în această ipoteză.

Conform art. 1 alin. 2 din OG nr. 26/2000, „asociațiile și fundațiile constituite potrivit prezentei ordonanțe, sunt persoane juridice de drept privat fără scop patrimonial”, însă entitatea apelantă Uniunea Scriitorilor din România, se pretinde a fi o „persoană juridică de utilitate publică” pe baza Decretului Prezidiului M.A.N. nr. 267/24 iunie 1949, act administrativ individual care a fost abrogat implicit.

Capitolul VI din OG nr. 26/2000, reglementează procedura și condițiile de „obținere a statutului de utilitate publică a asociațiilor, fundațiilor și federațiilor”.

Astfel, conform art. 38 alin. 1 din OG nr. 26/2000: „(1) O asociație, fundație sau federație poate fi recunoscută de Guvernul României ca fiind de utilitate publică dacă sunt întrunite cumulativ”, următoarele condiții:

- a) activitatea acesteia se desfășoară în interes general sau al unor colectivități, după caz;
- b) funcționează de cel puțin 3 ani și a realizat o parte din obiectivele stabilite, făcând dovada unei activități neîntrerupte prin acțiuni semnificative;
- c) prezintă un raport de activitate din care să rezulte desfășurarea unei activități anterioare semnificative, prin derularea unor programe ori proiecte specifice scopului său, însoțit de situațiile financiare anuale și de bugetele de venituri și cheltuieli pe ultimii 3 ani anteriori datei depunerii cererii privind recunoașterea statutului de utilitate publică;
- d) deține un patrimoniu, logistică, membri și personal angajat, corespunzător îndeplinirii scopului propus;

e) face dovada existenței unor contracte de colaborare și parteneriate cu instituții publice sau asociații ori fundații din țară și din străinătate;

f) face dovada obținerii unor rezultate semnificative în ceea ce privește scopul propus sau prezintă scrisori de recomandare din partea unor autorități competente din țară sau din străinătate, care recomandă continuarea activității".

Astfel, calitatea de persoană juridică de utilitate publică nu poate fi recunoscută decât prin Hotărârea Guvernului României, după procedura amintită mai sus .

Consideră astfel, că petenta-apelantă USR nu face dovada recunoașterii statutului de „instituție de utilitate publică”, conform legii, astfel cum pretinde și nu poate fi înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor, ca persoană juridică de utilitate publică, iar pe cale de cosecintă, nu poate fi înregistrat nici prim-vicepreședintele acesteia, dl. Varujan Vosganian.

Chiar dacă petenta „Uniunea Scriitorilor din România”, a fost înscrisă ca asociație în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, pentru motivele arătate pe larg mai sus, această pretinsă persoană juridică este lovită de nulitate absolută, în condițiile în care nu are un Act constitutiv și nici un Statut întocmit în forma autentică cerută de lege.

Simpla înregistrare, în condițiile în care, nu s-a pronunțat o hotărâre judecătorească de acordare a personalității juridice și nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru recunoașterea unei astfel de personalități juridice, nu poate înlătura sancțiunea nulității absolute a acestei persoane juridice.

În condițiile în care entitatea petenta intitulată „Uniunea Scriitorilor din România”, prin reprezentantul nelegal - d-l Nicolae Manolescu Apolzan - a chemat-o în judecată pe subscrisa Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” („Fundația Contrapunct”), având diverse pretenții de la noi (cotizații, timbru literar, despgubiri pentru folosința bunurilor care aparțin scriitorilor ș.a.), considerăm că avem atât dreptul, cât și interesul născut, personal, legitim și actual să invocăm pe cale de excepție în prezenta cauză, nulitatea pretensei persoane juridice și imposibilitatea înregistrării organelor sale în Registrul Public.

Tocmai interesele obscure ale acestei „grupări ad-hoc”, au făcut ca fosta Uniune a Scriitorilor din Republica Populară Română, să nu se poată organiza legal și asocia liber, în niciuna dintre formele asociative prevăzute de legile în vigoare după anul 1990.

Pretinsa „Uniune a Scriitorilor din România”, nu este compusă din membrii asociați printrun Act constitutiv întocmit în formă autentică sau atestat de un Avocat și nu sunt nominalizați membrii acesteia, astfel cum cerere art. 6 din actul normativ OG 26/2000, sub sancțiunea nulității absolute, astfel că legal, nu reprezintă o Asociație, chiar dacă i s-a înregistrat pretinsul Statut în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București.

Consideră că o astfel de înregistrare, atipică și nelegală, a fost făcută pe cale necontencioasă, doar din complezență, de către personalul instanței, pentru a nu fi lezate interesele așa-zisei „Uniuni a Scriitorilor din România”, înregistrare care nu este aptă să-i confere personalitate juridică acestei uniuni ad-hoc de persoane.

Art. 35 din OG nr. 26/2000, prevede că: „(1) două sau mai multe asociații sau fundații se pot constitui în federație,

(2) Federațiile dobândesc personalitate juridică proprie și funcționează în condițiile prevăzute de prezenta ordonanță pentru asociațiile țară scop patrimonial, condiții care li se aplică în mod corespunzător, cu excepțiile stabilite în prezentul capitol.

(3) Cererea de înscriere se soluționează de tribunalul în circumscripția căruia federația urmează să își aibă sediul”.

Conform art. 36 din OG nr. 26/2000, „(1) Federația devine persoană juridică din momentul înscrierii sale în Registrul federațiilor aflat la grefa tribunalului prevăzut la art. 35 alin. (3).

(2) Asociațiile sau fundațiile care constituie o federație își păstrează propria personalitate juridică, inclusiv propriul patrimoniu".

În cauza de față, nu avem nici Asociații sau Fundații cu personalitate juridică proprie, asociate în pretinsa „Uniune a Scriitorilor din România”, nu avem nici o înscriere în Registrul federațiilor aflat la grefa Tribunalului București, astfel că „Uniunea apelantă” nu este rezultatul asocierii libere a unor Asociații teritoriale ale scriitorilor și cu atât mai puțin, nu este rezultatul asocierii libere a tuturor scriitorilor din România, astfel cum pretinde, ci, reprezintă o „Uniune a unei grupări de interese”, nelegal constituită.

VIII. Câteva aspecte concrete privind nulitatea Statutului „Uniunii Scriitorilor din România”.

VIII. 1 În primul rând, se poate constata că petenta nu are un Act constitutiv prealabil, prin care să dovedească asocierea unor persoane fizice (scriitori), sau a unor persoane juridice (Asociații/Filiale județene sau alte forme asociative de scriitori cu personalitate juridică proprie, care să se fi întrunit și să fi hotărât să se constituie în ceea ce se pretinde a fi „Uniunea Scriitorilor din România”.

Prin art. 1 din Statut, pretinde fără nici un temei de fapt sau juridic, că: „este succesoarea Societății Scriitorilor Români înființată în 1908” și că „a fost declarată ca persoană juridică de utilitate publică prin Decretul nr. 267/1949”.

De fapt, o mână de persoane interesate, își revendică titulatura de „succesore a Societății Scriitorilor Români înființată în 1908”, tocmai pentru a-și apropria patrimoniul deloc de neglijat, rămas de la fosta „Uniune a Scriitorilor din Republica Socialistă România”, patrimoniu care a aparținut înainte de anul 1990, „întregului popor român”, astfel cum era regimul juridic al dreptului de proprietate, patrimoniu pe care, autoritatea Legiuitoare de după anul 1990, nu i l-a lăsat petentei cu dedicație, ci, l-a lăsat pentru a fi preluat de către Asociațiile de scriitori din România, care se vor constitui legal, conform dispozițiilor legale în vigoare de după anul 1990.

Apelanta USR, nu s-a organizat niciodată legal și transparent, după anul 1990, nici ca asociație de scriitori, nici ca uniune de asociații ale scriitorilor din România.

Drept dovadă stă faptul că nu există un Act constitutiv din care să rezulte cine a hotărât această asociere, care sunt membrii fondatori sau asociați, care sunt aporturile acestora la constituirea patrimoniului formei asociative, care este patrimoniul concret, unde se află sediul acestei forme asociative și care este titlul în baza căruia este deținut.

VIII.2 Intimata USR nu are nici un Statut forma autentică cerută de lege.

Art. 6 alin. 1 din OG nr. 26/2000, prevede că: „în vederea dobândirii personalității juridice, membrii asociați încheie actul constitutiv și statutul asociației, în formă autentică sau atestată de avocat”, iar neîndeplinirea acestei condiții de formă, sau lipsa vreunui dintre acte, cum este și cazul de față, raportat și la dispozițiile art. 196 alin. 1 lit. a și alin. 2 din Codul civil, atrage sancțiunea nulității absolute a persoanei juridice aflată în această ipoteză.

Din moment ce apelanta USR, solicită în temeiul dispozițiilor OG nr. 26/2000, înregistrarea acesteia sau a mențiunilor privind alegerea organelor sale în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria, aceasta trebuie să se conformeze în totalitate dispozițiilor imperative ale acestei Ordonanțe.

Apelanta USR nu își poate alege, după bunul plac al unor persoane sau după anumite interese de grup, ceva din regimul juridic stabilit de OG nr. 26/2000 și ceva din Decretul Prezida a R.P.R. nr. 267/1949, pentru a se înscrie ca o „formă asociativă hibrid de scriitori”, cu pretenția de a fi recunoscută ca „persoană juridică de utilitate publică” (așa cum a fost catalogată de regimul comunist) și neapărat, ca „reprezentantă a tuturor scriitorilor din România”, pentru a nu pierde privilegiile bugetare și de altă natură, de care profită chiar în detrimentul scriitorilor din România.

Statutul USR din 2013, invocat de către petenta, ca argument al înregistrării sale și a organelor sale în acest Registru, este de fapt, „o simplă seriitură”, neatestată de nimeni, pretins aprobată în data de 12 martie 2013. de către Consiliul USR, adică, de „o mână de persoane interesate”, care și-au apropiat nelegal bunurile rămase din regimul comunist pe care le gestionează în interese obscure, patrimoniu care trebuia să ajungă, de fapt, în posesia Asociațiilor de scriitori legal constituite după anul 1990.

Pe lângă faptul că nu este întocmit în formă autentică sau atestat de către un avocat. Statutul USR din 2013, nu a fost nici măcar adoptat de către Adunarea Generală a Uniunii Scriitorilor din România, în calitatea sa de organ suprem de conducere.

În pretinsul Statut al USR din 2013, nu sunt arătați concret: membrii asociați ai uniunii (pretinse filiale locale); patrimoniul concret al USR și titlul în baza căruia îl deține; sediul USR; sediile filialelor locale (art. 11, menționează doar ca un deziderat, faptul că „filialele trebuie să aibă sedii...”).

Conform art. 6 alin. 2 lit, d din OG nr. 26/2000, Actul constitutiv, trebuie să cuprindă, printre altele, sub sancțiunea nulității, „sediul asociației”, obligație care nu este îndeplinită în cauza de față.

În privința organizării USR, este de remarcat regimul „sui generis” al alegerii organelor de conducere ale acestei pretinse Uniuni.

Important este și modul de desfășurarea Adunării Generale a IJSR, în calitate de organ suprem de conducere.

Chiar și atunci când se întrunește în ședință ordinară, o dată la 5 ani, Adunarea generală nu se întrunește într-o ședință de dezbateră comună și eventual publică, așa cum ar reclama-o „libertatea fundamentală de asociere”, mai ales când este vorba despre scriitori.

Dimpotrivă, Adunarea generală a USR „își exprimă votul în cadrul adunărilor generale ale Filialelor din țară și din București”, numite AGF (art. 16), ceea ce demonstrează modul obscur și absolut ineficient în care se dorește să se facă, chiar și o dată la 5 ani, un control al activității desfășurată de pretinsa Uniune.

Din înscrisurile prezentate de către însăși petenta-apelantă referitoare la ședința CUSR din 5 mai 2018, rezultă modul „autocrat” în care Președintele își exercită puterea și influența asupra tuturor celorlalte organe și persoane care, chipurile, participă la conducerea „Uniunii” și veghează asupra intereselor scriitorilor în România.

Pentru ca absurdul situației să fie și mai mare, o serie de atribuții care i-ar fi revenit în mod normal Adunării Generale a USR, în calitate de organ suprem de conducere, au fost prevăzute și date în competența Consiliului USR, care se poate întruni de 2 ori pe an, în martie și în noiembrie (art. 20 și 21 din pretinsul Statut) și mai ales, în competența Comitetului Director (art. 23 - 26 din pretinsul Statut), care se întrunește, ori de câte ori este necesar, de regulă, la solicitarea Președintelui, având, printre altele, și atribuția de „a alege prin vot, la propunerea Președintelui, membrii Comisiei de Validare” (art. 26 pet 10 din pretinsul Statut), respectiv, pe prim-vicepreședintele Varujan Vosganian în cauza de față.

A făcut referire la această atribuție a Comitetului Director, de „a alege prin vot, la propunerea Președintelui, membrii Comisiei de Validare”, pentru că, este important de relevat, procedura de alegere a Președintelui USR (art. 27 din pretinsul Statut) și implicit, a prim-vicepreședintelui USR.

Deși se arată că Președintele USR este ales prin vot, de către Adunarea Generală a USR, pentru o perioadă de 5 ani, votul este exprimat în cadrul Adunărilor Generale ale Filialelor din țară și din București, care se întrunesc tot o dată la 5 ani, într-o perioadă neprecizată de timp, urmând ca aceste adunări să transmită voturile exprimate către o Comisie de Monitorizare a Alegerilor (CMA - art. 27).

La încheierea procesului de alegere (care nu are o dată precisă), toate urnele vor fi deschise simultan și voturile vor fi numărate de către Comisia de Monitorizare a Alegerilor.

Astfel, în final, modalitatea de alegere a Președintelui USR, nu mai este controlată de nimeni, eventual de către Comisia de Validare, care, astfel cum a arătat mai sus, este aleasă de Comitetul Director, la propunerea Președintelui.

În fapt, astfel cum a arătat mai sus, alegerile din 2018 au fost validate de o singură persoană, Prelipceanu Nicolae, care, la propunerea Președintelui ales al USR, a fost mandatat să semneze întregul Proces-verbal referitor la alegerea organelor de conducere.

Această modalitate de alegere a organelor de conducere și mai ales de funcționare a acestora, nu corespunde niciunei forme asociative, fie ea chiar și profesională, care îmbrățișează valorile democratice, arătând mai degrabă, modul obscur, în care, o mână de persoane, o „Uniune fantomă”, încearcă să păstreze și să gestioneze nelegal, importantul patrimoniu rămas de la Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România și mai ales, încearcă să-și justifice acțiunile abuzive pe care le întreprind asupra scriitorilor și creatorilor literari, respectiv, asupra asociațiilor literare constituite în mod legal și liber (conform art. 43: colectează cotizații; taxă de timbru literar; beneficiază de subvenții de la bugetul de stat sau de la alte instituții publice; beneficiază de fonduri europene nerambursabile; stabilește plata unor premii, indemnizații de merit sau indemnizații la pensie).

O astfel de prezentare generală a patrimoniului nu satisface nici cerințele prevăzute de art. 196 alin. 1 lit. f și g din Codul civil, prevăzute sub sancțiunea nulității persoanei juridice, nici cerințele generale prevăzute de art. 6 alin. 2 lit. f, respectiv alin. 3 lit. e din OG nr. 26/2000, de asemenea, sub sancțiunea nulității persoanei juridice.

Pentru argumentele de drept și de fapt menționate mai sus, consideră că „Uniunea Scriitorilor din România”, nu este o persoană juridică validă, ci, este o „persoană juridică sancționată cu nulitatea absolută”, în sensul art. 196 alin. 1 lit. a rap. la alin. 2 din Codul civil, respectiv, art. 6 din OG nr. 26/2000.

Apelanta USR nu a îndeplinit niciodată și nu îndeplinește cerințele prevăzute de art. 196 alin. 1 lit. a, b, c, e, f și g din Codul civil, respectiv, art. 6 din OG nr. 26/2000, sancțiunea care intervine este nulitatea absolută a persoanei juridice, conform art. 197 și 198 Cod civil, astfel că, în mod legal și temeinic, a respins prima instanță, cererea de înregistrare a mențiunilor solicitate în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor.

Consideră că, în temeiul art. 480 alin. 1 C. pr. civilă, se impune respingerea apelurilor declarate de către petenta-apelantă Uniunea Scriitorilor din România, prin cei doi reprezentanți - Nicolae Manolescu Apolzan și Varujan Vosganian, ca nefondate și menținerea încheierii din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosarul nr. 20396/299/2018, ca fiind legală și temeinică sub aspectul respingerii cererii principale ca neîntemeiată.

În temeiul art. 480 alin. 2 C. pr. civilă, considerăm că se impune admiterea apelului său, schimbarea în parte a încheierilor primei instanțe, atacate privind modul de rezolvare a cererii de intervenție principală, aspecte cu privire la care apreciază că hotărârea instanței este parțial nelegală și netemeinică.

Solicită admiterea cererii de intervenție și menținerea încheierii din 28 noiembrie 2019 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București, Secția a II-a civilă în dosarul nr. 20396/299/2018, ca fiind legală și temeinică sub aspectul respingerii cererii principale ca neîntemeiată, urmând ca tribunalul să suplinească motivarea acestei soluții.

Conform art. 451-453 C. pr. civilă, solicităm obligarea apelantei-reclamantă Uniunea Scriitorilor din România și a preinșilor reprezentanți ai acesteia - dl. Nicolae Manolescu Apolzan și dl. Varujan Vosganian - în solidar, la plata tuturor cheltuielilor de judecată către noi, cheltuieli ocazionate de acest proces în cele 2 faze procesuale, conform documentelor justificative pe care le va depune la dosar.

Înțelege să dovedească motivele de apel și din întâmpinare arătate mai sus, cu proba cu înscrisuri.

În drept, invocă: dispozițiile art. 61, 62 și următoarele din Codul de procedură civilă; art. 196 alin. 1 lit. a, c, e, f și g și alin. 2 Cod civil; Decretul-Lege nr. 27 din 14 ianuarie 1990, adoptat de Consiliul Frontului Salvării Naționale; Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații; art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale; toate normele de drept material invocate expres în cuprinsul cererii de apel, în cererea de intervenție de la prima instanță, precum și în prezenta întâmpinare; art. 466 și următoarele, precum și art. 453 din Codul de procedură civilă.

CIPARIU MIRCEA DAN, a formulat întâmpinare față de apelul formulat de Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale "Contrapunct" ("Fundația Contrapunct"), prin care a arătat următoarele:

Prin cererea formulată de Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale "Contrapunct" ("Fundația Contrapunct") se solicită următoarele:

-Admiterea cererii de intervenție principală formulată în dosarul de fond; -Menținerea încheierii finale din data de 28.11.2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul 20396/299/2018 ca fiind temeinică și legală; -Respingerea apelurilor declarate de Nicolae Manolescu Apolzan și Varujan Vosganian ca preinși reprezentanți legali ai UR.

UR prin cabinet de avocatură Corina Popescu a formulat, în dosarul 20396/299/2018, cerere de înscriere a organelor de conducere a UR, respectiv "prim-vicepreședintele" UR, dl. Varujan Vosganian, în contextul în care "președinte al UR" în cererea domnului Varujan Vosganian apare dl. Nicolae Manolescu-Apolzan.

Prin această cerere, persoana juridică UR, prin preținsele sale organe de conducere, prin același cabinet de avocatură Corina Popescu, a investit instanța cu scopul de a face înregistrări în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor.

Instanța de fond, la data de 28 noiembrie 2019, a respins cererea UR, prin cabinet Corina Popescu, de a se face modificări în Registrul Special al Asociațiilor și Fundațiilor, părți prezente la acest termen fiind UR prin cabinet de avocatură Corina Popescu și el.

Consideră că cererea de înscriere de modificări în Registrul Special al Asociațiilor și Fundațiilor se află în procedura necontencioasă instituită de OG 26/2000, așa cum corect a procedat instanța de fond. Apelul formulat de Fundația Contrapunct este formulat în baza OG 26/2000, lege prin care, de altfel, instanța de apel e investită să soluționeze toate cererile de apel formulate în prezentul dosar 20396/299/2018.

Așa cum s-a reținut prin încheierea pronunțată la data 14.10.2019 în dosarul 35417/299/2017 a Tribunalului București, Secția a V-a Civilă, Hotărâre definitivă (atașată prezentei întâmpinări), Uniunii Scriitorilor din România îi sunt aplicabile prevederile OG 26/2000. Astfel, invocăm autoritatea de lucru judecat cu privire la faptul că Uniunea Scriitorilor din România se află sub limitele legale impuse de OG 26/2000.

Regimul juridic aplicabil Uniunii Scriitorilor din România este pe deplin argumentat și motivat prin încheierea de ședință apelată, fapt care mă obligă să susțin punctul de vedere al instanței de fond care este în conformitate cu justa aplicare a legislației în vigoare.

Față de această situație, solicită admiterea cererii formulate de Fundația Contrapunct, în sensul "menținerii încheierii finale din data de 28.11.2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul 20396/299/2018 ca fiind temeinică și legală".

Apelantul reclamant, VARUJAN VOSGANIAN, în calitate de prim-vicepreședinte al UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA (U.S.R.), a formulat întâmpinare la apelul declarat de apelanta-intervenientă FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTE VIZUALE CONTRAPUNCT, prin care a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat, cu cheltuieli de judecată, având în vedere următoarele argumente:

În fapt, la data de 25.11.2019, FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTE VI-ZUALE CONTRAPUNCT a formulat cerere de intervenție principală în dosarul nr. 20396/299/2018.

Prin încheierea din 27.11.2019, instanța a reținut că: „prezenta cauză este o procedură necontencioasă, grațioasă, care derogă de la principiul publicității și de la principiul contradictorialității, astfel încât nu va pune în dezbatere contradictorie cererile de intervenție formulate în cauză, ci le va califica în mod direct: în temeiul art 532 al. 2 NCPC titularii cererilor de intervenție au calitatea de participanți, iar nu de intervenienți în sensul art. 61 NCPC și urm. pentru că intervenienții sunt părți specifice procedurii contencioase, sens în care instanța va analiza aceste cereri și înscrisuri odată cu fondul cauzei. Când intervin alte persoane în procedura necontencioasă, se pot avea în vedere și obiecțiile ridicate de persoanele care intervin. Participarea altor persoane la soluționarea cererii necontencioase nu atrage aplicabilitatea regulilor din procedura contencioasă relative la contradictorialitate. (...) Instanța reține că în cauză au calitatea de participanți (..) Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale Contrapunct.

Împotriva „încheierii din 28 noiembrie 2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București Secția a II-a civilă, în dosarul nr. 20396/299/2018”, apelanta-intervenientă a formulat apel.

În cuprinsul apelului, apelanta-intervenientă arată că „prima instanță a respins în mod greșit ca inadmisibilă cererea de intervenție formulată inițial și că aceasta „nu a analizat cererea de intervenție principală formulată”, susținând în continuare că „prima instanță nu a analizat în concret motivele de fapt și de drept pe care le-a invocat pe larg în cererea de intervenție și pentru care se impunea respingerea cererii de înregistrare a USB ca neîntemeiată”.

Apelul formulat este neîntemeiat.

În drept, instanța în mod corect a reținut că apelanta-intervenientă are calitatea de participant în prezenta cauză, urmând să analizeze susținerile acesteia odată cu soluționarea pe fond a cauzei.

Prin urmare, sunt neîntemeiate susținerile apelante-interveniente, conform cărora „instanța nu a analizat cererea de intervenție principală formulată de către subscrisa”.

Obiectul prezentului dosar aflat în procedura necontencioasă este înregistrarea în Registrul special ținut de grefa Judecătoriei Sectorului 1 a mențiunilor privind persoana ce ocupa funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România în mandatul 2018-2023, respectiv Varujan Vosganian, așa cum rezulta din procesul-verbal al Consiliului USB din 05.05.2018.

Potrivit art. 527 NCPC, „cererile pentru soluționarea cărora este nevoie de intervenția instanței, fără însă a se urmări stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană, precum sunt cele privitoare la darea autorizațiilor judecătorești sau la luarea unor măsuri legale de supraveghere, ocrotire ori asigurare, sunt supuse dispozițiilor prezentei cărți”.

Conform art. 61 NCPC, oricine are interes, poate interveni într-un proces ce se judecă între părțile originare, intervenția fiind principală când se pretinde pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta și accesorie, când sprijină numai apărarea uneia dintre părți.

Conform art. 532 alin. 2 NCPC, „instanța poate dispune, chiar din oficiu, orice măsuri utile cauzei. Ea are dreptul să asculte orice persoană care poate aduce lămuriri în cauză, precum și pe acelea ale căror interese ar putea fi afectate de hotărâre”.

Conform art. 536 alin. 1 NCPC, „dispozițiile art. 527-535 referitoare la procedura necontencioasă se completează cu dispozițiile de procedură contencioasă, în măsura în care acestea din urmă sunt compatibile cu natura necontencioasă a cererii”.

Din interpretarea acestor dispoziții legale rezulta că intervenției formulate în procedura necontencioasă nu îi sunt aplicabile dispozițiile procedurii contencioase prevăzute de dispozițiile art. 61 și urm. NCPC, intervenția în cadrul acestei proceduri nefiind aceeași cu instituția intervenției contencioase.

Intr-adevăr, având în vedere că particularitatea procedurii necontencioase este reprezentată de faptul că nu se urmărește stabilirea unui drept potrivit față de o alta persoana, că nu există contrarietate de interese (caracterul unilateral), cererea nefiind îndreptată împotriva unui adversar cu potențial interes în a se opune la admiterea acesteia, rezultă în compatibilitatea aplicării dispozițiilor procedurii contencioase în cadrul prezentului dosar.

Cu alte cuvinte, de vreme ce, pentru a fi calificată ca fiind o cerere de intervenție principală, prin aceasta intervenientul trebuie să pretindă pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății său un drept strâns legat de acestă, iar așa cum a arătat, în cadrul prezentei proceduri nu se urmărește stabilirea vreunui drept potrivit față de o alta persoana, cererile formulate nu pot fi calificate ca fiind cereri de intervenție principale cărora să li se aplice dispozițiile art. 61 și urm. NCPC.

De asemenea, potrivit art. 477 alin. (1) NCPC, instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată.

Astfel, având în vedere că apelanta-intervenientă aduce critici exclusiv cu privire la modul de soluționare a cererii sale de intervenție principală formulate la data de 25.11.2019, rezulta că instanța este investită să analizeze exclusiv dacă prima instanța a calificat în mod corect cererea sa, stabilindu-i astfel calitatea de participant, fără a lua în considerare solicitările Fundației Contrapunct referitoare la cererea de înregistrare a mențiunilor conform cărora Uniunea Scriitorilor din România a fost înființată și recunoscută ca persoana juridică de utilitate publică prin Decretul nr. 267/1949 și funcționează în temeiul Decretului-Lege nr. 27/1990 și propriului Statut, fiind aplicabile dispozițiile art. 85 din OG 26/2000.

Precizează că aspectele ce țin de fondul cererii au fost pe larg analizate prin cererea de apel, acestea nefăcând obiectul prezentului apel.

În concluzie, având în vedere aceste argumente, solicita respingerea apelului formulat de FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTE VIZUALE CONTRAPUNCT ca neîntemeiat, cu cheltuieli de judecată.

Probe: înscrisuri, precum și orice alte probe utile justei soluționări a cauzei.

În aplicarea art. 453 alin. 1 NCPC, își rezerva dreptul de a face dovada cheltuielilor de judecată conform art. 452 NCPC.

.....
Analizând motivele din cuprinsul apelurilor declarate și actele dosarului,

Tribunalul va reține că în speță s-a solicitat în litigiu înscrierea în Registrul a mențiunii privind persoana care ocupă funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România (USR), în persoana numitului Varujan Vosgianian, în mandatul 2018-2023 astfel cum rezultă din procesul verbal al Consiliului USR din 05.05.2018.

Cererea de înscriere a fost formulată în temeiul art. 85 din OG 26/2000, indicând și Decretul lege nr. 27/1990.

Tribunalul va constata că cererea de înscriere a mențiunii referitoare la persoana care ocupă funcția de prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor Români, în mandatul 2018-2023 se impunea a fi analizată în raport de calificarea juridică a cererii, cu indicarea expresă a temeiului în drept al OG nr. 26/2000 și prin analiza respectării dispozițiilor din Statutul USR în forma în care era înregistrată în Registrul asociațiilor la judecătoria.

Conform Statutului USR, prim vicepreședintele este ales prin vot de Consiliul USR (art. 20 din ultima formă înregistrată a Statutului). Prin încheierea din 17.04.2013 Judecătoria

Sector 1 București, dosar nr. 16099/299/2013, a admis cererea formulată de petenta Uniunea Scriitorilor din România și a dispus înregistrarea modificărilor intervenite în Statut. Forma Statutului USR este cea înscrisă prin încheierea din 17.04.2013 în registru.

Pentru persoana în privința căreia s-a solicitat înscrierea mențiunii ocupării funcției de prim vicepreședinte, s-a depus procesul verbal din 5 mai 2018 întocmit de Consiliul USR în urma votului Adunării Generale, la propunerea președintelui ales în această adunare generală indicată Nicolae Manolescu. Ca urmare, propunerea prim vicepreședintelui a operat în baza nominalizării președintelui ales în cadrul unei Adunări Generale din 5 mai 2018.

Tribunalul va constata că la dosarul primei instanțe s-a procedat la suspendarea, în baza art. 413 CPC, până la soluționarea *dosarului nr. 12468/299/2018 având ca obiect anularea Procesului verbal din 5 mai 2018 inclusiv privind alegerea pentru funcția de Președinte USR*. Dosarul nr. 12468/299/2018 a fost suspendat la rându-i până la soluționarea dosarului nr. 3772/299/2017/a1 în care s-a pronunțat, prin decizia nr. 57R/01.03.2019, de Tribunalul București Secția III Civilă, respingerea recursului împotriva încheierii din 27.09.2018 a Judecătoriei Sector 1 București. În considerentele deciziei nr. 57R/01.03.2019, s-a notat: „Prin încheierea din 27.09.2018, prima instanță a dispus suspendarea judecării cauzei până la soluționarea definitivă a unui număr de 9 dosare: 112385/299/2015*, 112387/299/2015*, 14T39/299/2016* (actual nr. 34501/3/2018), 4674/299/2017, 932/299/2017*, 2611/299/2016*, 5194/299/2017, 18753/299/2017, 12468/299/2018, 10684/299/2018.

Prin încheierea din 27.09.2018, prima instanță a dispus suspendarea judecării cauzei până la soluționarea definitivă a unui număr de 9 dosare: 112385/299/2015*, 112387/299/2015*, 14T39/299/2016* (actual nr. 34501/3/2018), 4674/299/2017, 932/299/2017*, 2611/299/2016*, 5194/299/2017, 18753/299/2017, 12468/299/2018, 10684/299/2018.

Conform art. 413 alin. 1 NCPC, „instanța poate suspenda judecata: când dezlegarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecări”.

S-a reținut de instanța de fond ca obiectul dosarelor nr.112385/299/2015*, 112387/299/2015*, 14139/299/2016*, 4674/299/2017, 932/299/2017*, 2611/299/2017*, 5194/299/2017, 18753/299/2017, 12468/299/2018, 10684/299/2018 îl reprezintă cererile de înregistrare în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor a mențiunilor privind componenta organelor de conducere ale USR (dosarele nr.112385/299/2015* și nr.112387/299/2015* conform proceselor verbale din 23.11.2009 și 7.10.2013), anularea Hotărârilor adoptate în cadrul Adunării Generale a Uniunii Scriitorilor din România (dosarul nr.14139/299/2016*), înscrierea modificărilor statutare și a noilor organe de conducere ale Uniunii Scriitorilor din România (dosarele nr.4674/299/2017 și 2611/299/2017*), anularea tuturor hotărârilor adoptate în cadrul Adunării Generale Ordinare a Uniunii Scriitorilor din România din 07.01.2017 (dosar nr.932/299/2017*), modificări acte constitutive persoane juridice înregistrare în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor a mențiunii privind faptul că Uniunea Scriitorilor din România a fost înființată și recunoscută ca persoană juridică română de utilitate publică prin Decretul nr.267/1949 (dosar nr.18753/299/2017), *anularea Hotărârilor și Deciziilor de alegere a organelor de conducere ale Uniunii Scriitorilor din România adoptate în luna aprilie 2018* (dosar nr.12468/299/2018), anularea încheierii de ședință din dosarul nr.21112/299/2009 a Judecătoriei Sectorului 1 pronunțată în Camera de Consiliu la 24.08.2009 și a încheierii de ședință din dosarul nr.16099/299/2013 și în subsidiar *eliminarea mențiunilor aduse în anii 2009 și 2013 în Registrul Asociațiilor nr.1183/A/1994* (dosar nr.10684/299/2018).

În toate aceste dosare partile își contestă reciproc calitatea de reprezentant legal al Uniunii Scriitorilor din România. Ca atare, văzând că în prezenta cauză s-a invocat excepția

lipsei dovezii calitatii de reprezentant, instanta a constatat ca solutia ce se va pronunta depinde de solutiile ce urmeaza a se pronunta in toate aceste dosare, indiferent ca acestea se afla sau nu intr-o procedura necontencioasa. Tribunalul a retinut ca solutia instantei de fond este legala si temeinica, deoarece desi unele dosare au ca obiect anulara unor hotarari ale adunarilor generale, sunt dosare care vizeaza calitatea de reprezentant legala al uniunii.

Astfel, dosarele nr. 14139/299/2016 (actual 34501/3/2018) și 932/299/2017* au ca obiect anulara unor pretinse hotărâri ale adunării generale din datele de 19.03.2016 și 07.01.2017.

Hotărârile și deciziile contrare legii, actului de constituire ori statutului pot fi atacate în justiție de oricare dintre membrii organelor de conducere sau de administrare care nu au participat la deliberare ori care au votat împotriva și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal de ședință, inasa pana la suspendarea sau anulara lor aceste produc efecte si se prezuma ca sunt legal adoptate.

Pe data de 25.08.2016, Tribunalul București a admis cererea prin care s-a suspendat dosarul nr. 14141/299/2016, dosar de Ordonanță președințială ce avea ca obiect suspendarea hotărârilor Adunării Generale Extraordinare aUSR din 2016. *Pe data de 31.08.2016 a avut loc ConsiliulUSR, în care s-a stabilit prin Decizie organele de conducere aleUSR. In cadrul ConsiliuluiUSR din 31.08.2016, au fost aleși și confirmați ca reprezentanți legali aiUSR, cu drepturi depline de a convoca, conform OG 26/2000, Adunarea Generală aUSR din 07.01.2017, scriitorii Cristian Teodorescu, Dan Mircea Cipariu și Florin Iaru (Râpă).*

Asadar, tribunalul a retinut ca prin aceste adunari generale au fost alese alte persoane decat domnul Manolescu, astfel ca pana la anulara lor definitiva se prezuma ca acestea sunt legal adoptate.

În dosarul nr. 14141/299/2016, prin sentința civilă nr. 5790/05.04.2016, admitând cererea de ordonanță președințială, instanța a dispus suspendarea efectelor Hotărârilor adoptate în cadrul «Adunării Generale Extraordinare aUSR» din data de 19.03.2016 până la soluționarea definitivă a dosarului nr. 14139/299/2016 (actual 34501/3/2018) având ca obiect anulara hotărârilor respective. Sentința civilă nr. 5790/05.04.2016 a rămas definitivă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 3382/20.09.2016, pronunțată în dosarul nr. 14141/299/2016.

Prin decizia civilă nr. 139/19.01.2018 pronunțată în dosarul nr. 19546/299/2017, instanța: „respinge excepția lipsei calității de reprezentant a domnului Nicolae Manolescu pentru Uniunea Scriitorilor din România, invocată în apel, ca neîntemeiată. Admite excepția lipsei calității de reprezentant a domnului Cipariu Dan Mircea, pentru Uniunea Scriitorilor din România, invocată în apel, de apelanta-parata Uniunea Scriitorilor din România prin președinte Nicolae Manolescu. Admite apelurile. Anulează în parte sentința civilă apelată și evocând fondul : Admite cererea. Dispune suspendarea efectelor hotărârilor adoptate în cadrul Adunării Generale Ordinare a Membrilor Scriitorilor din România din data de 07.01.2017 până la soluționarea definitivă a dosarului nr. 932/299/2017* al Judecătoriei Sectorului 1 București (...)"

Pe de altă parte, prin sentința civilă nr. 894/16.02.2018, instanța a dispus deja anulara Hotărârilor adoptate în cadrul Adunării Generale aUSR din data de 19.03.2016. Dosarul se află în apel, primind numărul 34501/3/2018.

De asemenea, în ceea ce privește pretinsa adunare din data de 07.01.2017, în dosarul nr. 932/299/2017*, prin sentința civilă nr. 4195/25.05.2017, instanța de judecată a dispus: „Anulează toate hotărârile adoptate în cadrul „Adunării Generale aUSR" din data de 07.01.2017". Prin decizia civilă nr. 3838A/16.10.2018 au fost respinse toate apelurile formulate împotriva sentinței civile nr. 4195/25.05.2017.

Totodată, tribunalul reține că **dosarele nr. 112385/299/2015*, 112387/299/2015*, 4674/299/2017, 2611/299/2017* au ca obiect înscrierea unor diverse mențiuni în**

Registrul Special privind persoanele alese sau pretins alese în funcții de conducere, respectiv înregistrarea Președintelui Nicolae Manolescu, ales în această funcție pentru mandatele 2009-2013 și 2013-2018.

Tribunalul a retinut ca cererea de acordare a prejudiciului este facuta de USR prin Niocolae Manolescu la 24.10.2017 si trebuie determinat cine avea calitatea de reprezentant legal al uniunii la acel moment, exceptie ce a fost invocata si in fata instantei de fond.

Față de împrejurarea că USR înțelege să fie reprezentată în fața instanței de reprezentant legal, **dl. Nicolae Manolescu Apolzan, fără a putea proba calitatea de reprezentant legal al USR prin extras din Registrul Special al Asociațiilor și Fundațiilor ținut de Judecătoria Sectorului 1 București, deoarece pe de o parte, dreptul de reprezentare legală și de semnătură pentru USR aparține doar persoanei înscrise în Registrul Special al Asociațiilor și Fundațiilor iar cererea de înscriere a acestor mențiuni face obiectul acțiunilor pe rolul instanței** iar, pe de alta parte, prin alte hotarari ale adunarilor generale au fost alese alte persoane, astfel ca pentru stabilirea calitatii de reprezentant legal la momentul formularii actiunii se impune solutionarea definitiva a acestor dosare evocate de catre instanta de fond, acestea fiind într-o strânsă legătură cu soluționarea judecării din prezenta cauză, fapt pentru care în mod logic a dispus suspendarea judecării.”

Asupra apelului declarat de UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMANIA PRIN PREȘEDINTE NICOLAE MANOLESCU APOLZAN cu sediul ales la cabinet de avocat Corina-Ruxandra Popescu București, în str. Trifoi nr.6 sector 3 și **UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMANIA PRIN VICEPREȘEDINTE VARUJAN VOSGANIAN:**

Tribunalul apreciază că obiectul acțiunii de față – înregistrarea mențiunii privind ocuparea funcției de prim vicepreședinte al USR era necesar a fi astfel analizată, în raport de prevederile din Statut.

Instanța de fond nu avea sarcina a se pronunța cu privire la calitatea de utilitate publică a Uniunii Scriitorilor, nici a regimului juridic al Decretului nr. 267/1949 ori aspectul că Uniunea se supunea ori nu dispozițiilor OG nr. 26/2000. În concret, instanța a extins în mod nelegal analiza cadrului juridic al acțiunii, încalcând calificarea juridică dată de partea petentă acțiunii. Indiferent de aserțiunile petentului privind aplicabilitatea Decretului lege nr. 27/1990, statutul de utilitate publică ori invocarea art. 87 OG nr. 26/2000, instanța avea obligația să analizeze dacă mențiunea vizată a fost adoptată conform prevederilor din Statut.

Vor fi astfel înlăturate considerentele încheierii din 28.11.2019 referitoare la analiza statutului de utilitate publică al Uniunii Scriitorilor, referitoare la analiza conținutului Decretului nr. 267/1949 și a abrogării sale, la efectele Decretului lege nr. 27/1990 care în mod evident nu făceau obiectul cauzei. Inclusiv considerentul referitor la aspectul că *faptul că în anul 1994 sau în anul 2013 s-a luat act de modificări sau că ulterior s-au menținut aceste neregularități nu obligă instanța să le perpetueze, având în vedere că încheierile anterioare nu se bucură de autoritate de lucru judeca* va fi înlăturat, constatând că încheierile din 1994 și 2013 – de înregistrare a Statutului au produs efecte juridice până în prezent.

Totodată, niciunul din aceste aspecte nu au constituit obiectul acțiunii – ci înregistrarea mențiunii referitoare la alegerea de Consiliul USR, la propunerea d-lui Manolescu Nicolae din poziția pretinsă de Președinte, a prim vicepreședintelui, în persoana d-lui Varujan Vosganian. Or, în vederea stabilirii legalității acestei desemnări, e necesar a se verifica respectarea Statutului care este înscris în Registrul asociațiilor și fundațiilor din cadrul Judecătoriei Sector 1 București.

Mai mult, deși instanța de fond a apreciat că Uniunea Scriitorilor Români nu ar fi supusă dispozițiilor OG nr. 26/2000, totuși a reținut motive care, prin raportare la OG nr. 26/2000, ar conduce la *nelegalitatea procesului verbal din 05.05.2008 – deși nici acesta nu a*

constituit obiectul cererii și care ar determina respingerea acțiunii, respectiv nu s-a făcut dovada că la 05 mai 2018 d-ul Varujan Vosganian nu avea fapte înscrise în cazierul fiscal.

Din această perspectivă a obiectului acțiunii și relativ la constatarea neînscrierii în registru a mențiunii referitoare la alegerea d-lui Manolescu Nicolae în funcția de Președinte al Uniunii Scriitorilor pentru 2018-2023 – cerere aflată pe rolul instanțelor, criticile din apelul formulat de apelant Varujan Vosganian referitoare la Decretul 267/1949, Decretul-lege nr. 27/990, ori neaplicabilitatea OG nr. 26/2000 neprezentând relevanță cât privește soluționarea cererii principale. Fiind înlăturate aceste considerente pentru motivul depășirii limitelor investiției, acestea nu vor face nici obiectul analizei instanței de apel.

*Considerentele deciziei nr. 57R/01.03.2019 a Tribunalul București Secția III Civilă se impuneau a fi avute în vedere în litigiu, și **a se constata că nu s-a depus dovada înscrierii mențiunilor referitoare la modificările aduse organelor de conducere, respectiv a funcției de președinte în privința d-lui Nicolae Manolescu.***

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriai sectorului 1 București la data de 14.01.2019, sub nr. 878/299/2019, NICOLAE MANOLESCU-APOLZAN în calitate de președinte al UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA(denumită în continuare USR) a solicitat înregistrarea în Registrul Special Al Persoanelor Juridice a mențiunii privind componența organelor de conducere ale USR, în sensul alegerii sale în calitate de președinte al Uniunii, prin voturile exprimate la Adunările Generale ale Filialelor, desfășurate în perioada 11.04-5.05.2018, rezultatele fiind centralizate în procesul verbal al comisiei de monitorizare a alegerilor, din 5.05.2018.

Prin încheierea din 09.04.2019 a fost suspendată judecarea cererii până la soluționarea dosarului nr. 12468/299/2018. Instanța a notat că dosarul nr.12468/299/2018 al Judecătoriai sectorului 1 București are ca obiect cererea de anulare a hotărârilor Adunărilor Generale ale Filialelor, desfășurate în perioada 11.04-5.05.2018, și procesului verbal al comisiei de monitorizare a alegerilor, din 5.05.2018, deci, a acelor hotărâri în baza cărora se solicită înregistrarea modificării privind desemnarea ca președinte al USR a lui Nicolae Manolescu Aplozan, în prezenta cauză, modalitatea de soluționare a prezentei cauze depinzând, în mod evident de soluția care va fi pronunțată în dosarul nr. 12468/299/2018 al Judecătoriai sectorului 1 București în condițiile în care însăși actele juridice ce constituie temei al cererii de modificare fac obiect al analizei legalității în această ultimă cauză.

Încheierea nu a fost atacată cu recurs.

Tribunalul va constata că potrivit Statutului Uniunii, persoana care va ocupa funcția de prim vicepreședinte este propusă de Președinte. Propunerea trebuie înaintată așadar de o persoană înscrisă în registru în funcția de Președinte. Nu s-a făcut însă dovada că pentru perioada 2018-2023 a fost înscrisă persoana d-lui Manolescu Nicolae în funcția de Președinte al USR, *cererea prin care s-a solicitat acest aspect fiind suspendată prin încheierea din 09.04.2019 în dosarul nr. 878/299/2019 al Judecătoriai Sector 1 București.*

Pentru aceste rețineri se constată ca fiind nefondat apelul declarat de apelant Manolescu Nicolae Apolzan, cererea de înregistrare a mențiunii solicitate neîndeplinind condițiile din Statutul USR.

Asupra apelului declarat de apelanta intervenientă FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTE VIZUALE "CONTRAPUNCT":

Înlăturarea considerentelor referitoare la analiza statutului de utilitate publică al petentei, referitoare la analiza conținutului Decretului nr. 267/1949 și a abrogării sale, la efectele Decretului lege nr. 27/1990, care toate în mod evident nu făceau obiectul cauzei și aspectul că aceasta nu îndeplinește condițiile prevăzute de OG nr. 26/000 conduce și la respingerea apelului declarat de intervenienta Fundația pentru Literatură și Arte Vizuale „Contrapunct” pentru aceleași considerente reținute mai sus.

Aceasta a formulat apel în privința respingerii cererii de intervenție, cerere prin care a solicitat respingerea cererii principale și admiterea intervenției în sensul înscrierii în registrul special a d-lui Cipariu Dan în funcția de vicepreședinte al Uniunii.

Tribunalul va aprecia că în mod legal a fost respinsă ca inadmisibilă o atare cerere, neavând legătură cu soluționarea acțiunii în raport de obiectul său. Intervenientul nu s-a limitat să prezinte doar poziția sa din perspectiva unui participant având interes în soluționarea acțiunii, ci a pretins efectuarea unei operațiuni – înregistrare a unei mențiuni în privința unei funcții din cadrul Uniunii în legătură cu persoana semnatară a cererii. Ca urmare, cererea se privește ca fiind inadmisibilă în raport de dispozițiile art. 531 CPC care limitează depunerea unor cereri de intervenție în cadrul procedurii necontencioase la formularea de obiecțiuni în legătură cu cererea formulată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge apelurile formulate de apelanta intervenientă FUNDATIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTE VIZUALE "CONTRAPUNCT" cu sediul ales în București, sector 1, C.P.144-O.P.22 și de apelantele petente UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMANIA PRIN PREȘEDINTE NICOLAE MANOLESCU APOLZAN cu sediul ales la cabinet de avocat Corina-Ruxandra Popescu București, în str. Trifoi nr.6 sector 3 și UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMANIA PRIN VICEPRESEDINTE VARUJAN VOSGANIAN cu sediul ales la cabinet de avocat Corina-Ruxandra Popescu București, în str. Trifoi nr.6 sector 3, împotriva încheierii din 28.11.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr20396/299/2018, în contradictoriu cu petenții CIPARIU MIRCEA DAN cu domiciliul în sector 2, București, str. Vatra Luminoasă, nr. 2-24, bl. D6, sc. A, et. 8, ap. 40 și UNIUNEA ARTIȘTILOR PLASTICI cu sediul în Alba Iulia, BD. 1 Decembrie 1918, parter(galeria de artă), nr. M9, Județ Alba, ca nefondate.

Definitiva.

Pronuntata in sedinta publica la 12.11.2020.

Președinte
Roxana Maria Călin

Judecător
Cristina Vîlceleanu

Grefier
Raluca Elena Comănoiu

RED. R.M.C./
DACT. S.V./ R.M.C./7EX.

.....
Judecătoria Sectorului 1 București
Judecător fond:Dana Petrina Păduraru